

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 83
30 d'octubre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 43, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre les inversions productives (tram. 300-00227/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les accions polítiques i judicials per a no pagar el deute amb el projecte Castor (tram. 300-00222/10) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre els pressupostos generals de l'Estat per al 2015 (tram. 300-00225/10) p. 12

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (debat de totalitat) (tram. 202-00039/10) p. 16

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les relacions entre la sanitat pública i la privada (tram. 302-00207/10) p. 31

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte VISCA+ (tram. 302-00209/10) p. 39

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 302-00211/10) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat (tram. 302-00208/10) p. 54

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la resolució de l'expedient de creació de la comarca del Moianès (tram. 302-00210/10) p. 61

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els ens locals (tram. 302-00212/10) p. 69

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 43.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les inversions productives.

Interpel·lació

al Govern sobre les inversions productives (tram. 300-00227/10)

La formula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i l'exposa l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores, senyors diputats, honorable conseller... En els darrers mesos estem vivint un canvi de tendència en l'economia d'Espanya i també en l'economia de Catalunya. Un dels símptomes d'aquest canvi de tendència són les inversions industrials i financeres, que tornen a ser positives en els darrers temps. I també han tornat amb una certa intensitat –i ho veurem amb una mica més de detall– les inversions estrangeres, tant a Catalunya com a Espanya.

Les reformes abordades són les que han fet possible aquest canvi de la tendència de la situació econòmica. I quan parlo de les reformes no estic parlant de les reformes del Govern de la Generalitat, que no n'hi han, sinó de les reformes que ha fet el Govern d'Espanya. Sense anar més lluny, ahir *The Wall Street Journal* apuntava que les reformes d'Espanya havien de servir d'exemple per a la resta d'Europa i especialment feia èmfasi en les reformes en l'àmbit laboral i en les reformes en l'àmbit fiscal.

És en aquest marc en què, a través d'aquesta interpel·lació, volem analitzar, volem parlar de quina és la situació concreta que creiem que estem vivint a Catalunya, i, per tant, a partir d'aquesta situació, intentar veure quins són els aspectes de la política d'atracció d'inversions, de la política del Govern en què es pot incidir per tal de reforçar aquest creixement econòmic, fer possible també la creació d'ocupació, si és possible encara amb més intensitat. I, per tant, al final, després de tot, perquè des del nostre grup parlamentari estem convençuts que la creació d'ocupació és tam-

bé creació de benestar, millorar el benestar dels catalans i de les catalanes.

Vull parlar de dos aspectes en concret. Per un costat..., més que de dos aspectes, segurament és un aspecte i un subaspecte amb relació a les inversions productives. Per un costat, de la inversió en formació bruta de capital, en béns d'equip, i, per un altre costat, les inversions i la capacitat de Catalunya d'atraure inversions estrangeres.

Pel que fa a les inversions en béns d'equip, hem anat a buscar les dades que ofereix l'Institut d'Estadística de Catalunya, l'Idescat, i hem agafat dos períodes que hem analitzat amb un cert detall i en traiem unes conclusions. Ja li avanço que els períodes poden semblar capritxosos, però no hem volgut agafar períodes que coincidissin ni amb governs de la Generalitat ni amb governs de l'Estat, amb canvis, perquè tampoc no sigui dit que s'atribueixen unes responsabilitats o altres a un o altre govern, no?

I en aquest sentit, un primer període que hem agafat és entre el 2007 i el 2009, i veiem la variació interanual de la formació bruta de capital en béns d'equip, que a Catalunya baixa de mitjana un 2 per cent. A la resta d'Espanya, o al conjunt d'Espanya –no a la resta, sinó al conjunt d'Espanya–, inclosa també Catalunya, el descens de la formació bruta de capital és encara més important i se situa en el 4,3 per cent, no? I aquesta major resistència de l'economia catalana a la situació de crisi queda, d'alguna manera, reflectida en aquestes xifres entre aquests anys de profunda situació de crisi.

El segon període que hem agafat és entre 2010, des d'inicis de 2010, fins al segon semestre d'aquest any 2014, eh? Com veu, no hi han coincidències de legislatures d'uns o altres governs, precisament per evitar males interpretacions.

I en aquest segon període observem que la variació interanual de Catalunya és –continua sent– negativa i d'un 0,9 per cent negativa, i, en canvi, la formació bruta de capital en béns d'equip en el conjunt d'Espanya és positiva, d'un 3,3 per cent. I aquí sí que veiem un *gap* important. S'ha capgirat la situació, ja no és Catalunya la que resisteix més bé la situació de crisi, sinó que és Catalunya a la que li costa més sortir d'aquesta situació de crisi en aquest aspecte concret, mentre el conjunt de l'economia espanyola es recupera positivament. Per tant, aquest és un aspecte que nosaltres creiem que mereix atenció, mereix anàlisi detallada, mereix veure què està passant i mereix veure, també, què és el que podem fer millor.

Hi ha una segona part que també ens preocupa: són les inversions estrangeres a Catalunya. Anem a buscar les dades, són dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya, que agafa de l'Institut d'Estadística espanyol i del Ministeri d'Economia. I comparant el segon semestre, les inversions materialitzades durant el segon semestre de 2014, veiem amb preocupació com el volum se situa en un mínim històric –històric. No estem parlant d'una baixada puntual. (*L'orador mostra a la cambra un gràfic.*) Jo he fet una gràfica en què es reflecteix com evoluciona la inversió estrangera a Catalunya des de l'any 2007 fins enguany. Veiem dues lí-

nies vermelles, dues caigudes de la inversió estrangera a Catalunya, que són els dos moments de crisi, els dos moments de recessió que hem viscut en els darrers anys. Però veiem una tercera línia, que és aquesta que passa de 1.268 milions d'euros d'inversió estrangera a Catalunya, en el segon semestre de 2013, a 523 en el segon semestre de 2014. I aquí no hi ha cap situació de crisi. Per tant, han de ser motius aliens a aquesta situació de crisi. És una caiguda d'un 60 per cent i, per tant, és un element que a nosaltres ens preocupa, perquè, de fet, ni en els pitjors anys de la crisi hem arribat a un nivell tan baix d'inversió productiva estrangera a Catalunya.

Fixi's també que no li vull fer comparacions, massa comparacions amb altres comunitats. Hi ha qui pot tenir la temptació de comparar aquestes xifres amb les dades de Madrid, per tirar-nos pedres a sobre. No, no ho vull fer; prefereixo analitzar únicament i exclusivament les dades que ens afecten a Catalunya, doncs, per intentar ser positiu en aquest aspecte, dir: «Escolti'm, aquí hi ha alguna cosa que no funciona bé i, per tant, alguna cosa hem de fer per intentar capgirar aquesta situació.»

De totes maneres, estem convençuts que vostè aquestes dades no només les coneix, sinó que un govern que es caracteritza, òbviament, per preocupar-se pel creixement econòmic de Catalunya i adoptar mesures setmana rere setmana per tal d'impulsar el creixement ho té perfectament analitzat i també sap perfectament quines són les mesures que s'han d'adoptar per intentar capgirar aquesta situació.

Igual pot servir en el debat, però fa unes setmanes el *Financial Times*, per no citar tampoc diaris que puguin tenir una determinada..., o que se'ls pugui veure una determinada orientació, ni en un sentit ni en un altre. Agafem el *Financial Times*, que fa una advertència: que la fa a Catalunya, però la fa també al conjunt d'Espanya, que és que la independència és un risc que no es pot subestimar. Aquesta és una advertència que fa al conjunt d'Espanya i, òbviament, també a Catalunya. I això ho diu el *Financial Times*, perquè, òbviament, el procés encetat a Catalunya és un procés que té conseqüències econòmiques com en el seu dia va tindre conseqüències econòmiques a Quebec o també ha tingut conseqüències econòmiques a Escòcia, més recentment.

Buscant més informació al respecte de l'evolució de les inversions a Catalunya i agafant una prospectiva d'un cert futur, hem anat a buscar uns informes que publica l'fDi Intelligence, en el qual veiem coses rares. L'fDi Intelligence fa un document anualment que són ciutats i regions europees de futur, és a dir, on es veu i on poden els inversors apuntar les seves inversions de futur. I miri, el 2012, en el rànquing global de regions de futur, Catalunya apareixia a la posició 19. No sé si és molt o si és poc, però és igual, apareixia a la posició 19 –2012. El 2014 desapareix del rànquing.

Des del punt de vista estratègic, aquest document l'any 2012 situa Catalunya a la posició número 2 del rànquing; l'any 2014 Catalunya desapareix del rànquing. Quan fa una anàlisi només de les regions del

sud d'Europa potents per ser destinatàries d'inversions, Catalunya és la número 1, el 2012; el 2014 no només desapareix del rànquing, sinó que, per exemple, hi apareixen altres regions, com és Aragó.

Per tant –i acabo de seguida–, veiem un cert deteriorament de la capacitat d'atracció de Catalunya, i això ens preocupa. I per això li hem volgut plantejar aquesta interpellació.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat, per la seva interpellació i per exposar la seva preocupació pel que fa a l'atracció de Catalunya com a regió europea situada en el mapa de les inversions estrangeres i del desenvolupament industrial.

Deixi'm que li digui que en el moment en què Europa s'ha fixat, per a l'horitzó 2020, la reindustrialització com una de les prioritats i una de les estratègies més necessàries per intentar consolidar el model de creixement que tots els dirigents de la Unió Europea, tant des d'una perspectiva estatal, regional, com també de la mateixa comunitat i la mateixa Comissió interpreten que ha de ser una prioritat, fixa, per exemple, que el producte interior brut d'Europa hauria de tornar a reequilibrar-se amb un pes objectiu, diuen ells, del 20 per cent de la indústria en general, sobre l'economia global, no?

A Catalunya aquest objectiu ja el tenim, el tenim més que assolit, i més aviat ens plantegem d'intentar arribar fins i tot al 25 per cent pel que fa al pes de la indústria en la nostra economia en aquest horitzó del 2020. Vull dir amb això que des d'una perspectiva industrial, que és on es concentren, també en l'àmbit comercial, les inversions tant des d'un punt de vista estranger com les pròpies, és aquesta la visualització que tenim. I per això requerim tenir una economia més competitiva, més oberta i on la internacionalització i la innovació siguin els vectors de creixement, amb perspectiva estratègica i, per tant, no com una sortida a aquest entorn de crisi que hem estat vivint i que encara patim en aquests moments, sinó d'alguna manera permanent, no?

A tot això hi va abocada la feina que el Govern de Catalunya, en part amb impuls, també, del Parlament, està d'alguna manera orientant en els darrers temps. I és per això que fa poques setmanes, pocs mesos, hem també presentat la nova estratègia industrial de Catalunya, on focalitzem en set grans sectors i on abocarem els esforços per continuar, ho repeteixo, sent un país competitiu, que ofereixi bons llocs de treball, que generi ocupació, com vostè deia, i que continuï, d'alguna manera, garantint la qualitat de vida i el benestar dels seus ciutadans.

Des d'aquesta perspectiva, deixi'm que li digui que les darreres dades de l'Enquesta de població activa també ja mostren aquesta posició de Catalunya en l'entorn de l'Estat espanyol, de l'economia espanyola, com la primera regió que crea més ocupació, que lluita millor contra l'atur, on es disminueix més la desocupació i on es creen més llocs de treball i on s'incrementen d'una manera clara els afiliats a la seguretat social.

Tot això no seria possible sense un esforç inversor important de l'empresa, la indústria catalana. Però també val la pena destacar el que vostè ara em posava de manifest. Deixi'm que li digui que hem d'anar amb compte amb els indicadors que fem servir, perquè tant els de l'Idescat com també els del Ministeri d'Economia tenen un petit factor de biaix, no, d'alguna manera, premeditat, però sí que cal tenir-ho en consideració. I és que totes aquestes estadístiques oficials beuen, d'alguna manera, de les estadístiques d'Hisenda i, per tant, no tenen en compte la diferent posició de la raó social amb la ubicació geogràfica de la inversió. Només n'hi puc posar vint exemples –vint.

Totes les inversions, per exemple, que està fent, en aquest cas, Vodafone a Catalunya, molt importants, estan, d'alguna manera, identificades per l'epígraf a Madrid. O la inversió d'Unibail-Rodamco, amb les seves ampliacions importants de centres comercials a Barcelona, que es fan aquí, a Barcelona, a Catalunya, de més de 98 milions d'euros..., surten les seves dades a Madrid. O les inversions que poden fer Hewlett Packard, que ha fet, o que pot fer Ricoh, que ha fet a Sant Cugat. O que fan importants empreses coreanes a Tarragona, de 25 milions, que han fet. O Cemex a Rubí, o iYogi a Barcelona, o Mazda o Fedex o Allen & Overy o Orangina Schweppes o Realtek o Cronek, totes radicades a Madrid. I, en canvi, són inversions que alguns dels indicadors que vostè ha citat sí que consideren i identifiquen clarament per raó de la seva ubicació.

Des d'aquesta perspectiva..., i vostè ha citat un informe que ja me'l miraré des d'una perspectiva de visió estratègica, però li puc dir que el *Financial Times*, a través d'aquest fDi Markets, doncs, torna a situar no el 2013, que érem la primera regió de l'Europa continental en captació d'inversions, sinó entre gener i agost també la primera regió de l'Europa continental en atracció d'inversions per nombre de projectes, per volum d'inversió atreta i en creació de llocs de treball.

Aquesta classificació situa, en primer lloc, el sud-est d'Anglaterra en primera posició; Irlanda, en segona, i la tercera és Catalunya. La quarta és Escòcia; després ve l'oest d'Holanda, Suïssa, l'Île de France, nord-oest també de Gran Bretanya, Finlàndia, i la desena, en aquest cas, la Comunitat de Madrid. Ho dic perquè no ens hem de comparar amb Madrid; nosaltres ens comparem, evidentment, amb aquestes regions europees.

La primera regió de l'Europa continental és Catalunya, els primers vuit mesos de l'any. No ho diu el conseller d'Economia; ho diu, com li dic jo, aquest mateix indicador que vostè ha citat i que sí que discrimina en funció de la real ubicació de les inversions.

Des d'aquesta perspectiva, li haig de dir que la feina que està fent el Govern de Catalunya també és un in-

dicador, més discret, però també raonablement positiu. La feina que s'està fent des d'Invest in Catalonia, des d'Acció, també ens permet avui valorar que així com a finals d'agost de l'any passat havíem captat de l'ordre de seixanta, seixanta-cinc projectes d'inversió realitzats..., directament canalitzats a través d'Acció. El mes d'agost d'enguany també tenim seixanta projectes, amb una inversió que supera els 1.500 milions d'euros ja concretada, i que ens fa preveure que, en definitiva... Disculpin, que els estava citant una altra estadística: en la d'Acció estem parlant de 247-228, i una inversió de 144 milions d'euros atreta l'any passat i de 193 milions en aquests mateixos vuit mesos de l'any, no?

Li podria citar exemples d'empreses com la coreana Miwon a Manresa, que es va presentar; la sueca SCA a l'Alt Camp; alguna empresa de comerç electrònic sueca a Barcelona; tecnologies de Boehringer a Sant Cugat; o també empreses de comerç electrònic i de tecnologies de la informació a Barcelona en els darrers mesos: la japonesa NTT; Metaldyne o també Continental a Rubí o Autajon, francesa, en aquest cas, a Montornès; o importants inversions de les petroquímiques a Tarragona, o la recent anunciada de Hewlett Packard a Sant Cugat per situar el seu centre de referència mundial en la tecnologia d'impressió en tres dimensions.

Tot això són mostres que la tendència continua sent positiva. Hi han de tant en tant, any per any, determinades oscil·lacions, que apareixen sobretot, com li he dit, a l'estadística del Ministeri d'Economia per raó, ho repeteixo, d'aquesta identificació de la seva fiscal.

En qualsevol dels casos crec que podem valorar –i així és en aquests moments–, més enllà de les incerteses que pot generar o no el procés polític del país, que des d'una perspectiva d'inversió i de tendència Catalunya continua sent una de les regions més atractives d'aquest entorn europeu a l'hora de la captació d'inversió estrangera. I ho torno a dir: des del Govern, a través d'Invest in Catalonia, però també inversions que van venint a Catalunya des de la seva capacitat d'atreure la major part de les multinacionals que radiquen en l'economia espanyola.

Una dada que vostè no ha citat, però que jo li vull recordar: el 44 per cent de les empreses estrangeres que operen a Espanya estan ubicades a Catalunya des d'una perspectiva industrial. El 44 per cent de les multinacionals que operen a l'economia espanyola tenen la seu, en aquest cas, a Catalunya. I això continua sent així.

I vostè ha parlat de reformes. Li haig de donar la raó: n'hi han algunes que han anat raonablement bé, però n'hi han d'altres que encara queden com a assignatures pendents. I fins i tot algunes que han estat perjudicials.

La reforma elèctrica. La reforma elèctrica ha generat no només una pèrdua de competitivitat per a les nostres empreses... I ho diu el president de la patronal de la química espanyola, Feique: «Con esta reforma eléctrica es muy difícil competir con el resto de Europa.» No diguem si la comparació és amb els Estats Units.

Però no només el cost de l'energia, sinó que ha introduït, precisament, un factor d'inseguretat jurídica en les inversions estrangeres a l'entorn espanyol que ens preocupa molt.

També ens agradaria que les reformes per les quals vostè es preocupa –i en aquest cas, vostè hi tindria segurament més marge de maniobra que jo mateix–, doncs, poguessin garantir que el punt d'inspecció fronterera de l'aeroport del Prat tingués les mateixes condicions d'operativitat que el de l'aeroport de Barajas. El punt d'inspecció fronterera de l'aeroport de Barajas treballa vint-i-quatre hores el dia, set dies la setmana; el punt d'inspecció fronterera a l'aeroport del Prat treballa de vuit a tres, de dilluns a divendres.

Clar, amb aquestes condicions entenc que alguna visió forana digui: «Home, la regió més industrial, la que exporta més, la que crea més llocs de treball és la que té una atenció, fins i tot en perspectiva d'inversions, més perjudicial, no?» Crec que en aquest sentit val la pena que continuem treballant –no sé en quin entorn ens mourem– per garantir que aquestes reformes que encara avui no s'han fet i que afecten la nostra competitivitat, doncs, puguin desencallar-se d'una manera o altra, perquè ho necessitem com a país.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, les dades, les estadístiques s'han de fer amb una mica de perspectiva, concretant clarament on radiquen les seues socials de les empreses que inverteixen, perquè, segons quina dada puguem utilitzar, es distorsiona clarament.

El que sí que li puc afirmar és que avui Catalunya continua sent la primera regió de l'Europa continental en captació d'inversió estrangera segons tots els indicadors internacionals, no segons les estadístiques del Ministeri d'Economia, que només té en compte la raó social per identificar on s'ubiquen aquestes inversions.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Conseller, em permetrà que comenci aquesta segona intervenció dient dues obvietats: no estem a Catalunya Ràdio ni jo sóc la Mònica Terribas. (*Ri-alles.*) Per tant, jo no l'estic entrevistant a vostè perquè digui allò que jo vull que digui en els mitjans de comunicació, sinó que l'estic interpellant per intentar arribar a una sèrie de conclusions que jo crec que són serioses, que no es poden subestimar, i que vostè en aquesta intervenció –igual que a Catalunya Ràdio– subestima, no?

Miri, li puc arribar a admetre fins i tot algun element de raó: és que les estadístiques del ministeri tenen en compte la seua social, no tenen en compte on es fan efectivament territorialment aquestes inversions. Li ho puc admetre. Però això només és el segon semestre del 2014, o també passava el segon semestre del 2013, o el segon semestre del 2012, o el segon semestre del 2011, o el segon semestre del 2010? No són comparables les

dades? Són homogènies. I, per tant, són comparables. I, per tant, la conclusió és la mateixa: en igualtat de condicions aquest any que els anys anteriors, la inversió estrangera a Catalunya ha baixat d'un 60 per cent. Per tant, si no som capaços de diagnosticar quina és la solució, i em dona la impressió que vostè no ho està fent, ens costarà més encertar quines són les mesures que hem d'adoptar per corregir aquesta situació.

Vostè em parla també de l'fDi Markets. L'fDi Markets el que fa també és una referència molt explícita a projectes d'inversions que estan sobre la taula; no tant a inversions materialitzades, sinó a projectes d'inversions que estan sobre la taula. Que es poden materialitzar? Sí, sempre que el destí ofereixi una seguretat jurídica, que en aquest moment a Catalunya està en dubte. I, per tant, això també invalida –també invalida– determinades dades que vostè utilitza per diagnosticar la situació.

I per això nosaltres hem anat a buscar les dades d'fDi Intelligence, que és una prospecció de com es veu el futur més immediat. I si vol les tinc aquí, aquestes dades, i pot veure vostè com Catalunya desapareix dels rànquings que fins i tot havia arribat a encapçalar. I, òbviament, a nosaltres això ens preocupa, i per això precisament estem fent aquesta interpellació.

Miri, nosaltres compartim plenament, perquè forma part, ha format part històricament del tarannà català, que la indústria no només ha de ser el 20 per cent, com demana la Comissió Europea, de mitjana en el conjunt de la Unió; que ha de ser superior, evidentment. Com sempre, Catalunya ha estat capdavantera des del punt de vista industrial amb relació al conjunt d'Espanya. Evidentment. I això és el que volem que continuï sent. Però per a això és important que no anem reculant posicions. I la sensació i les xifres el que ens diuen és que Catalunya està perdent a poquet a poquet des de fa molts anys –des de fa molts anys– posicions amb relació al conjunt de la indústria espanyola.

Això és atribuïble només al Govern de Convergència i Unió, que té una determinada dèria i una determinada obsessió per polítiques de separació? No, és una tendència que ve de fa anys, però que amb allò que ocupa a dia d'avui el Govern de la Generalitat el que estan fent és, precisament, accentuar aquesta pèrdua de capacitat del sector industrial de Catalunya.

Vostè ens parla de la reforma elèctrica com una reforma que ha fet mal a la indústria catalana. No sé què deuen pensar els companys del seu partit al Congrés dels Diputats, que la van votar favorablement. Alguna cosa bona deuria tenir, aquesta reforma elèctrica.

O sobre l'aeroport del Prat, miri, en prenem nota; ja ens sembla bé, en prenem nota. Analitzi també, per això, quin aeroport espanyol és el que ha crescut més des que el Govern és del Partit Popular. L'aeroport del Prat. El que ha crescut més de tot Espanya és, precisament, l'aeroport del Prat.

Senyor conseller, no reconèixer la situació no li permetrà fer una bona diagnosi; al contrari, l'incapacitarà per actuar en la línia correcta.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, senyora presidenta. Fins aquí encara hi arribo, senyor diputat, eh? Sé distingir; vostè no s'assembla ni a la Mònica Terribas ni tampoc és el senyor Jiménez Losantos, també li ho dic.

Però jo he vingut aquí a contrastar i a contestar. El que passa és que vostès..., no hi ha pitjor sord que el que no vol escoltar, no? Vostès només intenten arribar a una conclusió per, això sí, fer servir aquest faristol també com una plataforma per intentar convèncer algú de la seva tesi, i és que el procés sobiranista afecta l'economia catalana.

I jo no faré una correlació matemàtica ni estadística, perquè jo m'equivocaria; no pas pel mètode matemàtic, segurament, disculpi, sinó perquè no seria d'alguna manera lògic. L'estadística del pollastre i del mig pollastre: vostè sap a vegades que molta gent se'n menja un sencer, i n'hi han molts que no en mengen mai cap. Però la correlació estrictament matemàtica podria portar a pensar que en els darrers tres o quatre anys ha anat en paral·lel la tensió del país amb la seva recuperació econòmica; amb la captació d'inversió estrangera; amb el turisme estranger, que ve més que mai a Catalunya; amb les exportacions, que creixen més que mai; amb la internacionalització de la nostra economia, i amb l'obertura, en definitiva, de tota una empresa i una indústria que estan molt més enllà ja d'aquest 20 per cent, i que estic convençut que continuaran creixent, però també en el camp comercial, en el camp dels serveis, en el camp de l'economia del coneixement, i en el camp de la logística, gràcies a l'esforç que ha fet aquest país en molts moments, i no sempre acompanyat de la inversió de l'Estat.

A mi m'agradaria que vostè, més que llegir –llegeixi, eh?– els documents de l'fDi Intelligence..., per descomptat, però llegeixi més els pressupostos generals de l'Estat. Seria molt més productiu per al país que el Grup Popular fes una visió ben crítica dels pressupostos generals de l'Estat. Perquè, si la fessin, no farien segons quines intervencions, senyor Santi Rodríguez –no farien segons quines intervencions. I deixi'm que li ho digui, perquè no és la primera vegada que intenta posar en contradicció el Govern de Catalunya amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid. Les instruccions les vam donar des del Govern. Sap per què? (*Veus de fons.*) Sí, sí. Ah. Sap per què vam votar a favor de la reforma elèctrica, manifestant la nostra disconformitat? I repassin les actes també de les sessions. Perquè va ser l'única manera –no diré «xantatge», però sota la pressió del Govern central– d'aconseguir, amb el vot favorable de Convergència i Unió a una reforma que no compartim en la seva gènesi ni en la seva magnitud, salvar la cogeneració i salvar també tota una sèrie de retribucions a determinats sectors industrials, i intentar afavorir determinades mesures puntuals, que era l'única manera que s'introduïssin. I per això se'ns va demanar el vot favorable.

Dit això, home, vostè agafa les dades com li interessa. Ho torno a repetir, la seva tesi no es sustenta. Políticament poden, d'alguna manera, anar-la repetint, però objectivament no es sustenta. Deixi'm que li digui que fins i tot –fins i tot– amb el biaix de l'eradicació social, de les inversions que el ministeri estadísticament situa, quan es fan a Catalunya, a Espanya, a Madrid, fins i tot amb aquesta estadística... (*El conseller mostra un full a la cambra.*) Dades del Mineco: inversió estrangera a Catalunya, Espanya, l'any 2013. El 2014 ja veurem com es tanca –2013. Variació interanual a Espanya del 2013 amb relació al 2012: menys 3,7 per cent. Variació interanual a Catalunya 2013-2012: més 9,6 per cent. Això amb centenars de projectes computats a Madrid.

Ho torno a repetir, les dades d'indicadors internacionals..., que no són expectatives, eh? Vostè es llegeix l'Intelligence, que són expectatives; les del Markets són projectes que avaluen cada mes –cada mes. I avaluant cada mes, deixi'm que li ho digui, pot haver-hi algun informe d'algun estratega o d'alguna consultora que pressuposi. Vostè creu que Dow Chemical hauria ja concretat la inversió de desenes de milions d'euros a la petroquímica de Tarragona si veiés alguna incertesa en l'evolució econòmica del país, concretada fa només dos mesos? O vostè creu que Hewlett Packard, si veiés una gran incertesa, hauria ubicat la central mundial –no d'Europa, no, la mundial– en les tecnologies de la impressió en tres dimensions, que és la gran estratègia industrial tecnològica, a Sant Cugat, amb una inversió de més de 30 milions d'euros, amb la contractació de centenars de professionals? Vostè creu que si hi hagués hagut alguna incertesa per tots aquests analistes, aquestes inversions...? I li he posat dos exemples.

Més de –ja acabo, presidenta– 178 projectes concrets des de l'1 de gener fins al 30 de setembre a Catalunya, que s'estan concretant. Més de 3.000 milions d'euros compromesos per executar i materialitzar aquest any 2014 a Catalunya, la primera regió de l'Europa continental en captació d'inversió estrangera. No fa tres o quatre anys, abans de la tensió sobiranista; precisament en el moment en què el país també recupera econòmicament la seva economia, i fa una aposta, òbviament, per tenir més instruments. I tant de bo n'hagi pres nota, perquè el PIF, el punt d'inspecció fronterera, a l'aeroport de Barcelona ens permetria encara exportar amb més facilitat i amb més intensitat.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les accions polítiques i judicials per no pagar el deute amb el projecte Castor.

Interpel·lació

al Govern sobre les accions polítiques
i judicials per a no pagar el deute amb
el projecte Castor (tram. 300-00222/10)

La presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... El deute il·legítim. És que anava en el títol, «per no pagar el deute il·legítim del projecte Castor», perquè aquí crec que és un tema important.

Miri, conseller, fa quasi un any, ara farà un any, aprovàvem una moció, aquesta moció, aquí, en el Parlament, tots els grups menys el PP, que ja era una moció premonitòria del que podia passar. En demanàvem el tancament, havíem tingut els terratrèmols, i ja demanàvem tota una sèrie d'accions que el Govern de Catalunya havia de fer per protegir la ciutadania, i d'una manera activa. No sabem d'aquella moció, que ja era premonitòria, perquè ja tenia un punt que deia que no havíem de pagar amb diner públic aquesta estafa que ha suposat tota la tramitació del Castor i tota l'execució de l'obra..., ja ho deia. El que no sabem a hores d'ara –suposo que ara vostè, quan intervingui, ens ho explicarà–, d'aquests punts, què és el que ha fet el Govern i quines responsabilitats..., de tot allò a què se l'instava.

Però sí que sabem que llavors nosaltres li demanàvem, o el Parlament demanava al Govern que demanés al Govern de l'Estat... Miri, ara ja no, ara ja hem arribat a un punt en què ara no li direm que demani al Govern de l'Estat; ara el que li demanarem, amb aquesta interpel·lació i moció subsegüent, és que vostè, el Govern de Catalunya, en el marc de les seves responsabilitats i en el marc de les seves competències, que en té algunes, actuï. Actuï per defensar els drets de la ciutadania de Catalunya, però també de la resta de l'Estat, i actuï perquè no hàgim d'acabar pagant el que el *real decreto* que es va aprovar ara, a l'octubre, diu que hem de pagar tota la ciutadania, és a dir, els 1.350.729 milions, que amb els interessos de l'OCU seran 4.000 milions, a partir del dia 1 de gener del 2016, amb la factura del gas, per, una altra vegada més, rescatar una empresa. Rescatar en aquest cas l'empresa ACS Escal, una empresa participada al 67 per cent per ACS Florentino.

Per què li diem ara en el marc que actuï? Perquè creiem que hi han possibilitats, hi han vies. Una, a nivell institucional. Bé, nosaltres li'n direm quatre: a nivell institucional, a nivell judicial –creiem que pot instar–, a nivell del marc europeu, de les institucions europees, i també a nivell polític.

Miri, a nivell institucional: nosaltres demanarem que el Govern de Catalunya, que pot fer-ho, interposi un recurs d'inconstitucionalitat en aquest real decret. No explicaré tot el real decret. Tots els grups d'aquesta cambra, excepte el PP, hi van votar en contra. Es va tramitar una vegada més per *real decreto*, no hi va ha-

ver manera que es pogués tramitar com a decret llei. Però és que, a més, aquest real decret, a part que no parla de desmantellament sinó d'hibernació, no extreu, no apura totes les possibilitats que deixava oberta la sentència del tribunal. És com si el PP es blindés en el fet que ell ja va recórrer l'adjudicació del 2008, i digués: «Bé, m'obliga», no?, «la sentència del tribunal m'obliga perquè jo pagui», quan no és cert, quan aquella sentència deixava oberta... Perquè no obligava a pagar; hi deia exactament que si l'empresa havia tingut responsabilitat –i en aquest cas creiem que en tota la tramitació, en els mil terratrèmols sí que hi ha hagut dol, negligència per part de l'empresa–, que no se li hagués de pagar la famosa clàusula 14.

Un real decret que a més crea contradiccions en què no es té en compte l'auditoria que s'havia fet –ja s'havien disparat els costos d'aquesta instal·lació–, en què no té en compte el que deia la mateixa Comissió Nacional de l'Energia, que ja deia que s'havien incrementat els costos. Perquè el mateix Florentino, que era qui tenia l'obra, subcontractava les seves pròpies empreses per fer l'obra, és a dir... I un real decret que al final ve a completar el mateix que havia fet el PP el 2012, en què li preparava la sortida a l'empresa de Florentino, i a més, li feia un vestit a mida a Enagas, a l'empresa Enagas. Per cert, una d'aquestes empreses del sector energètic igual que Endesa, no? Ahir vam veure el *pelotazo* d'Endesa de repartir dividendes, que a més ja sabem qui seu en el consell d'administració –exemple de portes giratòries. Per tant, creiem que hi ha motiu suficient perquè el Govern de Catalunya, que ho pot fer, perquè la comunitat autònoma, que ho pot fer, presenti aquest recurs d'inconstitucionalitat.

En l'àmbit judicial, conseller. Aquest projecte..., només hi ha un ciutadà, un ciutadà valent, de les Terres de l'Ebre, l'empresa Riu Sénia, el senyor Sunyer, que ja porta tretze procediments judicials. N'hi han alguns oberts a l'Audiència de Castelló. No sé si l'ha llegit, però a Castor la bombolla sísmica explica molt bé tot el *culebrón*, des del començament. Per què? Perquè aquí, en l'àmbit judicial, creiem que el Govern pot instar el fiscal de Medi Ambient de Catalunya perquè actuï d'ofici, perquè hi ha suficient material per actuar d'ofici. Perquè s'han incomplert, es vulneren totes les lleis. Perquè, quan el Govern del PSOE el 2008 va atorgar la concessió, ho va fer sense que estigués feta la declaració d'impacte ambiental, que és posterior, és un any posterior, quan era la declaració d'impacte la que havia de condicionar la resta del tràmit. Perquè han passat coses tan flagrants en aquest projecte com que es modifiquessin les coordenades dels límits de les aigües territorials entre Catalunya i València, com si fos un error del BOE, perquè el gasoducte no passés per aigües catalanes. Perquè el mateix Recaredo del Potro es veu que deia que aquí, a Catalunya, li posaven massa pegues. Perquè, a més, no hi ha pla d'emergència, no hi ha re en la documentació de recuperació del medi, pla de desmantellament. Perquè, a més, hi ha un procediment obert a l'Audiència de Castelló que li dona la raó a l'empresa Riu Sénia, quan diu que s'havia d'haver fet informe d'impacte, perquè es va separar tot el tram del gasoducte per no haver de passar els controls ambientals. Per tant, creiem que el Govern

de Catalunya pot instar la Fiscalia de Medi Ambient perquè obri diligències, perquè actuï d'ofici.

Una altra via... I, a més, perquè crec que aquí necessitem que hi hagi un procediment judicial obert, perquè, si no hi ha un procediment judicial obert, no es poden demanar els *partes* d'injecció de gas. I això és una documentació bàsica per saber que una de les causes dels terratrèmols va ser la forma com es va injectar el gas. I aquí, com en l'exemple del Carmel, si no es fa via judicialitzada, aquests *partes* no es podran obtenir. I com que sabem que aquest serà un procediment molt llarg i nosaltres no ens rendim al fet que en aquest procediment acabi guanyant la ciutadania i no hagi de pagar tot aquest desastre, nosaltres creiem que cal obrir aquesta via judicial.

En el marc europeu. En el marc europeu, clar, tot aquest rosari d'irregularitats, de connivències entre el poder polític i l'entramat d'empreses del Florentino Pérez, ja rebia el suport de la Unió Europea a finals del juliol del 2013, perquè això implicà el Banc Europeu d'Inversions, i va concedir el *project bond* de 1.434 milions. Bé, això té a veure també amb el reial decret i amb les presses de pagar amb un únic pagament, perquè s'ha de tornar als bonistes aquesta inversió. Bé, d'aquesta manera el senyor Florentino podia refinançar el deute que tenia amb dinou bancs.

I, a més, aquí nosaltres el que diem és que vostès, el Govern de Catalunya, han de dirigir-se a la Comissió Europea, perquè justament aquests *project bonds* del Castor formaven part d'un projecte pilot dels *project bonds*, junt amb altres dos projectes. I el que estem veient és que, tal com s'ha fet, no és la millor manera. Ho deien la gent de l'Observatori del Deute, la gent del Counter Balance; estaven dient: «Hem advertit dels riscos financers relacionats amb els *project bonds*, perquè són mecanismes que no sempre són beneficiosos per a l'interès públic.» I diu: «El projecte Castor ens demostra que, quan les coses van malament, seran els ciutadans de la Unió Europea qui acabin prenent el risc.» Per tant, això era un projecte pilot. Hem d'instar que la Comissió com a mínim revisi els criteris d'atorgament, i més en el cas del Castor, que quan es va atorgar ja hi havia avisos. Hi havia preguntes del nostre eurodiputat, havia entrat demandes la mateixa plataforma. Per tant, cal que el Govern s'adreci a la Comissió en aquest sentit.

I no només en aquest, també pel que fa a la competència. Nosaltres creiem que aquí també hi ha marge, pel que fa a la competència, perquè en els tractats fundacionals de la Unió Europea, pel que fa a tot el sistema gasístic, es parla que no hi pot haver ajudes encobertes d'estat a un sector o a una empresa. Creiem que en el cas del pagament a Escal UGS d'aquests diners hi ha hagut ajudes encobertes. Per tant, com a mínim podem instar la Comissió, que és la institució competent –ja ho sabem, que nosaltres no ho som–, perquè iniciï un procediment, perquè comenci aquest procediment.

I, per últim, conseller, a nivell polític nosaltres creiem que encara hi ha marge perquè allò que el reial decret no recollia..., és a dir, el reial decret només pagava a l'empresa. Què passa amb els afectats, amb la

gent del territori afectada, amb la gent que ha patit no només danys físics als seus habitatges, sinó danys morals? Això, ja que no ho vam poder tramitar en el reial decret, com a mínim s'hauria d'introduir en els pressupostos. Ja que aquí encara els pressupostos estan en el Senat i tenim senadors de designació d'aquest Parlament, fer un front comú perquè aquestes esmenes, tal com apuntava el síndic, es puguin presentar en uns pressupostos, i com a mínim, no només cobri el Florentino, no només rescatem les grans empreses, sinó que també rescatem les persones. Aquests són els punts bàsics que jo voldria que en la moció posterior poguéssim debatre i aprovar.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Aquesta és una interpellació que podria titllar-se com a..., o d'alguna manera identificar-se com una interpellació d'acompanyament. Sí, perquè li agraeixo que hagi d'alguna manera posat sobre la taula, doncs, les mesures que el Govern ja està impulsant. I, per tant, doncs, benvingudes. I acompanyament, agermanament, jo crec que està bé. (*Veus de fons.*) No s'ho prenguin, diguem-ho així, com una norma, eh? Però en aquest cas, sí que és evident que compartim bona part de la diagnosi que vostè ha fet. I ja li puc avançar que algunes de les mesures que proposa, el Govern ja les ha impulsat.

Deixi'm, de totes maneres, que intenti conceptualitzar i resumir quina és la visió que té el Govern sobre tot aquest conjunt de despropòsits. Perquè és que el reial decret del passat 3 d'octubre, jo diria que és la culminació d'una cadena de despropòsits que han acompanyat la curta vida del Castor, d'aquest dipòsit, i que valdria la pena que els recordéssim –vostè n'ha citat alguns.

Però, primer, la tramitació de l'autorització no contemplava un adequat estudi sísmic de la zona. Sí que és veritat que hi havia un informe d'una consultora en què manifestava la robustesa del projecte i que l'existència de riscos només podien ser qualificats com a menors. La mateixa consultora, per això, cobrint-se les espatlles, ja deia, i deixava dit, que les seves conclusions derivaven de l'anàlisi dels models utilitzats, però que no havia tingut accés a les dades i a les bases de dades que alimenten els models i, per tant, no coneixia amb propietat la situació concreta de la zona ni del sector. Primer despropòsit: en una estructura geològica inusual per a magatzem de gas, no hi han els estudis sísmics necessaris.

Segona. En un document de la Secretaria d'Estat d'Energia del setembre del 2013 s'explicava que el projecte tindria una primera estimació de 490 milions d'euros. El 2008, quan es fa la concessió, es parla de 1.163 milions d'euros. Però el 2011, 1.273. El cost estimat

final, 1.739; l'auditoria, 1.461. En qualsevol dels casos, amb relació a l'estimació inicial i al cost final, s'ha multiplicat per tres i s'ha superat fins i tot el límit del cost fixat pel real decret del 2011 en més d'un 15 per cent. Segon despropòsit: s'han multiplicat els costos.

Tercer. Quan es produeix la successió de terratrèmols a les costes del delta de l'Ebre, el Govern de Catalunya no va rebre informació, va ser molt insuficient. Per aquesta raó, el 8 d'octubre de l'any passat, el conseller d'Interior va posar en coneixement de la fiscalia de Tarragona la situació viscuda per tal que emprengués les accions pertinents. Ja vàrem actuar en el seu moment davant de les instàncies judicials. Aquesta opacitat s'ha mantingut. Va haver-hi una reunió, és cert, amb el ministre, el secretari d'estat, representants de la Generalitat, catalana i valenciana, ajuntaments, alguns –cap català, no se'ls va convocar. I en aquella reunió també es va posar de manifest, i el Govern va dir que requeríem tota la transparència i tota la informació, i no se'ns va atorgar. L'opacitat constant ha estat, ho repeteixo, un tercer despropòsit.

I ara, aquest real decret llei d'indemnització, que vostè, evidentment, també ha posat en evidència, no? Una vegada més, el Govern del Partit Popular utilitza instruments excepcionals amb caràcter ordinari. Creiem que la premsa només ve justificada precisament per saltar-se el procediment legislatiu ordinari, amb la voluntat de minimitzar el debat sobre un tema molt greu, que hauria de ser debatut i analitzat amb molta més profunditat. Aquest estil del Partit Popular recordo que no és excepcional i que, en definitiva, val la pena que tinguem present que amb aquesta mesura hi ha una repercussió molt clara a l'economia catalana, a la indústria catalana, als usuaris i consumidors de gas del país. I, ho repeteixo, nosaltres tenim la impressió que això no és responsabilitat dels consumidors, és responsabilitat de l'empresa concessionària i del Govern central. Aquest és el despropòsit final.

En qualsevol dels casos, deixi'm que li digui que a vegades ens equivoquem nosaltres mateixos quan donem missatges; 1.350 milions d'euros: això és el que s'indemnitzarà d'alguna manera perquè l'empresa pugui retornar aquests bons del Banc Europeu d'Inversions. Però la repercussió en tarifa serà dues o tres vegades major, com a conseqüència dels costos financers per poder avançar ara aquest retorn i poder-lo cobrar en diferit al llarg dels anys. Per tant, vol dir que l'impacte en la tarifa serà, molt probablement, aproximadament proper als 4.000 milions d'euros.

En qualsevol dels casos, és evident que aquí hi ha hagut, també, segons el nostre criteri, o alguna irregularitat o alguna omissió. Deixi'm que jo sigui amb les expressions una mica més prudent que vostès: o alguna irregularitat o alguna omissió. Perquè, aprovant aquesta indemnització, el Govern està reconeixent implícitament que no s'ha produït cap negligència, sense haver-ho estudiat –sense haver-ho estudiat. Creiem que això hauria de, d'alguna manera, ser radicalment exigít per, d'alguna manera, deixar clar qui té responsabilitats en els incidents sísmics i en l'abandonament prematur d'aquesta instal·lació.

És per tot això que li haig de dir que en aquest cas el Govern no només ja va posicionar-se immediatament –jo diria que l'endemà de l'aprovació del real decret–; vam manifestar la nostra oposició a la indemnització a càrrec dels consumidors, a càrrec dels ciutadans de Catalunya. Vam manifestar que no es podia imputar alternativament, tampoc, aquest fiasco als pressupostos públics; que havia de ser una anàlisi aprofundida de les responsabilitats del Govern central i de l'empresa concessionària. I és per això que iniciatives jurídiques, judicials i polítiques ja les hem emprès, i, en tot cas, celebri coincidir en la seva posició. Ja hem encarregat als serveis jurídics de la Generalitat, del Govern, que preparin el corresponent recurs d'inconstitucionalitat contra aquest real decret llei. En breu es demanarà l'informe preceptiu del Consell de Garanties Estatutàries. Els informes previs ja estan en mans del Gabinet Jurídic Central.

En segon lloc, ja vàrem decidir, també –i coincidint en aquesta proposta seva, del seu grup–, de donar trasllat a la Comissió Europea de tot el conjunt d'informació relativa al projecte Castor i a les seves indemnitzacions per tal que s'analitzi si s'ha pogut incórrer en una vulneració de la normativa reguladora d'ajuts a estats o qualsevol altre aspecte de dret comunitari. Estem preparant la documentació per fer-ho d'una manera immediata. Ens hem coordinat amb el Síndic de Greuges, i en aquest sentit estem també..., i hem encarregat una revisió i una recopilació –i allà on sigui possible peritatges nous– dels damnificats i de les conseqüències físiques –veurem si també poden ser des d'una perspectiva moral o psicològica–, tot el que va representar, evidentment, doncs, per a la gent de les Terres de l'Ebre aquesta situació que es va viure i que va tenir, evidentment, alguns impactes físics concrets, que és obvi que hauran de ser reclamats, i que hi donarem suport.

I, finalment, continuarem, també, reclamant tota la transparència, la informació de tot l'expedient, de tots els estudis, informes, auditories, valoracions que s'hagin pogut fer per part del Govern central, dels seus organismes adscrits, o per encàrrec de la mateixa concessionària, perquè avui dia li haig de dir que el Govern de Catalunya encara no disposa de tota aquesta documentació.

En qualsevol dels casos, coincidim en la valoració de la gravetat de la situació, coincidim en les iniciatives. I, evidentment, el Govern està disposat a escoltar i a donar compliment al mandat que li doni aquest Parlament, perquè ja li avanço, senyora diputada, que estic convençut que la moció subsegüent serà àmpliament consensuada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Bé, gràcies, conseller. Celebro –celebro– que no es quedi només en declaracions, com passa a vegades, i

que passem a l'acció i que hagin començat aquestes accions, que, bé, jo seguiré amb interès.

Però el que més celebro és aquest acompanyament. Vostè diu que aquesta moció és una moció d'acompanyament. A mi m'agradaria que aquest acompanyament també fos per..., amb la denúncia no només del cas concret del Castor, sinó del model energètic que hi ha a darrere del projecte Castor. Perquè és aquí..., diguéssim, amb una expressió popular, aquí està la mare dels ous. Espanya volia ser un *hub*, el Govern de l'Estat apostava per ser un *hub* gasístic, comprava gas quan ja se sabia el 2010 que havíem entrat en crisi. I ara, el que es pretén és, d'alguna manera, el que va passar també amb el dèficit tarifari elèctric: ara que hi hagi un dèficit tarifari del gas. Per què? Perquè s'imputen al sector gasístic els costos de tota aquesta operació.

Però amb això hem de veure qui fa negoci. Miri, Nueva Tribuna –ho deia ahir–: «Endesa, el estúpido capitalismo español.» Ahir, dia 29, aquesta empresa resulta que es va repartir 14.600 milions d'euros en dividendes. Aquesta empresa que Europa ens deia que havíem de privatitzar perquè fóssim competitius, quan cap dels països europeus privatitza les seves empreses energètiques, perquè són empreses clau, realment, per a la competitivitat. Perquè aquí estem davant d'aquest fenomen que, bé, ha estat àmpliament denunciat i que és una de les qüestions que ha posat en crisi la política. I és el de les portes giratòries, és el dels consells d'administració d'aquestes grans empreses que prenen les decisions i que el Govern els fa les lleis *ad hoc*, i que al final acaben repercutint sobre els drets dels ciutadans.

I vostès ara, sembla, comencen a adonar-se'n, ho han vist amb el *fracking*, no? Amb el *fracking* hem vist com, per una vegada que el Govern..., perquè, a tot això, el Govern de CiU ha anat sempre del bracet del PP i del PSOE aprovant aquestes lleis a Madrid. Ara esperem que canviïn aquesta visió. I bé, suposem que el fet que el Govern de l'Estat els hagi prohibit el decret de *fracking*, o el tímid decret que havíem sigut capaços de fer de pobresa energètica..., doncs, que vostès també vagin en aquest sentit veient que aquest no és el model, que el futur no és el gas, no són els hidrocarburs, no són els fòssils, que hem d'apostar per les renovables, perquè és l'única manera, el que té futur i el que ens farà més competitius.

I també, aquí, no només es pot, jo crec que aquí és important que, si vostès volen liderar això contra el Castor, vostès no només es posen al costat dels catalans i les catalanes, sinó també de tot el poble de l'Estat. I aquí poden..., això pot ser un «tanto» al seu favor en tot el conflicte que tenen amb l'Estat. Perquè ja està bé que els pobles de l'Estat, que la ciutadania de l'Estat també els vegi que per una vegada defensen uns interessos que són de tota la ciutadania. Per tant, jo crec que així vostès es guanyarien simpaties, i seria una qüestió positiva per al procés, per al pols que tenim amb l'Estat.

Miri, nosaltres creiem que, si realment es creu aquest acompanyament, això també s'ha de fer efectiu en al-

tres qüestions que afecten el model energètic i que tenim a sobre la taula. I aquí hi ha allò de... El Castor ens ha de servir com a lliçó; li ho vaig dir l'altra vegada que el vaig interpel·lar, conseller. El Castor és la lliçó de com no es poden fer les coses. És la lliçó que els requeriments mediambientals serveixen, són útils; que no són els maleïts, els ecologistes, els que posen pegues, sinó els que donen garanties i seguretat. I sobretot, ens ha de servir d'exemple que al final els *petroleros* econòmics acaben repercutint sobre els drets de tota la ciutadania, i que cal fer les coses d'una altra manera.

Llavors, això els ho dic, per què? Perquè justament, a la mateixa zona, també –perquè desgraciadament tot passa en aquell rogle de vint-i-tants, pocs, quilòmetres quadrats–, ara tenim que el ministeri ha autoritzat els informes d'impacte ambiental per a noves prospeccions, no?, a l'entorn de Casablanca. Tornem a estar en el mateix. Una zona que el Castor ja va «matxacar», però que a més és una zona que té totes les figures de protecció. I, en canvi, donem alegrement aquests permisos, tornem a apostar..., Repsol torna a apostar per aquest model d'hidrocarburs, amb pous a molta profunditat, que a més té uns riscos, quan aquest no és el model. No és el model perquè, entre altres coses, amb el canvi climàtic ja no podem cremar més combustibles fòssils, perquè hi ha un mercat d'emissions.

Per tant, a mi m'agradaria que aquest acompanyament també servís perquè li donéssim la volta i reviséssim el que diu el llibre blanc sobre la transició energètica, i realment acabéssim apostant pel futur, que el futur és un model que passa per l'eficàcia, l'eficiència, per la reducció de fòssils i per les renovables. O sigui que espero que aquest acompanyament s'allargui i es pugui fer extensiu cap aquí. Ho veig difícil, pels seus interessos. Però bé, ho intentarem.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Dues parts de la meua segona intervenció. Em contindré.

Primera, coincidim. Coincidim en aquesta interpel·lació i en el cas Castor, que s'ha fet molt malament i que és un cúmul de despropòsits. I les iniciatives, com ja li he dit abans, el Govern les ha pres en l'àmbit polític, en l'àmbit jurídic, en l'àmbit europeu, en l'àmbit de la coordinació i col·laboració institucional i en l'àmbit de la transparència i de l'exigència democràtica, i de posar-nos al costat dels ciutadans damnificats –els que ja ho han estat– i dels ciutadans potencialment damnificables, que són tots els que estan, d'alguna manera, com a clients, en aquest cas, doncs, del combustible del gas i que veuran repercutida a la seva tarifa –indústries i clients domèstics– aquesta situació. Per tant, estic convençut que en aquest sentit hi haurà coincidència plena i, com li he dit, les iniciatives ja es-

tan preses i n'anirem donant coneixement. I en la mesura en què a vostè li interessi jo li aniré facilitant, fins i tot, tota la informació dels processos que el Govern ha impulsat en aquest sentit.

Ara, dit això, home, no se m'entusiasmi. Jo li he parlat d'una interpellació d'acompanyament. Ja sé que no compartim el model, *gens*, perquè vostès... Això de «maleïts ecologistes» ho ha dit vostè, eh?, no m'ho ha sentit dir mai a mi. Ja sé que ho ha fet així amb una..., diguem-ho així, amb una referència retòrica. No sé a qui anava dirigit, perquè més aviat jo a vegades he parlat dels beneïts ecologistes –no beneïts, eh?, he dit «beneïts». (*Veus de fons.*) Deixi'm... No, no, ja m'han entès, ja. No, perquè, clar, sí que està molt bé parlar de futur i de la transició al model, però vostès ho fan molt alegrement. Mai calculen els costos, no tenen present de quina manera cal que el nostre model energètic vagi evolucionant, perquè ha d'anar evolucionant. Però això s'ha de calcular molt bé, perquè fixi's que quan no es calcula bé..., i fins i tot governs a vegades allunyats, o no tant, dels seus plantejaments..., perquè estic convençut que vostès aplaudien *entusiàsticament* la retribució a les energies renovables basades en un sistema fictici que finançament no ha aguantat i que ha fracturat una bona part de l'economia energètica de l'Estat espanyol i també, evidentment, de Catalunya. Tot això s'ha de tenir en compte.

Dic això perquè, escolti'm, aquí sí que jo li dic que nosaltres..., el Castor no ho sé, però que Catalunya té unes condicions per ser un *hub* de distribució energètica molt important des d'una perspectiva estratègica a nivell europeu em sembla que s'està començant a identificar fins i tot per Europa, i espero que el gran gasoducte que avui està encara aturat a Hostalric i que ens hauria de connectar amb França..., doncs, el Govern espanyol..., no li diré què és el que m'ha dit reiteradament el president d'Enagas, que venia a demanar també la complicitat del Govern català davant del poc interès que el Govern espanyol té de completar aquesta infraestructura també estratègica. Però suposo que convindrà amb mi, senyora diputada, que un dels propòsits per garantir la competitivitat de la nostra empresa en el futur és que el nostre país ha d'intentar disminuir la seva dependència energètica.

I vostè em dirà: «Sí, tot renovable.» Molt bé, aquest és un desideratum desitjable, però mentre tot això no pugui ser abastable, doncs, home, desestimar la possibilitat que disminuïm la nostra factura, que és una factura que desequilibra la nostra balança comercial des d'una perspectiva d'importacions energètiques..., si es fan bé les coses pot ser interessant. I si podem tenir també reservoris i magatzems des d'un punt de vista també de gas, com té tot Europa, com tenen tots els països avançats, doncs, valdria la pena que això ho tinguéssim present. I que quedi clar que no estic defensant el Castor, estic dient que un país necessita infraestructures energètiques per ser competitiu. I aquí em sembla que aquí sí que –com li he dit, no s'entusiasmi– no compartim el model. És evident que va haver-hi algú que va preferir que alguna companyia energètica fos abans alemanya o italiana –va acabar sent italiana– que catalana. Amb això aquí no

vam tenir marge de maniobra, malgrat que ho vam intentar.

I, al mateix temps, també li haig de dir que no tenim gas d'esquist, no tenim *shale gas*. I com que no en tenim, el *fracking*, doncs, ja ho veu, fins i tot al Parlament, encara que ens ho volen prohibir, va ser una tecnologia que..., és que és ineficaç perquè no hi ha combustible per ser explotat, ni tenim les condicions per poder-ho fer. Ara, que el país, des d'una perspectiva de futur, en la mesura en què els costos de la transició de passar de l'energia dels combustibles fòssils –segle XX i encara segle XXI– a l'energia, diguem-ho així, de les renovables i també d'altres fonts de combustible..., els costos de la transició han de ser assumibles. I el Govern de Catalunya li diu que no descartem que puguem avançar des d'una perspectiva sostenible, compatible amb el medi ambient, en la protecció del nostre país, amb la identificació de noves fonts de combustible que podrien fer disminuir els nostres costos energètics. A això no hi renunciarem sota cap principi. I, per tant, li dic que ens acompanyem amb la interpellació, però que no coincidim en el model energètic, senyora diputada.

Em sap greu, d'alguna manera, haver contribuït a una frustració del seu entusiasme, però aquí a nosaltres no ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els pressupostos generals de l'Estat per al 2015.

Interpellació

al Govern sobre els pressupostos generals de l'Estat per al 2015 (tram. 300-00225/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats... De fet, crec, conseller Mas-Colell, que és la primera interpellació que li faig. Crec que sí, no recordo haver-ne fet cap altra. I li faig aquesta consideració perquè sempre les interpellacions que els diputats del grup parlamentari que donen suport al Govern fan al Govern tenen aquest punt d'interpellació que pot tenir interpretació diversa. No és la meva pretensió.

Quina és la meva pretensió? Doncs, ben senzilla, conseller: que tingui vostè l'oportunitat, que tinguem l'oportunitat, si s'escau –no sé si s'escaurà–, de tenir un col·loqui, un diàleg polític, estrictament polític, respecte al paper dels pressupostos generals de l'Estat en aquest moment precís de l'economia catalana. És a dir, és com si estiguéssim d'acord a poder explicar a la cambra, si la cambra li vol prestar atenció, allò que el Govern ha de dir respecte als pressupostos.

A fe que ho hem intentat. Els nostres diputats i les nostres diputades a Madrid, també els nostres senadors i senadores, batallen el que no està als escrits per aconseguir modificacions en un pressupost, i aquestes modificacions pràcticament no s'han produït. No s'han produït per diverses raons, crec jo, conseller; algunes plenament assumides, i fins i tot algunes apuntades per vostè en algunes de les intervencions que a les tres interpellacions que li van fer ahir va tenir l'oportunitat de manifestar. Per exemple, quan parlava vostè de l'asfíxia financera de Catalunya; per exemple, quan parlava vostè que l'orientació dels pressupostos utilitzava algun tipus d'instrument que lligava de peus i mans la capacitat per intervenir de la Generalitat de Catalunya; per exemple, quan parlava d'un procés obvi de recentralització –que, naturalment, no entrem a la discussió, és així–, o bé quan vostè també feia alguna al·lusió, que també hi va insistir, respecte a un menysteniment general de les autonomies.

Jo crec que hi ha un element que no n'hem parlat, però que n'hauríem de parlar. Hi ha una ideologia política respecte als pressupostos: la d'un govern profundament conservador, antics socialdemòcrates. Més val que ho diguem. Perquè això, com que estem tot el dia –tot el dia, tot el dia, tot el dia– parlant sempre i una vegada més de l'asfíxia, de la recentralització, que volen acabar amb les comunitats autònomes, i és veritat... Però hi ha un element que és clau: el senyor Montoro representa avui la política més conservadora que es pot concebre respecte a la política econòmica, i amb uns tics que nosaltres no podem compartir. I tenim una diferència ideològica i que quan aquest debat es manifesta amb els diputats del Partit Popular aquí sembla que això no hi compti, però hi compta molt.

Jo volia fer-li, senyor conseller, bàsicament dos tipus de pregunta en la línia que vostè es pugui explicar, i són les següents. Primera qüestió, de caràcter més general –primera qüestió–: de veritat –de veritat, de veritat–, en aquest context de «recuperació» –cometes– econòmica, com afecta el plantejament pressupostari del Govern espanyol? O sigui, el que tracto de dir és si vostè ens pot dir a la cambra alguna qüestió respecte a: recuperació de l'economia, per una banda; plantejament pressupostari, per una altra banda, i la incidència que això té en la mateixa recuperació de l'economia catalana, que se n'ha parlat poc.

El Partit Popular ha fet triomfalment consideracions *urbi et orbi* que aquests eren els pressupostos de la recuperació econòmica. I un té algun dubte que es pugui produir el binomi de recuperació econòmica general i asfíxia econòmica particular de l'economia més dinàmica que proporciona la recuperació de l'Estat. És això el que li vull preguntar també en primer lloc: com lliguem exactament aquesta eventual recuperació, per una banda, amb la necessitat que Catalunya jugui un paper molt destacat en la recuperació i, molt particularment, en aquesta imatge que vostè ahir ens presentava absolutament, en fi, colpit per la situació de les nostres finances en general. I, si m'ho permet, això també té un *link* en particular, que té a veure amb tot el plantejament pressupostari, respecte al fet que crec que aquest pressupost no és aliè –i m'agradaria conèi-

xer la seva opinió– a la reforma fiscal que ara per ara està endegant, i en tràmit parlamentari, el Govern.

Aquest és un conjunt de preguntes, senyor conseller, que tenen a veure amb el caràcter més general d'aquest debat: recuperació, el paper de Catalunya en aquesta recuperació amb unes finances com les que tenim, si ajuda o no; en què es podria manifestar aquest tipus de recuperació a Catalunya en funció de les febleses pressupostàries, i si això vostè creu que té alguna relació, o la pot tenir, amb el curs de la reforma fiscal que ara per ara tenim des de la iniciativa governamental. També, sigui dit de pas, una reforma fiscal que té les mateixes característiques a què jo feia al·lusió: les d'un partit conservador, les d'un govern conservador.

I després preguntes concretes, eh?, que n'hi faré set. Que no vull, naturalment..., conseller, no aspiro al fet que vostè me les contesti les set, no cal dir-ho, però contesti les que vulgui; la que a vostè li sembli més interessant ens la contesta. Segur que ho farà per prioritats, segur que ho farà per aquelles qüestions que vostè creu que tenen més interès i que ens permetran donar una idea a aquesta cambra del que el Govern pot fer, fa i farà per defensar la ciutadania des de la seva pròpia acció.

Les preguntes són les següents, senyor conseller. Ja veu que, finalment, fem una interpellació absolutament clàssica, amb les preguntes clàssiques, perquè vostè les pugui contestar. Hem manifestat que el nivell d'inversions de l'Estat a Catalunya és el més baix d'aquests darrers disset anys. És cert? I a què obeeix?

La segona té a veure amb el fet de si vostè creu, de veritat –de veritat–, que es podrà produir algun avenç en l'àmbit del tractament de la disposició addicional tercera que té a veure amb els anys, si més no amb els anys vençuts. Ahir va manifestar el seu escepticisme i va clamar, fins i tot, des d'aquesta tribuna parlamentària, perquè això es pogués materialitzar. Vostè què en pensa?

Tres: l'IVA va entrar en vigor fa dos anys. I això ha tingut unes conseqüències de recaptació per al Govern espanyol que no ha tingut trasllat des del Govern cap a les autonomies; ben al contrari, ens ha costat diners. Ens posen un impost, no gaudim de l'impost i a més ens costa diners. Si creu que hi ha algun element per pensar que aquests pressupostos variaran aquest tipus de tendència o si vostè té alguna esperança que finalment el debat produït en el Congrés i al Senat pugui aportar una variació respecte a aquest objectiu de recaptació per part del Govern espanyol.

El conjunt d'ingressos creix en aquest pressupost; fins a cert punt és un pressupost expansiu. Vostè creu que això finalment té alguna correlació favorable a les autonomies? Ja no parlo tant de Catalunya, que és evident que no la té. Vostè creu que hi ha un mínim plantejament que pugui fer pensar en criteris de solidaritat? Aquests criteris de solidaritat tan àmpliament reclamats: «Solidaritat, solidaritat, solidaritat.» Bé, creixen els ingressos. Creu que hi haurà algun element de solidaritat respecte ja no a Catalunya, sinó respecte al conjunt de comunitats autònomes? Per tant, creu,

cinquena, que hi hauran més recursos d'una manera o altra que l'any 2014?

Sisena: té alguna esperança que es pugui produir alguna redistribució de dèficit, en funció del que ahir explicava, avui? I que, d'alguna manera, home, no permetria que féssim o no féssim els pressupostos, perquè és obvi que els farem, ja està determinat que els presentarem, però sí que podria ajudar que algunes de les dificultats en què vostè ahir, si més no, ens alligonava, ens instruïa, poguessin acabar minorades.

I, finalment –té a veure amb una altra part del debat d'ahir, per això li faig aquestes preguntes tan, tan concretes, perquè s'hi pugui esplaïar, si vostè vol, en funció del que ahir va apuntar–, el model de finançament. No seria raonable que, si per la raó que és o la que diu el Govern que és no tenim model de finançament, hi hagués algun tipus de correcció en el pressupost, tenint en compte que aquest model de finançament, segons ha dit el ministre d'Hisenda, el senyor Montoro, no és el moment més apropiat per abordar-lo, per canviar-lo?

Són, com ha vist vostè, senyor conseller, tres preguntes de caràcter genèric i set preguntes de caràcter particular. Li agraeixo d'antuvi les seves respostes. La sisena ja sé que..., he vist... (*Veus de fons.*) Sí, no, no l'he saltada, però he vist que vostè sí que no apuntava. És la que està vinculada concretament amb més recursos per a les comunitats autònomes. I l'anterior era si, de la capacitat d'ingressos en el seu conjunt, les comunitats autònomes en rebran alguna part. Per això l'he fet junta; són dues, però és la mateixa pregunta: recursos en general i creixement d'aquests ingressos per a les autonomies en particular.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta, senyors i senyores diputats... En fi, moltes gràcies, senyor Fernández Teixidó. No recordo si és la primera vegada que em fa una interpellació, però com que vostè m'ho ha dit, doncs, m'ho crec. Gràcies per l'oportunitat de parlar dels pressupostos generals de l'Estat. Ahir només vaig parlar dels pressupostos de Catalunya; evidentment, les dues qüestions estan relacionades. Jo crec que al llarg de l'exposició aniré contestant les seves set preguntes concretes.

Primer, com un preliminar, la posició de CiU respecte a aquests pressupostos va ser ja fixada el dia 21 d'octubre del 14 en el discurs, en la intervenció que va fer al Congrés dels Diputats el diputat Pere Macias. I el que diré jo és un resum del que va dir ell i, en tot cas, plenament compatible amb el que va dir. Jo crec que podria resumir les reaccions als pressupostos generals de l'Estat en tres grans apartats, que són: un, l'apartat

de la credibilitat; el segon, l'apartat que incideix sobre el finançament autonòmic i el finançament dels serveis socials que administren les autonomies, i finalment sobre inversions.

Començo amb la credibilitat. Aquest és –el de l'Estat, el projecte– un pressupost que es basa en un quadre macroeconòmic optimista, en particular sobre una previsió de creixement del 2 per cent l'any 2015. I aquesta previsió és important, perquè és sobre la base d'aquesta previsió que es construeix tot el pressupost i que, per exemple, doncs, es pren un ritme o un altre de reducció d'impostos o que es té una actitud o una altra respecte als objectius de dèficit d'Europa. Recordin que el Govern espanyol aquest any va tornar tres dècimes de l'objectiu de dèficit cap a Europa, amb una gran manifestació d'optimisme. Bé, què puc dir jo? Doncs, confio que l'encertin. No crec que en sàpiguen més que sé jo o que en saben els experts, i, com saben, hi ha molta incertesa –molta. En aquesta incertesa, doncs, el Govern ha preferit anar per l'optimisme. En fi, jo no vull ser un pessimista, però esmento que, amb aquest respecte, falta un punt de prudència, i això cal que ho sapiguem.

El segon punt és tot el que acabarà incidint sobre el finançament autonòmic. A veure, aquests pressupostos, responen a una de les seves preguntes genèriques, no crec que tinguin una relació molt immediata amb cap gran esquema de reforma fiscal. Es fa una reforma fiscal i, per tant, el pressupost ha de tenir en compte quines són les figures pressupostàries que hi ha en aquest moment i que et creen les previsions a partir d'aquestes figures pressupostàries. Però aquí no hi ha cap gran esquema de reforma que tingui una gran reforma fiscal com a marc i d'aquí en surtin uns pressupostos. De la mateixa manera que, per exemple, no hi ha sistema de finançament autonòmic, no hi ha quadre general. Anem tirant. Per una banda, fem una col·lecció de modificacions fiscals que tenen en alguns aspectes una incidència tècnica, que un hi pot estar més o menys d'acord; per l'altra, té una evident intencionalitat electoral –això per una banda. Per altra banda, doncs, no es fa un nou sistema de finançament. Per altra banda, s'ha de fer un pressupost i es fa.

Aquests pressupostos podríem dir, si hagués de ser una mica pompós, que consagren i expliciten la política d'ofec a les autonomies i de menysteniment de l'estat de les autonomies. Hi ha una dada que esmenta el diputat Macias, que és comparar els pressupostos del 2012 amb aquests pressupostos del 2015 pel que fa a ingressos i transferències a les autonomies. Jo he comparat molt el 13 i el 15; aquest compara el 12, que és el primer any en què el nou Govern està clarament assentat, i el 15. Doncs, bé, del 12 al 15 les transferències a les autonomies baixen un 18 per cent, eh? Això, per una banda. I, per l'altra, la recaptació del Govern..., les del 15 són estimades, però la recaptació del Govern són 31.000 milions d'euros més. És a dir, el Govern recapta 31.000 milions d'euros més, un 3 per cent del PIB espanyol, i no solament cap percentatge d'aquests ingressos addicionals va a les autonomies, sinó que és al revés, que, a més a més, el Govern central encara es queda més diners, es queda els 31.000 més el 18 per

cent de rebaixa a les autonomies. És una manera breu i simple, molt explícita, molt centre possible de controvèrsia. Sempre es diu que els pressupostos expliciten les prioritats d'un govern; doncs, és perfectament clar quines són les preferències explicitades d'aquest Govern. Es tracta d'ofegar, de disminuir, d'anul·lar allò que se'n deia «l'estat de les autonomies».

Pel camí –em permeto dir-ho–, es farà mal als serveis públics que administren les autonomies. Però davant, jo diria, de la gran causa, del gran objectiu, de l'objectiu patriòtic de liquidar la ineficiència de l'estat de les autonomies, aquest es deu considerar que és un accident en el camí, que amb una mica de sort i que a efectes electorals no es notarà. Perquè amb una mica de sort es pensa que la gent és tan poc espavilada que pensaran que són les autonomies les que estan deteriorant els serveis públics, i no el finançament de les autonomies. En fi, això és claríssim.

No és l'únic document en què això queda explícit. Ahir ja vaig mencionar..., però ho torno a fer perquè a les coses cal posar-hi un cert èmfasi. En el Pla pressupostari 2015 del Reino de España, enviat a Brussel·les per anunciar com encaixen les diferents magnituds, doncs, també s'explica amb detall que una manera d'encaixar-les serà que les autonomies augmentin impostos –sí, sí, augmentin impostos. I també s'esmenta que les autonomies també tenen marge per a reducció de despesa. La cosa, doncs, l'esquema és perfectament clar.

Sí, m'agradaria elaborar-ho una mica més i lligar-ho amb el que els vaig dir ahir i també amb algunes de les preguntes específiques que m'ha fet. Com sap, com vaig esmentar ahir, nosaltres presentarem uns pressupostos. Aquests pressupostos seran uns pressupostos que, entre altres coses, tindran la funció de deixar molt clars i explícits quins són els punts, diguem-ne, de contenció amb l'Estat, els punts en els quals nosaltres reclamem recursos que se'ns deuen i que pensem que legalment ens corresponen i que seran necessaris per poder confeccionar uns pressupostos amb aquest 0,7 per cent més aviat absurd, i rebre els ingressos necessaris.

Necessito una planificació, presidenta; he de parar ara i intervé el senyor..., i després continuo jo? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, després d'una intervenció tan motivadora i rupturista, li deixo que vostè intervingui cinc minuts.

(Rialles.)

La vicepresidenta primera

Doncs, atès que tenim el permís del conseller, senyor Fernández Teixidó, pot intervenir per a la rèplica.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... No sap quant agraït estic, conseller, que vostè em permeti que prengui la paraula. Però és que a més m'hi obliga, perquè jo ara haig de fer una intervenció, que la faré breu, perquè vostè tingui l'oportunitat de contestar les

preguntes que han quedat sense contestar. No creia jo que estava tan decidit a intervenir, però, en fi, m'ho posa d'una manera que altra alternativa no tinc. Però vull aprofitar per fer dues consideracions i repetir tres preguntes.

La primera consideració –que jo crec, conseller, que si vostè té un minut i ho creu oportú, és clar, hauria d'aprofitar– és: aquest optimisme que naturalment expressa el quadre macroeconòmic dels pressupostos, per tranquil·litat i coneixement de la nostra ciutadania, està fonamentat, conseller, o no? Jo crec que aquest és un tema molt important. O sigui, la gent viu molt angoixada respecte..., ho viu d'una manera molt natural, ho viu d'una manera molt..., si vostè m'ho permet, fins i tot un punt primària. Però la gent necessita anar recollint que aquests *inputs* que anem produint..., per exemple, el creixement avui del PIB; per exemple, la reducció de l'atur aquests últims dies. La gent necessita aquest tipus d'elements per configurar, si més no, l'expectativa que l'economia espanyola, i la catalana, sense marxar adequadament, com hauria de fer-ho, creix i tenim una oportunitat.

I aquesta pretensió o aquesta percepció de la ciutadania té un correlat polític. I els polítics hem de fer el possible –si, naturalment, està fonamentat; si no està fonamentat, seria fer volar coloms–, si està fonamentat, per poder donar aquesta esperança, aquesta visió que les coses, independentment que després hi ha tot un joc de números en el quadre macroeconòmic del Govern, més discutible o no..., però que veritablement això està fonamentat. Dit d'una altra manera, potser no està fonamentat, senyor conseller, l'optimisme desbocat, però sí l'esperança motivadora –potser no l'optimisme desbocat, però sí l'esperança motivadora. Ho dic perquè, des d'aquest punt de vista, les intervencions que els polítics fem en les tribunes públiques poden ajudar en aquest sentit.

La segona, vostè l'ha relacionat, i jo crec que té aquest interès a què vostè feia referència. Quan jo em referia a la reforma fiscal li deia el següent: clar, la reforma fiscal ja té implicacions directes en aquest pressupost, fins i tot abans d'estar aprovada, i té a veure amb el conjunt de recaptació. Era en aquest sentit que li plantejava això de la reforma fiscal. O sigui, aquí veritablement es produeix una contradicció *in terminis* molt curiosa.

Fixi-s'hi bé, el Govern implementa una reforma fiscal que té una primera traducció en els pressupostos d'enguany. Vostè llegeix un informe, que conec, que és l'informe presentat a Brussel·les per part del Govern espanyol, que el que ve a dir és: «Les autonomies tenen marge.» Per a què fer? Doncs, justament, per fer la cosa que el Govern no fa: incrementar impostos, reduir despesa.

Però jo el vull advertir sobre una qüestió: clar, això no és *contra* Catalunya –no és contra Catalunya–, és contra tots. I no és producte d'un govern que vol asfixiar *totes* les autonomies, és producte d'una línia conservadora d'actuació. I això ho hem d'explicar, conseller. O sigui, no només van contra nosaltres, van contra tots. I no perquè vulguin recentralitzar: perquè són

conservadors i tenen una política equivocada. I això és el que ha de saber la ciutadania, això és el que hem de poder explicar. Tenen una política equivocada, que, a més, desplacen cap als altres per dissimular; diuen: «Nosaltres abaixem impostos, recaptem més, no retallem i que ho facin les autonomies.» Però les d'ells també –les d'ells també. Per tant, doblement culpables: per nosaltres i pels altres, pels catalans i pels espanyols. I això és el que hem de dir d'aquests pressupostos i és el que hem de dir d'aquest Govern.

I les preguntes, per acabar –i que vostè tingui, naturalment, el temps per fer-ho–, tres que ens en queden, que em semblen a mi, si vostè ho considera oportú, conseller, importants: la disposició addicional tercera, 1; l'IVA, 2, i la redistribució d'objectius de dèficit, 3. Si a vostè li sembla, amablement..., em sentiria plenament contestat a totes les altres, però si vostè pot dedicar uns segons a aquestes tres preguntes, jo, personalment, en nom del meu grup parlamentari, li ho agrairé.

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor conseller. Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Ràpidament. Jo crec que, en contrast amb altres països europeus, el Regne d'Espanya ha fet els deures que se li havien demanat i, per tant, estem..., però la via de la recuperació de l'economia espanyola és una via orientada a l'exterior i, per tant, estem en mans de quina pugui ser l'evolució de l'economia europea. Llavors, si vostè em fa la pregunta: «Crec que Europa reaccionarà en el camí que està seguint?», jo contesto que tinc l'esperança i la confiança que sí.

I els moments actuals són crucials: el moment en què els Estats Units estan anant cap a una política que portarà a un increment dels interessos als Estats Units i, per tant, a una atractivitat superior als Estats Units que a Europa, és el moment crucial en què Europa ha de seguir una política monetària fiscal més alineada amb el creixement. Ho farà? Jo crec que Europa sempre ha reaccionat a l'últim moment i de manera insuficient, i que això és el que tornarà a fer ara, però en aquest moment encara no ha reaccionat prou i l'insuficient és molt insuficient.

Per tant, crec que això anirà en la bona direcció. Però no interpreti res de tot això com una mena d'optimisme que porti a alinear-me amb el quadre macroeconòmic de l'Estat.

Algunes de les preguntes que... La pregunta ideològica: efectivament, jo crec que la política d'ofec a les autonomies té un origen estrictament ideològic i parteix d'un dictamen completament equivocat, a saber que un estat centralitzat –molt més centralitzat, per exemple, que Alemanya– és més eficient, i això és una fallàcia completa, ho sap tothom en el món. Ho torno a

esmentar, d'ahir, perquè és un tema que conec particularment: tothom sap, per exemple, que l'ANECA és un instrument de «mediocratització» de les universitats espanyoles, però, com que és central, l'ambició és que ho domini tot i, per tant, que «mediocratitzi» les universitats de manera uniforme.

Sobre les seves preguntes, perquè no me les perdona. Disposició addicional tercera: hi continuarem insistint. No hi ha més: aquest tema s'haurà d'arreglar d'una manera o de l'altra; a aquests recursos, hi tenim un dret i els necessitem. Hem seguit la via judicial, estan en el contenciós administratiu.

La distribució del dèficit: el mateix. Està en el contenciós administratiu.

El model de finançament: el mateix. Està en el contenciós administratiu –tot això ho porta el Suprem, no ho porta el Constitucional.

Sobre l'IVA: no està al contenciós administratiu; potser «encara»: ho estem estudiant. Però, realment, és sagnant que no estiguem compartint de cap manera els increments de recaptació fiscal de l'IVA o d'altres impostos. I també és sagnant que això es dissimuli, eh? –es dissimuli–, dient: «Oh, és clar que els compartim.» Es treu amb una mà, es treu amb l'altra via el Fons de suficiència, i l'efecte net és que ens quedem perdent-hi diners.

I també en perdem per altres bandes, eh? Això encara no és del tot conegut, però sap quants diners hem perdut per l'exempció de l'ITPD..., d'actes jurídics documentats de la Sareb? Vuit-cents milions; Catalunya, només –800 milions–; de fet, més de 800 milions només aquest any 2014. Això també s'ha de sumar a les contribucions públiques, al sanejament de la banca, i els dipòsits bancaris, la mateixa... Però, miri, nosaltres continuarem insistint i hi continuarem posant la banya.

També podria parlar d'inversions. Les inversions augmenten, però, en proporció, són inferiors a altres anys. La política d'inversions continua obsessionada en l'AVE i practica un menysteniment notable respecte a Catalunya, que es reflecteix en el pressupost o, de vegades, en altres coses, com la privatització d'AENA, que, per cert, ahir vam instar la Unió Europea a mirar-se-la des del punt de vista dels ajuts d'estat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (debat de totalitat) (tram. 202-00039/10)

És el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació.

En primer lloc, d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa legislativa té la

paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, després d'aquest «Kramer a favor de Kramer» que acabem de veure, eh?, d'aquest «CiU li diu a CiU»..., en diuen «interpellació», però, en tot cas, el que ha sigut és mitja hora de narrativa política que els interessa del seu govern. Legítim, eh?, hi insisteixo: està al Reglament, la interpellació. En diuen «interpellació» i les paraules es poden esprémer al màxim. El Grup Socialista el que fa avui és pujar a aquest faristol, creiem que com correspon, a fer una proposta, una proposta de modificació de la Llei d'educació de Catalunya; una proposta que és molt simple, els la puc, fins i tot, dir de memòria, molt simple i molt clara.

Què fem? En modifiquem dos articles; tres, perquè un va associat amb l'altre, però fonamentalment dos articles.

En primer lloc, l'article 45, perquè hem vist en aquests temps, després de l'aplicació de la LEC, que les decisions de programació d'oferta educativa, també les difícils –també les difícils–, que s'han pres en aquests temps s'han de fer també d'acord amb els ens locals, que també són govern de Catalunya. I el que fem és reforçar jurídicament aquest article perquè això sigui així: perquè sigui preceptiu que el Govern, juntament amb els ajuntaments, programi i planifiqui l'oferta educativa del nostre país.

Entenem que això no estava així en la llei original i que és important reforçar aquest principi jurídic: que no es pugui actuar des de la centralitat de Via Augusta, que tant li agrada a la consellera Rigau, i que es vagi als ajuntaments, que es parli amb els alcaldes, amb la comunitat educativa, i que, aleshores, es prenguin les decisions; també les difícils seran molt millors si estan preses d'aquesta manera.

I, en segon lloc, la nostra proposta fa una altra cosa: modifica l'article 43 i, consegüentment, l'article 205. I diu que els fons públics no sustentin una educació que discrimina, en aquest cas, per gènere.

Tenim aquests principis recollits a la nostra Constitució i al nostre Estatut, però entenem que és molt millor –i després de sentències que hem vist del Tribunal Superior de Justícia– que el principi de coeducació passi a ser un principi d'escolarització mixta; ens sembla que quedaria molt més clar i que reforçaria també molt més els principis rectors de l'educació que volem per als nens i nenes del nostre país.

Aquesta és, hi insisteixo –ja els he dit que no faria un «Kramer a favor de Kramer»–, la nostra proposta, i els demanem, per això, el seu recolzament.

Perquè el primer que vull dir –i això que els quedi molt clar– és que aquesta proposta el que fa és reivindicar la Llei d'educació de Catalunya: aquesta proposta és un homenatge al conseller Bargalló, a la consellera Cid, al conseller Del Pozo, al conseller Maragall,

també als diputats de CiU, aleshores a l'oposició, que la van fer possible. Perquè nosaltres reivindicuem amb orgull la Llei d'educació de Catalunya. La diputada Geli m'ho explica moltíssimes vegades; diu: «A Catalunya va ser possible que es pactés una llei de sanitat» –fa moltíssims anys, en temps del Govern..., anys noranta, quan governava Convergència i Unió– «i, en canvi, no teníem una llei d'educació.» Vam haver d'esperar vint-i-cinc anys i els governs d'esquerrres en aquest país per poder tenir una llei d'educació, per poder pactar-la, perquè Catalunya la necessitava.

I, sempre que hi han pactes, hi han cessions. És clar que sí, el que és important dels pactes no és que siguin difícils per a un mateix, sinó que siguin útils per a la societat a la qual hem de servir. No és la llei d'educació que li hauria agradat estrictament al PSC, ni a Iniciativa, ni a Esquerra Unida i Alternativa, ni a Esquerra Republicana ni tampoc a Convergència i Unió, però va ser una llei pactada, una llei necessària. I el que veiem, i per això l'hem de mantenir i hem de mantenir aquest pacte..., perquè el que volem evitar –el que volem evitar– és el que estem veient any sí i any també en el Govern d'Espanya, que, cada vegada que arriba un govern, canvia la llei d'educació. I, amb un PP completament desaforat, que les fa tan ideologitzades –tan ideologitzades– que fa necessari que, quan arribin els governs d'esquerra, es tornin a canviar. I sap qui en surt perjudicat de tot això? Els nens i nenes del nostre país.

Jo no visc millor contra la llei Wert, no visc millor políticament contra la llei Wert; jo visc millor sense la llei Wert, encara que sigui al preu d'haver pactat una llei que no és la que més m'agrada. I per això reivindicuem que Catalunya tingui una llei d'educació, que és nostra, que la van impulsar els governs d'esquerrres, que, sense l'entossudiment dels governs d'esquerrres, no la tindríem, com ho vam veure durant vint-i-cinc anys. I, per tant, sí a la LEC, i això és el primer que vull dir aquí.

Però les lleis, per molt que les fem bones, no són inamovibles. No es pensin que jo puc venir aquí a reivindicar la Llei d'educació de Catalunya, a reivindicar la feina dels consellers, hi insisteixo, Bargalló, Cid, Del Pozo i Maragall, i dir ara que la vull canviar, no ens hem begut l'enteniment. Per què la volem canviar? Perquè les lleis es milloren. Quan porten un temps de funcionament, podem veure on no funcionen, on els contextos han canviat, on és important ajustar-les. Ens sentim dir dia sí i dia també pel president, pel molt honorable president de la Generalitat, que les lleis no poden ser els escuts, no poden ser immòbils. Les lleis han d'atendre les realitats presents, les lleis s'han d'ajustar, no podem cometre els errors que s'han comès tants cops durant la nostra història, que o tenim o destruïm, però mai reformem.

Això és una reforma per millorar –és el que els estem proposant: una reforma per millorar–, que té raons jurídiques. La primera els l'he dit només de començar: l'article 45. Perquè preguntin-ho a qualsevol dels alcaldes, de qualsevol dels colors del nostre país, de Catalunya, si creuen que la llei els dona els instruments suficients perquè la consellera no prengui unilateral-

ment les decisions des de Via Augusta. Els diran que no, que necessiten un reforç jurídic en això. I això és el que pretén la nostra reforma de l'article 45: millorar la llei.

I també la de l'article 43: la de l'article 43, que diu que no sostinguem amb fons públics la discriminació, en aquest cas per raó de gènere. Aquí hi han novetats jurídiques; pensin que aquesta proposició de llei va ser presentada al juny del 2013, per tant, sentències del Tribunal Superior que ens donaven la raó, que era important reforçar aquest principi, canviar «coeducació» per «escolarització mixta», perquè hi insisteixo: no sostinguem amb fons públics la discriminació.

És veritat –perquè Iniciativa va presentar una llei molt semblant, també, fa un temps– que hauria estat millor fer-ho abans, quan la LOMCE d'aquest ministre Wert, que té poca educació i encara menys cultura, sí que va entrar en vigor. Perquè la LOMCE ens ho posa més difícil, jurídicament, perquè la LOMCE reforça aquest principi de discriminació, de discriminació en tot, però també en el cas del gènere. Però no deixarem de fer el que sí que depèn de nosaltres. Això sí que depèn de nosaltres: l'Estatut ens dona les competències en educació, depèn dels nostres vots d'aquí i, per tant, si us plau, canviem-ne l'article 43 i reforcem aquest principi.

Perquè, a part d'aquestes raons jurídiques, i a part de les dificultats, que els les acabo d'admetre, hi ha un tema de legitimitat –hi ha un tema de legitimitat. L'educació pública d'aquest país està vivint el que mai ha viscut: un 22 per cent de retallades, uns moments de dificultat màxima. És veritat que la LEC dona un marc legislatiu i després es poden fer polítiques diferents. La llei de sanitat, per tornar a l'exemple anterior, és la mateixa, i no té res a veure amb el que feia la consellera Geli, amb el que fa el conseller Ruiz: polítiques diferents amb marcs legislatius iguals. És veritat, però també és veritat que, si tenim lleis sense legitimitat social, no ens serveixen per a res. I en aquest moment, consellera –en aquest moment, consellera–, el pacte important, i del qual ens enorgullem, de la Llei d'educació de Catalunya, se li està desfent a les mans, perquè les escoles públiques, els professionals de l'educació pública, no se'l senten seu i la desafecció és enorme.

I, per tant, els hem de donar també un senyal, una narrativa social, que en aquests moments és més necessària que mai, que digui: «Escolti, estem disposats a ajustar aquest pacte important, estem disposats a canviar la llei per fer que els recursos que hi destinem» –i tots sabem a quines escoles són i tots sabem els privilegis que tenen– «els dedicarem a una altra cosa, els dedicarem a intentar que l'educació pública no discrimini i ajudi –ajudi– a solucionar les desigualtats tremendes que hi ha en el nostre país.»

Això és el que els demanem. I els ho demano, els ho asseguro, des de tota la moderació i raonabilitat de la qual sóc capaç: donem un senyal, una narrativa social. Les lleis no són parapets, les lleis no són immòbils, no les fem bones o dolentes d'un dia per l'altre; reformem-les, si us plau, consellera, per donar el se-

nyal que crec que necessita l'educació pública del nostre país –que crec que necessita l'educació pública del nostre país.

Jo no li estic fent un discurs demagògic. *Ojalá* canviant la llei solucionéssim tots els problemes: li demanaria ara mateix a la presidenta De Gispert que no es tanqués el Parlament, treballem vint-i-quatre hores sense dormir si només millorant les lleis millorem tots els problemes que té Catalunya. Evidentment que no ho solucionarem tot, però donem el senyal important, la narrativa social, la sensibilitat social que estem disposats a canviar tant el que no funciona com el que és important en aquests moments de dificultats.

Els ho demano i els ho continuaré demanant fins que se m'acabi el temps. Perquè, a part d'aquestes raons que hem dit, que les considerem importants, separem-nos un segon i vegem el que estem dient políticament, eh?, a part de les raons concretes, les raons polítiques.

Tenim les CUP, Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa i el Partit Socialista de Catalunya exactament on han estat des que ha començat aquest nou context de l'educació que ens fa tan important insistir a canviar, insistir per tenir el que teníem, per preservar el que és important. Nosaltres estem on estem sempre. Va haver-hi una proposta, hi insisteixo, d'Iniciativa, després d'aquesta sentència del Suprem, després d'aquestes retallades, després d'aquesta falta de legitimitat que està tenint la Llei d'educació, i la vam votar, també. Avui la porta el Grup Socialista.

Hi haurà, suposo –ja l'escollaré amb atenció, senyor Carrizosa–, un canvi de Ciutadans, perquè, clar, si el Wert diu alguna cosa, sempre primer fer cas del Wert, no sigui cas que des de Catalunya fem el que ens toca; ja m'ho imagino, que vostè canviarà d'opinió, perquè Wert mana; molt bé.

Després tenim el cas d'Esquerra Republicana, que a mi em té una mica... Jo li dono la benvinguda, eh?, senyora Simó: benvinguda. Benvinguda al catalanisme que entén que les raons nacionals van indistricablement acompanyades de les raons socials, perquè vostè no va donar suport –no va donar suport– a la llei... No em miri amb aquesta cara, si li dic que benvinguda, li dic... (*Veus de fons.*) Escolti, potser sóc jo la que estic una mica confo... (*Remor de veus.*) No, escolti, potser sóc jo la que estic una mica confosa, senyora Simó, de debò, perquè... (*Veus de fons.*) No, perquè em confon, perquè jo no sé exactament si és que avui ha canviat d'opinió perquè han trencat el pacte, perquè abans deien: «Primer, el 9-N, i després ja parlarem de les raons socials», o si perquè han canviat... De debò, hi insisteixo, *mea culpa*, eh?, sóc jo la que m'he confós i a vegades, doncs, no acabo d'entendre exactament què volen: volen que el Govern aguantí però el deixen caure, no volen pressupostos però volen la paga extra. No ho sé, és com un «xollo», ser d'Esquerra Republicana, jo de gran vull ser d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) Però, en tot cas..., no, no, com li deia, sense cap acritud, que li quedi clar que em reconcilia –i li ho dic seriosament, escolti'm– profundament que estiguem junts en aquesta votació, que és la immediata defen-

sa d'una llei que vam fer junts i que hem de defensar junts per preservar el més important.

Del PP, doncs, tenim el que és esperable.

I després arriba Convergència i Unió. Jo els demano políticament que reflexionin sobre el que estan a punt de fer; si us plau, consellera. Què estan a punt de fer? Votar amb el Partit Popular –votar amb el Partit Popular–, el mateix partit de la llei Wert –el partit de la llei Wert–, el partit que demà impugnarà el nou 9-N. Estan votant vostès amb aquest partit una millora de la Llei d'educació de Catalunya per als nens i nenes de Catalunya. Si ho féssim uns altres, què ens hauríem de sentir, senyors diputats, però què ens hauríem de sentir? Que vostès s'alineen amb el PP per fer el que fan: per no millorar, per tenir les lleis de parapet. Perquè vostès, això sí, la Constitució, l'Estatut, tot això no serveix, per a moltes lleis que siguin..., però la d'educació, com que ja els va bé, sí, aquesta no es pot tocar.

La ideologia no té fronteres, ho hem sabut sempre, això –la ideologia no té fronteres. Però, hi insisteixo, reflexionin sobre el que estan a punt de fer, perquè és una llàstima, perquè perden tot tipus de credibilitat. I jo els demano: parlem-ne, intentem millora la Llei d'educació, intentem donar una narrativa social, un senyal de millora als moments difícils que està vivint l'educació pública del nostre país.

Fem-ho, millorem les eines per fer el que hem fet sempre, i que resumiré en dues frases: trobar els instruments per fer escola nova, poble lliure, escola catalana i escola de tots. Si no hi són, ningú ho entendreà.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, el Partido Popular presentó la primera enmienda a la totalidad a la proposición de ley que debatimos. Nos propone el PSC una modificación de la LEC para prohibir el concierto a los colegios con educación diferenciada en Cataluña, una modificación que convertiría este modelo educativo, legítimo y exitoso, como ahora explicaremos, en una opción reservada solo para unos pocos, para quien pudiera pagarlo, una opción elitista.

Presentamos esta enmienda a la totalidad porque creemos que prohibir el concierto a estos colegios es regresivo y es intolerante. Regresivo, porque la educación diferenciada es un modelo minoritario en España pero que no deja de crecer en el mundo, y esta es una apreciación objetiva, que no incluye ningún juicio de valor: cada vez más expertos, sociólogos y pedagogos, sobre todo anglosajones, defienden la educación diferenciada como una ayuda en la mejora del rendi-

miento, principalmente en los alumnos con una situación más desfavorecida; defienden que este modelo se adapta mejor a las necesidades madurativas entre sexos durante el aprendizaje, favoreciendo un ambiente de exigencia y de motivación que facilita que los resultados no estén tan condicionados por el nivel socioeconómico.

En Estados Unidos, el Departamento de Educación rebajó en 2006 las restricciones para implantar este modelo, incluso en escuelas públicas. En 2002 eran apenas una docena y ahora, quinientas, y con excelentes resultados. Mujeres americanas muy relevantes se han formado en estos centros, como Hillary Clinton, Condoleezza Rice o Sally Ride. El propio Barack Obama apoya explícitamente este modelo como una solución para el fracaso escolar.

En Australia, Inglaterra o en Alemania, como en otros países democráticos de nuestro entorno, hay colegios privados y también colegios públicos con educación diferenciada, con muy buenos resultados académicos y personales, en motivación y también en aspiraciones de los alumnos.

No es ninguna anomalía, no es ninguna opción ideológica, porque, superados los apriorismos precisamente ideológicos, se opta por el pragmatismo y por la libertad. El estado, en estos países, apoya lo que funciona, dando opciones y libertad a los padres, porque consideran que el objetivo del sistema educativo es formar ciudadanos para una sociedad libre y plural, a diferencia de quienes quieren utilizar la educación para configurar una sociedad uniforme, según sus dogmas, utilizando la educación como una herramienta más para hacer política e imponernos a todos su visión de la sociedad.

Nosotros, en cambio, defendemos la libertad, incluso de equivocarse, pero libertad de los padres para elegir el modelo educativo legítimo que prefieran para sus hijos, sin discriminación por motivos sociales o motivos económicos. Porque es intolerante prohibir el acceso a un determinado modelo educativo por motivos ideológicos.

Es intolerante prohibir un modelo, y deben darse dos condiciones: la primera, que sea legítimo, y también que no sea el único. Que la educación diferenciada es un modelo legítimo lo ha dicho el propio Tribunal Supremo en las sentencias que torticidamente el PSC presenta en su propuesta –luego entraré en la parte legal–, pero lo importante ahora es que el Tribunal Supremo ha dicho que la educación diferenciada es un modelo legítimo, siempre que no suponga desigualdad de oportunidades para los estudiantes que lo sigan.

En estos términos se expresa también la Convención relativa a la lucha contra las discriminaciones en el ámbito de la enseñanza, adoptada por la UNESCO en 1960, suscrita por España, ratificada en 1969 y firmada por la ONU en 1999, que en su artículo 2 dice literalmente: «En el caso de que el estado las admita, las situaciones siguientes no serán consideradas como constitutivas de discriminación en el sentido del artículo 1 de la presente convención: a) La creación o el mantenimiento de sistemas o establecimientos de

enseñanzas separados para los alumnos de sexo masculino y para los de sexo femenino, siempre que esos sistemas o establecimientos ofrezcan facilidades equivalentes de acceso a la enseñanza, dispongan de un personal docente igualmente cualificado así como locales escolares, y de un equipo de igual calidad, y permitan seguir los mismos programas de estudio o programas equivalentes.»

Es decir, no sería legítimo ni la ONU avalaría colegios donde en función del sexo de los alumnos se enseñaran materias distintas, con profesores de distinta cualificación o con instalaciones más o menos completas. Es decir, no es legítimo un modelo que constituya una desigualdad de partida, una discriminación en las condiciones en que se recibe la educación o en la educación que se recibe. Pero si las condiciones son equivalentes, y la única diferencia es que el alumnado sea o no mixto, este hecho *per se* no constituye, según la UNESCO, una situación discriminatoria. Y si no existe una situación discriminatoria y el modelo es legítimo, el estado actuaría con arbitrariedad si negase el concierto a estos centros por motivos puramente ideológicos.

Decíamos que sería intolerante prohibir el concierto a estos centros pero que no debería ser el único modelo. Esta afirmación es una evidencia, porque, si lo que estamos defendiendo es la libertad de los padres para elegir, deben de existir alternativas. La Administración debe financiar o cofinanciar facilitar el acceso mayoritario, si no universal, a cualquier modelo educativo que sea legítimo y que cumpla con la legalidad para no limitar la libertad de los padres a elegir.

En este sentido, defender que las instituciones deben garantizar el derecho de los padres a elegir el modelo pedagógico mixto o diferenciado para sus hijos se apoya en la misma premisa de defensa de la libertad de opción de un modelo lingüístico: si la Generalitat únicamente financia los centros con inmersión está limitando la libertad de los padres a elegir entre el modelo monolingüe o el modelo bilingüe. Por eso, el sistema público debe garantizar un cierto número de escuelas bilingües para que el padre que quiera las pueda elegir. Aunque desde el punto de vista de la *consellera* Rigau este padre se equivoque, nosotros pensamos que el bilingüismo es un acierto, aunque también respetamos que quien quiera pueda elegir la inmersión, legal siempre que no sea obligatoria.

Sería intolerante y es, de hecho, intolerante financiar exclusivamente la inmersión, como sería intolerante financiar exclusivamente la educación mixta o la educación diferenciada, siendo todos modelos legítimos para que el padre que quiera los pueda elegir.

Por tanto, la educación diferenciada, siempre que se garantice la igualdad de oportunidades para los alumnos que la sigan, niños o niñas, y la equivalencia en la calidad de su educación, no es discriminatoria, es legítima, y la Administración la puede permitir y, en ese caso, la debe financiar en igualdad de condiciones con otros modelos educativos. Que nuestro sistema actúe de esta manera no es sino un ejercicio de reconocimiento, de apoyo y de fomento a la

libertad individual. Todos los demócratas lo debemos defender para que cualquiera lo pueda elegir.

El sistema contrario, el del estado que decide lo que le conviene a nuestros hijos, el estado que decide por nosotros y que condiciona nuestra libertad, no es sino el modelo que ha llevado y sigue llevando al fracaso y a la represión en cualquier sociedad europea, americana, asiática o euroasiática, allí donde se ha aplicado a lo largo de la historia. Es, por tanto, también una cuestión de calidad democrática admitir y facilitar el acceso a cualquier modelo educativo legítimo y exitoso, sin proselitismos, sino, precisamente, aunque no fuera el que nosotros eligiéramos, por calidad democrática.

El hecho de que el PSC presente esta propuesta para limitar más si cabe la libertad de los catalanes para elegir la educación de sus hijos no puede sorprendernos lo más mínimo, porque encaja perfectamente en su cruzada contra la libertad para educar a nuestros hijos como nos parezca conveniente dentro del marco legal. Para muestra, su cruzada contra el bilingüismo aquí, y en el Congreso veremos cómo lo van a capear, el tema, Pedro Sánchez o Susana Díaz.

La intransigencia de la izquierda para imponernos a todos un modelo se hace patente cuando se demuestran incapaces de reconocer la necesidad de cambiar nada en un modelo educativo, el de la LOGSE-LOE, aplicado ininterrumpidamente en España los últimos veintitrés años con los resultados desastrosos que no hace falta ni recordar. Su intransigencia para demostrar la legitimidad de otro gobierno, apoyado por 11 millones de españoles, para cambiar la educación no es el resultado sino de una serie de prejuicios, aderezados con mucha demagogia, pero, en definitiva, falta de talante y respeto democrático para probar otra manera de hacer las cosas. Igual sucede con la educación diferenciada: como a ellos no les gusta, la quieren prohibir para todos, en base a unas sentencias que ahora analizaremos.

Pues, miren, nosotros nos oponemos a recortar la libertad, nos oponemos a educar en la uniformidad y nos oponemos a condicionar ideológicamente a los padres: queremos que todos puedan elegir el modelo legítimo de su agrado.

Entrando en la cuestión legal, argumenta el PSC que esta modificación pretende adecuar la ley a la jurisprudencia del Supremo, que recientemente falló en contra de mantener los conciertos en una serie de colegios con educación diferenciada, en Andalucía y en Cantabria. Dijimos al inicio de la intervención que el PSC estaba presentando torticeramente la jurisprudencia como argumento para su propuesta, y ahora lo vamos a demostrar.

Todos sabemos que los tribunales juzgan los conflictos en base a la legalidad aplicable; los jueces no hacen la ley: la interpretan y la aplican, pero no la modifican, somos los parlamentos los que modificamos la ley. Pues, bien, el Supremo en estas sentencias que refieren en la exposición de motivos de la propuesta determina, efectivamente, que los centros educativos que separen por sexo quedan fuera de las condiciones establecidas por la LOE, ley socialista del 2006. Lite-

ralmente, el artículo 84 de la LOE decreta que en ningún caso habrá discriminación por razón de sexo en la admisión de los alumnos, lo que choca claramente con la base de la educación diferenciada.

Aunque también aclaran las sentencias que no se pone en tela de juicio la existencia de la educación diferenciada: la califican de modelo legítimo. Lo que se cuestiona es su acceso a la financiación pública en las condiciones que establece la ley entonces vigente –la LOE. Es decir, el tribunal no basa su argumentación en la constitucionalidad o no de la educación diferenciada, sino en su cabida en la legalidad vigente en el momento del fallo, una legalidad que la soberanía popular puede modificar democrática y legítimamente mediante mayorías parlamentarias que respeten nuestro marco constitucional.

Por estos motivos, desde el respeto a las sentencias judiciales, en el Partido Popular entendemos que nuestra legislación educativa marco debe superar los prejuicios y los apriorismos ideológicos de la LOE y adecuarse a los principios que nuestro país ha suscrito internacionalmente para luchar contra la discriminación en el ámbito de la educación, es decir, la convención de la UNESCO que antes les he leído, que avala la financiación del modelo diferenciado siempre que no suponga desigualdades de oportunidades para los alumnos en función de su sexo.

Y esta es la cuestión fundamental: que no puede ni debe haber apoyo financiero público si hay discriminación; pero, si no la hay, sería una arbitrariedad por parte de las instituciones y una coacción a la libertad de los padres diferenciar en la aportación de fondos públicos.

En base a este planteamiento, alineado con la UNESCO, y para promover y favorecer la libertad real de elección de un modelo mixto o de un modelo diferenciado, ambos legítimos, el Gobierno del PP reconoció explícitamente en la LOMCE el acceso de estos centros al concierto educativo, siempre que se cumpliesen las condiciones legalmente establecidas para un concierto, entre ellas, el que no supongan una desigualdad de oportunidades y, por tanto, no supongan una forma de discriminación.

En este sentido, la proposición de ley socialista ha quedado también desfasada, porque todos sabemos que, siendo la LOMCE una ley orgánica que modifica la LOE en este aspecto, y siendo la LEC una ley autonómica de otro rango, no puede la LEC contradecir a la LOMCE, por jerarquía normativa y también por seguridad jurídica.

Sería una injerencia competencial evidente que en este momento este Parlamento aprobara una ley prohibiendo un modelo educativo que es legítimo, es legal, es posible en toda España gracias a la LOMCE, como es la educación diferenciada concertada.

En resumen, existen muchos y variados motivos para presentar y apoyar esta enmienda a la totalidad: legales, jurídicos, competenciales, pedagógicos, comparación internacional, de calidad democrática, teóricos y objetivos. Todos los he expuesto. Pero quizá el más importante es la defensa de la libertad individual fren-

te a la coacción y a la imposición, la defensa de la libertad de elección frente al pensamiento único y a la sociedad uniforme.

Señoras y señores diputados, el Partido Popular está donde siempre ha estado: en la defensa de la libertad de los padres para elegir y decidir la educación que van a recibir sus hijos, dentro del respeto a los principios legales y a los convenios internacionales que tenemos suscritos. Porque la Administración es simplemente un servidor público para garantizar el acceso universal a la educación de mayor calidad dentro de los modelos legales y legítimos que los padres quieran elegir. Para eso pagamos impuestos, los ciudadanos, y para eso delegamos en la Administración la organización y puesta en marcha del sistema educativo, no para que ningún funcionario ni ningún político decida lo que nos conviene o lo que les conviene a nuestros hijos.

Queremos y defendemos un sistema educativo plural, a imagen de la sociedad en que vivimos; un sistema de calidad, que no penalice ninguna opción educativa legítima por motivos ideológicos; un sistema accesible para todos, donde ninguna opción educativa quede como una alternativa elitista para el que la pueda pagar. Queremos erradicar los prejuicios ideológicos y garantizar la verdadera igualdad de oportunidades para nuestros hijos. Y, finalmente, queremos garantizar la libertad de cualquier padre para elegir el modelo pedagógico coherente con la legalidad que considere más adecuado, sea o no el que nosotros elegiríamos, porque esta es la esencia del respeto y de la libertad en las sociedades democráticas más avanzadas.

Por estos motivos hemos presentado la enmienda a la totalidad, que mantenemos, y para la que pedimos el apoyo de todos aquellos que estén en la defensa de este modelo educativo sin matices y también de la libertad.

Gracias.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, permetin-me, abans de centrar-nos en el que és el fil del debat que avui ens ocupa, una petita menció a la senyora Cuevas, perquè ha fet reiteradament esment del concepte «qualitat democràtica», i està bé. Però jo li volia demanar que, si us plau, es disculpi, havent vist que ahir un convidat per vostè va aixecar el braç en el si d'aquest Parlament fent crits, diguem-ne, de caire feixista. I, per tant, fins que això no ho faci, fins que no hi hagi aquesta disculpa, creiem que la capacitat de demanar qualitat democràtica, doncs, no la tenen massa.

Dit això –i permetin-m'ho, perquè volíem començar amb aquest incís, d'acord amb el que s'ha sentit–, una sèrie de consideracions sobre la proposició de modi-

ficació de la LEC que presenta el Grup Parlamentari Socialista. El nostre grup parlamentari, Convergència i Unió, hi ha presentat una esmena a la totalitat. I per què ho ha fet? Doncs, bé, perquè entenem que és una proposició de llei innecessària, de molt poc contingut pedagògic i, si m'ho permeten, una mica partidista, bastant partidista, molt partidista, fins i tot. (*Remor de veus.*) Perquè, clar, avui no venim a centrar-nos sobre quin model d'escola defensem o no, sinó que ens trobem que allò que va ser fruit d'un acord difícil anys enrere s'esberla.

Per què? Doncs, perquè aquí en tenen un bon exemple: la consellera Rigau, aleshores diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a l'oposició, va fer allò que se'n diu un «exercici de cessió de prioritats», segurament, o de voluntats, per tal d'arribar al que es coneix com a «l'acord». Els consensos, evidentment, no són gratuïts, i els consensos només es produeixen quan estem disposats a renunciar a part de les nostres veritats per arribar al punt comú que fa que tots ens trobem.

I aquí hi ha un element que és essencial: veuran, a Catalunya, a diferència del que passa a la resta d'Espanya, podem anar amb el cap ben alt dient que nosaltres no canviem la llei d'educació amb cada govern que entra a la Generalitat de Catalunya. Perquè els ciutadans –perquè els ciutadans– d'aquest país, precisament, ens reclamen, als polítics –una de les coses que ens reclamen–, és que trobem punts en comú en educació i que, per tant, no fem de l'educació una eina de debat o de crítica política de forma exagerada. I aquí es va fer un esforç, un esforç per part de tots els grups parlamentaris que en aquell moment van donar suport al projecte de llei i que va fer que això tirés endavant. Per tant, ens vam arremangar, i n'estem orgullosos –n'estem molt orgullosos–, i vam renunciar i n'estem orgullosos. I podríem dir que tots i cadascun de nosaltres, el mateix Govern d'entesa o, en tot cas, el Partit Socialista i Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió van fer un acte de generositat per tal d'arribar a un acord.

Per tant, arribats a aquest punt, avui ens trobem que el Partit Socialista, que formava part d'aquest govern, de fet, era el primer partit del Govern d'entesa, ens porta una proposició de modificació de la LEC. I ens diu que això, precisament, és l'entesa. No!, perquè quan un dels grups que va formar part d'aquest acord no està d'acord amb el que s'està plantejant, aquesta unitat, agradi més o agradi menys, és evident que no hi és. I aquesta unitat és, des de la nostra perspectiva, un element fonamental per fer que aquesta llei, que segur que té coses que a tots no ens acaben d'agradar, és evident..., però que defineix un eix sobre el qual treballar; una llei que permet tenir un marge de maniobra a tots els governs, doncs, quan estan en l'exercici del càrrec, però que a la vegada pretén no ésser canviada 38 milions de vegades. Per què? Doncs, perquè, precisament, els ciutadans, que tan desafectes estan de la política, ens critiquen que constantment en l'itinerari educatiu dels seus fills es poden trobar amb dues, tres, quatre lleis educatives diferents, que, evidentment, els varien absolutament la vida curricular.

I en aquest sentit és on érem, és on som i és on volem estar en el futur: a entendre que en un element tan essencial com és l'educació cal que hi hagi consens. I si no hi ha consens, aquestes modificacions –legítimes, sí; lògiques, bé; partidistes, molt– no tenen cabuda. No la tenen, perquè esberlen el que és l'essència de la unitat, que és la renúncia a part del que nosaltres voldríem per trobar-nos amb tots els altres.

Hi han diversos elements a considerar respecte d'aquesta llei. Primera: quan vostès estaven al Govern, les subvencions, les ajudes als concerts a les escoles que feien diferenciada es varen seguir fent. Hi poden estar d'acord? Bé, ho varen fer; de fet, es van ampliar. Doncs, home, el que no té massa sentit és que, quan ens canviem la jaqueta i passem a l'altra bancada de l'oposició, ens oblidem del que havíem fet i decidim que no, que allò no va bé, que allò no és correcte. Però si ho havíem fet tots, ho havíem fet tots nosaltres!

Nosaltres els ho podem garantir: si estiguéssim en el seu lloc, no estaríem presentant aquesta modificació, perquè creiem en la necessitat de mantenir el consens, perquè, al cap i a la fi, la LEC és una figura amb la qual ens sentim còmodes, i ens en podem sentir orgullosos. Quines ganes –quines ganes– d'esberlar allò del que creiem que ens podem sentir orgullosos, per petits elements que ens diferencien, que hi són, però que des de la nostra perspectiva són bastant i bastant partidistes.

Aquest debat no és la primera vegada que el tenim aquí. Recordo perfectament uns mesos enrere, debatent-ho també amb el senyor Mena, amb la senyora Sampere, si no vaig errat –també crec que en va fer vostè de portaveu–, exactament una proposició molt similar plantejada des del Grup Parlamentari d'Iniciativa, i en la qual vostès es focalitzaven sobre un element que sempre, quan estan al govern, el guarden en un calaix, però quan ens posem la jaqueta de l'oposició, el treuen del calaix i torna a formar part de la seva dialèctica política, que és la de criticar i entrar a posar sobre el focus les escoles que fan educació..., vostès diuen «segregada», nosaltres diem «diferenciada», perquè, sincerament, no creiem que cap dels pares d'aquestes escoles vulguin portar el seu fill perquè el segreguin de res. En tot cas, creuen en un model diferent, un model que, els ho diem, no és el nostre model prioritari ni molt menys, ni tampoc ho és el de la LEC, però en qualsevol cas, un model que es reconeix, que existeix, i que dona uns resultats a una sèrie de ciutadans que tenen els seus drets, que paguen els seus impostos, i que, per tant, des de la nostra perspectiva, els hem de garantir la llibertat de poder escollir aquest tipus de centres.

I ara, per tàctica política, no els hem de treure'ls el concert. Perquè, clar, el que vostès plantegen és que a tots aquests centres que avui gaudeixen d'aquest concert, se'ls tregui. Primer ho plantejaven des d'una perspectiva d'estalvi. No, estalvi no, perquè és evident que els alumnes que van a aquesta escola, molts dels pares d'aquests alumnes, no podran fer front a les despeses d'una escola no concertada; per tant, o s'hauran de construir altres escoles, o hauran de pagar concerts a altres llocs.

Per tant, en termes econòmics no estem parlant d'un estalvi, estem parlant d'ideologia. Diguem-ho clar: parlem d'ideologia. I està bé, és legítima, només faltaria; no, no, no els diem pas res. Però deuen entendre que, quan Convergència i Unió va fer l'esforç, estant a l'oposició, uns anys enrere, de dir: «Home, en educació ja tenim aquest marc de referència, que és la LEC, provem de no ideologitzar tots i cadascun dels elements que es posin sobre la taula», esperàvem com a mínim que vostès fessin el mateix. I no ho fan. Poden fer-ho? Home, només faltaria, estan en el seu dret, però és partidista, també els ho volem dir: és molt partidista, ho és molt.

I, clar, un ciutadà d'aquells que veuen totes aquestes persones que estem aquí assegudes i que moltes vegades no ens entenen –algun dia hauríem de fer un esforç per entendre també per què no ens entenen, però això és un tema a part, senyores i senyors diputats–, no vol entendre com aquests petits elements tan substancials fan que no hi hagi acord en una cosa tan elemental com és l'educació.

Per tant, ens sap molt de greu, es pot concordar o no concordar, però hi han dos elements des de la nostra perspectiva clau: el consens i la unitat només hi són si hi som tots, i aquí no hi som, i, per tant, no serem partidaris de reformulacions en base als seus motius partidistes i legítims, però que nosaltres no compartim, perquè la LEC és unitat, i la LEC sense unitat ja no és ni LEC.

Però és que, a més a més, fixem-nos en un altre element: aquest debat que estem tenint té un contingut pedagògic, home, podríem dir que baix –baix. El té ideològic, ja ho hem dit –el té ideològic–, però no pedagògic. Fixem-nos-hi: la LEC, aquesta llei de la qual tots ens sentim orgullosos, que la veiem amb matisos però que alguns hi han proposat modificacions i alguns no en proposen, o al revés, el que sí que ha demostrat és que redueix el fracàs escolar en el nostre país. Això sí que és un element essencial, fonamental i un motiu, crec jo, d'orgull per a tots i cadascun dels partits que l'han recolzat. I a més a més, aporta millors resultats per part dels alumnes.

Per tant, per què entrar-hi si no és per motius partidistes? Doncs, escolti, miri, Convergència i Unió no vol fer partidisme de l'educació, no en vol fer. Vam fer un esforç fa uns anys, ens en sentim orgullosos, i, evidentment, no pensem sortir d'aquesta idea. I entenem que, si hi ha d'haver modificacions en el futur, són en base al consens, perquè ara, veient totes aquestes proposicions, un evidentment pensa que, en futurs escenaris polítics, amb distribucions diverses del Parlament, no es voldran fer lleis a Catalunya d'educació amb unitat, i això seria no una mala notícia per a Convergència i Unió, per a Esquerra, per a Iniciativa, el Partit Popular, però al PSC –no, no–, seria una mala notícia per a la ciutadania, i no ens ho podem permetre.

Dit això, home, hi han diversos elements que nosaltres no acabem d'entendre, sincerament, però tampoc som nosaltres qui els hem de jutjar. No acabem d'entendre el cas d'Esquerra Republicana, que vota la LEC, per

tant, consolida un model –pot agradar més o menys, però la vota–; l'any passat s'absté en una proposició de caire similar, presentada per Iniciativa, i avui fa el final del viatge i hi vota directament en contra. Perfectament legítim, no ho acabem d'entendre, però, en qualsevol cas, respectable. Crèiem necessari constatar-ho; essencial, diria jo. Perquè, clar, els viatges ideològics en aquest camp de l'educació donen per a molt.

En qualsevol cas, ho reiterem: avui no estem aquí, des de la nostra perspectiva, per debatre quin és el model de diferenciada o de mixta que ens agrada més. Nosaltres som partidaris de l'educació mixta, cosa que no vol dir que tinguem animadversió als altres models que existeixen. Som aquí per defensar que la LEC ha estat un bon projecte legislatiu, que va ser producte del consens, i que només serà el consens aquell que l'haurà de modificar, i no les legítimes aportacions o voluntats de canvis per part dels partits. Aquesta és la nostra posició, aquesta és la nostra esmena a la totalitat, feta no pensant a treure vots, sinó pensant en el benestar i en la qualitat educativa dels nostres estudiants.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per un torn en contra del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Gràcies, presidenta. Començo ràpidament. Senyora Cuevas, no qüestiono en cap moment la legitimitat dels governs del PP, sé perfectament... Me'n poso les mans al cap, a vegades, resignadament, però no qüestiono en cap moment el fet que 11 milions d'espanyols hagin votat el senyor Rajoy i sigui un govern legítim. Com també suposo que vostè qüestiona la legitimitat d'aquest Parlament per fer propostes que s'ajustin a la llei, perquè amb les competències d'educació és interpretable..., jo ja li he dit que hauria estat millor passar això quan es va presentar, que era abans de la LOMCE, jo ja ho he admès des d'aquí, però és interpretable i creiem que seria una bona cosa, i, per tant, tampoc la qüestioni vostè.

Segona cosa: a mi hi han dues coses que em deixen –perdoni l'expressió, eh?– *patidifusa*. A veure, la llibertat..., cap dels valors és un absolut, m'entén? Jo sóc lliure d'anar-me'n de casa, al cine, i deixar els meus nens sols –sóc lliure–, però la llibertat tampoc és un absolut, perquè també seria una irresponsable. Tots els valors van acompanyats. I el nostre ordenament social, el nostre contracte social diu que hi han uns valors que han de regir l'educació pública. Sí, i estem discutint que des dels fons públics es financi una educació que entenem que discrimina per raó de gènere. I, si em demana la meua opinió, jo insistiria més sobre la perspectiva de gènere en l'educació, perquè no estem apoderant prou les nenes que acaben traient de mitjana pitjors resultats. I, per tant, és una

qüestió dels valors que s'acompanyen i volem que regixin l'educació del nostre país.

I el tema de fer ideologia. Senyora Cuevas, per favor, la llei més..., no ideològica, hi insisteixo, pitjor ideològitzant que s'ha fet mai en la història de la democràcia espanyola l'ha fet el ministre Wert, la que més! La llei que ha generat més consens, consens en contra, de tothom –de tothom–: de tots els altres partits polítics, de la comunitat educativa, dels consells escolars –de tothom. Vostès són els que destrossen els consensos en educació d'aquest país, i per això ens els fan refer quan tornem a..., quan les esquerres tornin a governar Espanya.

En segon lloc, al senyor diputat d'Unió –d'Unió, la portaveu d'educació no ha intervingut, avui; al diputat d'Unió– que ha intervingut per presentar aquesta esmena a la totalitat. Miri, jo hi ha una cosa que no és que no toqui, és que ja n'hi ha prou. O sigui, allò seu és país, i allò de la resta és partit. Home, va, que vostè és d'una altra generació. *Vale ya*, no? Prou –prou–, no és així. Allò seu és defensar el país; allò dels altres, o partit, o ideologia barata, o que devem tenir diferents cromosomes; que no –que no.

Defensem la Llei d'educació. N'estem orgullosos? Oi tant, la vam fer nosaltres. Vostès durant vint-i-tres anys que van governar no van ser capaços de fer una llei d'educació. Defensem el consens? Sí. Però també defensem que això es pugui millorar i ajustar, atenent les realitats socials.

Van estar vostès en el pacte de la Constitució? Sí. Van estar vostès en el pacte de l'Estatut? Sí –per citar-li dos exemples de molts altres. Creuen que s'han de deixar tal qual els vam tenir, o que la realitat social d'avui en dia obliga a ajustar-los? A ajustar-los, oi que sí? Això és fer país: quan a vostès els interessa, només; aleshores és fer país; la resta, «ideologia» i «partit».

La realitat social, la narrativa social que necessita Catalunya ens diu que és important ajustar la LEC per fer-la vàlida. Els estem demanant que en parlem, no estem aprovant definitivament..., els estem demanant: «Acceptin que en parlem.» Això és el que els estem demanant, per donar una altra narrativa social a l'educació d'aquest país, que està fallant, que la legitimitat de la LEC se li està escapant a la consellera de les mans. Reajustem els instruments necessaris per mantenir justament aquest pacte del qual nosaltres ens sentim orgullosos. No és perquè és el que ens agrada al cent per cent, sinó justament perquè és útil.

Vostè deia, senyor Montañola, que no se'ns entén, eh? –que no se'ns entén. Jo ho entenc perfectament, el que estan fent: estan fent exactament el que fan sempre –exactament el que fan sempre–, que és: quan són temes del seu interès, del seu interès ideològic, no atenent les realitats socials d'aquest context, d'aquest moment..., quan són del seu interès, vostès fan el que han de fer –el que han de fer–, i és votar amb la dreta més rànica el nivell educatiu (*remor de veus*), que està destrossant, a més, els fonaments de l'educació catalana. I això nosaltres ho hem sabut sempre, però, si espera que algú l'entengui, doncs, crec que serà difícil.

Li ho demano un cop més, i li ho demano de manera raonable: entrem a discutir les millores que es poden fer en aquest pacte comú, que és la Llei d'educació de Catalunya. Entrem-hi, tinguin..., audàcia no ho sé, tinguin una mica de coratge, entrem a refer els pactes d'acord amb les noves realitats socials. Parlem-ne, consensuem-ho, pactem-ho i tinguem una llei més ajustada a les noves necessitats. No facin, si us plau, el que fan sempre: demostrar que la ideologia mou muntanyes i, sobretot, traspasa qualsevol frontera.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Senyora Martínez-Sampere, no em perdoni la vida –no. No em doni carnet, senyora Martínez-Sampere, si us plau. Tampoc «quan els fets passats», «quan governàvem plegats» no són una base prou sòlida –i ho hem dit, i ho ha dit el senyor Montañola– per presentar precisament com a carta de presentació això avui. Perquè, sí, es van tornar a renovar concerts, amb una LOE aprovada que ho permetia i amb una LEC aprovada que permetia no renovar. Per tant, avui crec que el que toca són més arguments, més raons.

I, permeti-m'ho, jo entraré més a fons en allò que vostè i jo, i el que representa el seu partit i el que representa el meu, també compartim sobre finançament del sistema públic educatiu, sobre un finançament equitatiu de tots els centres, independentment de la titularitat, que integren el servei públic educatiu; per tant, el finançament equitatiu de la concertada, també.

Anem a pams, doncs, en aquesta proposició de llei, que veiem molt més raonable que la que vam debatre ara fa uns mesos, però que té evidents contradiccions. Clar, a la documentació que acompanya la proposició de llei, l'argumentació per fer aquest canvi a la LEC era la necessitat d'adaptar la LEC a les sentències del Tribunal Suprem sobre la segregació per sexe dels alumnes, aquelles dues sentències que afectaven especialment escoles andaluses i escoles càntabres. Però, clar, els resultats quins han estat, d'aquelles sentències? Doncs, cap. Perquè, clar, la LOMCE, que està en vigor ara –no ho estava quan va presentar la proposició de llei, però ara sí–, aquesta clàusula..., que de moment titllaré de «sorprenent», tot i que hi podria dedicar molts epítets, aquesta clàusula de retroactivitat tremenda que es va incorporar en la tramitació al Senat. Parlen de la base de les sentències, però tinguem molt clar que ara la llei orgànica que està en vigor és la LOMCE, i no la LOE. I, per tant, estem en un context legislatiu bàsic molt diferent. I ja sap tothom què pensem de la LOMCE, Esquerra, no ho tornaré a repetir.

A veure, a Esquerra Republicana no estem en contra de l'existència de l'educació diferenciada. No és la nostra opció, pensem que no té criteris pedagògics que

la puguin avalar, i pensem que l'escola també ha de ser una..., ha de traspuar la realitat de la vida, i la realitat de la vida és que hi ha nens i nenes barrejats, nois i noies barrejats, i que això a l'escola també ha de ser així. Però el que tenim clar, el que també tenim clar és que amb recursos públics no es pot pagar l'educació diferenciada. Aquesta és la qüestió. I no ens calen més justificacions, ja està: ho veiem així i així ho diem.

Aleshores, el PSC parla, també, en els papers que acompanyen la documentació, de les disfuncions interpretatives que hi ha hagut d'aquest article 205, que Esquerra sempre hem mantingut, brandant el dictamen del consell consultiu que va fer a la LEC a petició del Partit Popular, que, a banda de declarar-la majoritàriament constitucional, va continuar dient que l'article 45 i l'article 205 s'havien d'entendre que eren uns preceptes bàsics per a la concertació la coeducació i, per tant, l'escolarització mixta. I això ho mantenim.

Ara bé, què ens trobem? Que el cert és que, malgrat negociacions per a un canvi en la concertació, atenent necessitats d'escolarització i especialment qüestions econòmiques i brandant la coeducació, no ens en sortim, amb la LEC actual no ens en sortim. Fent abstracció de la LOMCE, eh? Perquè hem estat treballant durant dos anys per fer canvis que no s'han vist enlloc. Abans de l'entrada en vigor de la LOMCE ja vam aprovar una disposició adicional als pressupostos 2014, la 31, per tal de donar prioritat a aquestes necessitats d'escolarització a la coeducació a l'hora de concertar, però no ens n'hem sortit.

Abans d'entrar en el tema central, des del nostre punt de vista, què veiem en aquesta proposició de llei, per altra banda? Doncs, els terminis d'aplicació que vostès hi fixen, com a disposició transitòria. És bo que hi siguin, per donar oportunitat a adaptar-se voluntàriament a la llei aquí als centres, i per donar seguretat jurídica a les famílies i als centres, que és el que retriem de la proposició de llei d'Iniciativa - Esquerra Unida. Tu no pots canviar les regles del joc d'un dia per l'altre i desconcertar totes les etapes d'un dia per l'altre, això no va així. I, per tant, igual que concertes progressivament, com ho fixa la llei, si desconcertes, ho has de fer progressivament. I tant la LOE, en el seu moment, com el decret català de concerts, per exemple, fixen un curs escolar –en el cas que es desconcerti per les raons que siguin– de pròrroga. Clar, vostès parlen de sis mesos. Per tant, aquí, nosaltres entenem que ha d'haver-hi flexibilitat.

I s'han d'abordar moltes altres qüestions, com ara el concepte de «mantenir els requisits originaris que van donar lloc al concert». Clar, perquè això s'ha de poder valorar molt bé, per allò de no canviar les regles del joc: si un concert es va donar amb uns requisits i unes condicions, has de poder valorar i estudiar què és el que implica i com, a través de la llei i la seguretat jurídica, pots modificar, atenent els criteris que fixa la mateixa LEC, pressupostaris, de necessitats d'escolarització, aquest canvi de requisits que van donar peu al concert.

Per tant, hi ha molta cosa per parlar. I parlar de la desconcertació progressiva, com li deia. Quan es desconcerta, es desconcerta..., quan es concerta, es concerta

des dels nivells més baixos i es va pujant. Doncs, igual a l'hora de desconcertar. I els ensenyaments obligatoris, els postobligatoris. Aquí hi ha molt a parlar. I, per tant, s'ha de debatre, perquè hi ha molts forats. Per tant, nosaltres apostem per canvis en els plantejaments de la proposició en ponència, si no prosperessin les esmenes.

Però al debat d'avui, que és sobre determinada concertada, Esquerra no volem deixar de parlar sobre quin és el quid de la qüestió sobre la concertada: que el quid de la qüestió sobre la concertada, el més gros, és el finançament suficient i equitatiu de l'escola concertada. Perquè els centres concertats que fan escolarització mixta, n'hi ha que necessiten finançament públic i n'hi ha que no –i n'hi ha que no, també. I hi ha centres concertats inclusivament que han necessitat, que necessiten i que necessitaran suport addicional, com els famosos contractes programa o els ajuts d'ara; que necessiten una adequació dels concerts a les necessitats de les famílies, dels centres, dels docents.

Avui parlem dels concerts i les seves condicions, i el més central, deia, és l'equitat en la distribució dels concerts, atenent les necessitats d'escolarització i la disponibilitat pressupostària, i la gratuïtat per a totes les famílies que duen els seus fills i filles al sistema educatiu concertat. Aquest va ser un compromís del Pacte nacional per a l'educació, compromís no complert –moment pressupostari complicat, evidentment, però no està complert. O les condicions laborals dels docents de la concertada, que no estan equiparades per res del món –per res del món. Per tant, hem de parlar d'equiparació de condicions i de criteris independentment de la titularitat, però en tot. Per nosaltres, aquest és el debat sobre la concertada.

Tornem al pacte nacional, o un pacte nacional. Reobrim-ne el debat. Malgrat la realitat legislativa i pressupostària, com deia, és: la LOMCE no permet excloure els ajuts públics als centres que no coeduquen. Qualsevol canvi efectiu que es fes ara es perdria; el departament el perdria, si anés desconcertant progressivament les escoles que fan diferenciada, amb la LOMCE vigent. Això és així. Perquè les lleis orgàniques ens limiten, i molt, el marge de maniobra.

Limitacions pressupostàries. Clar, tot allò que el pacte nacional s'hi va comprometre i que no s'ha fet: de costos d'implantació d'un nou model de concertació, amb els contractes programa i ajuts, que arribin per a tota la concertada que fa la feina; la revisió dels mòduls de concert i els costos; l'actualització de l'IPC; l'homologació de les condicions laborals i de l'analogia retributiva que li deia.

Per tot això exposat, doncs, votarem perquè es pugui debatre en ponència i fer-hi les modificacions que acordem, en el procés de ponència, que no han de ser poques. Però, sobretot, perquè puguem reobrir el debat. I perquè puguem posar les bases per a una nova llei orgànica, però aquest cop una llei orgànica catalana, que ens permeti legislar-ho tot. Amb recursos que ens permetin abordar-ho tot. Sense lleis bàsiques estatals que ens estan limitant. Aquesta és la qüestió, senyora Martínez-Sampere.

Ara li ho dic jo, sense donar-li carnet: vingui cap a la centralitat del catalanisme social, senyora Martínez-Sampere, clar que sí; la catalanitat del catalanisme social que vol una educació de primera i que té clar que no tindrem una educació de primera si no tenim un país de primera, que és tenint un estat que pugui gestionar els seus recursos, les seves competències i que pugui fer les seves pròpies lleis orgàniques.

Per tot això, votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, gràcies, presidenta. I bon dia a tots i a totes. Jo tinc la sensació que marxaré d'aquí deprimut, perquè ningú no em donarà la benvinguda ni m'invitarà a la centralitat, perquè el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida des del debat de la LEC fins ara no ens hem mogut pel que fa a la consideració de les escoles sexistes.

Deia el senyor Montañola que aquest no és un debat pedagògic. Jo hi estic totalment en contra: aquest segurament és el debat més pedagògic sobre educació que hem tingut, com a mínim, en aquesta legislatura; aquest, evidentment, sumat al que vam fer amb la proposta que vam presentar des d'Iniciativa i Esquerra Unida. Perquè, escoltin, hi ha alguna cosa més pedagògica que defensar la democràcia *versus* la discriminació, que és el que fan aquestes escoles sexistes i aquestes escoles que discriminen? Això és el més pedagògic que hi ha: educar els alumnes en la no-discriminació, ni per raons de sexe ni per raons de llengua ni per cap altre tipus de raó.

Per tant, evidentment, des del nostre grup donarem suport..., perquè es parla o s'ha concentrat molt el debat en la proposta sobre les escoles mixtes, però hi ha un altre debat que també és important, que és el de la coresponsabilitat del món local. Per tant, en són dues de les mancances, i som conscients que segurament tenen molt a veure amb les ambigüitats del redactat de la LEC, perquè la LEC jo tinc la sensació que va a buscar, pretesament, un redactat ambigu per poder, doncs, garantir que Convergència i Unió pogués votar a favor d'aquesta llei. I els redactats ambigus ens porten a situacions com aquesta, que són interpretacions esbiaixades de la llei, que és el que jo entenc que està fent la consellera Rigau.

Pel que fa a l'escolarització mixta, jo penso que forma part, com no pot ser d'una altra manera, de la nostra escola democràtica; és a dir, l'escola democràtica passa per l'escolarització mixta, per l'escolarització de nens i nenes, d'alguna manera, en la no-discriminació. Quan nosaltres vam presentar una proposició de llei semblant, que va ser a l'octubre del 2013, el que se'ns va dir, per part d'Esquerra Republicana i una part

també per les intervencions de Convergència i Unió, és que en aquest any, l'any 2014 s'havien de renovar els concerts i, per tant, havíem d'esperar per veure què passava aquest 2014.

Ja veig la senyora Simó que em diu que no van ser capços de sortir-se'n, segurament per la concepció ideològica de l'educació que té Convergència i Unió i que té la consellera Rigau (*remor de veus*), però ja en el debat, ja en el debat de la llei, senyora Rigau, el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida vam dir que la LEC havia estat una oportunitat perduda; una oportunitat perduda també pel que té a veure amb els aspectes de l'escolarització mixta. I que, en aquells moments, el que es va esberlar va ser el Pacte nacional per a l'educació, que sí que tenia ben travades tant l'escolarització mixta com la coresponsabilitat del món local, i allà va haver-hi gent que legítimament va preferir sumar a l'acord Convergència i Unió en comptes de garantir els objectius del Pacte nacional per a l'educació.

Quins són els elements que ens fan, al Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, votar avui a favor de la proposta que presenta també el Grup Socialista? Els vam dir en el seu moment, per tant, els reiteraré de forma molt ràpida: entenem que els concerts sexistes atempten contra el principi rector de la coeducació per mitjà de l'escolarització mixta, que és un dels elements vertebradors de la LEC, i que el Govern de la Generalitat l'està incomplint. Segon, també la UNESCO i el món de la pedagogia comparada consideren que es tracta d'una discriminació per raó de sexe; així doncs, amb diner públic el que fa la conselleria és subvencionar les discriminacions, i, evidentment, hi estarem en contra. I, tercer, el 2012, va haver-hi dues sentències del Tribunal Suprem que avalaven la supressió de concerts educatius a dues escoles sexistes a Cantàbria i a Andalusia.

Per tant, consellera, no tenen excusa, avui ja no tenen excusa. Si la consellera s'entesta a mantenir els concerts, amb diner que resta de l'escola pública, encara que ella ens vulgui dir que no, és purament per convicció ideològica i per definició del model d'escola. Aquí, segurament, senyor Montañola, sí que hi ha un tractament partidista per part de Convergència i Unió respecte de l'educació.

I, miri, el món de l'educació, especialment l'educació pública, és el que més ha patit les retallades ideològiques del Govern de Convergència i Unió, segurament també al costat de la sanitat. Un dia, senyora consellera, si vostè ho té a bé, li demanaria que m'acompanyés a alguna de les escoles que jo he pogut visitar en aquests dos anys de diputat. Aquesta mateixa setmana –jo li prego, senyora Rigau, que faci un forat a la seva agenda, que suposo que deu estar molt atapeïda; jo, si vostè vol, per citar-me amb vostè tinc lliure tota la setmana– podem anar a visitar, per exemple, l'Escola Montgalà de Badalona o l'escola Ventura Gassol de Badalona, i veurà vostè quines són les condicions d'algunes escoles públiques del nostre país, mentre amb l'altra mà es continuen garantint 29 milions d'euros cada pressupost a setze escoles sexistes, que l'únic que fan és separar els nens i les nenes en diferents aules.

I avui, novament veurem com el Partit Popular i Convergència i Unió sumen esforços en contra de l'escola catalana, i li ho he de dir així de durament, senyora Rigau, perquè l'escola democràtica, l'escola que no segregu, aquesta és l'escola catalana que defensem des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida. No volem cap tipus de segregació: ni les segregacions lingüístiques que demanen alguns, ni les segregacions per sexe que apliquen uns altres.

I li llegiré, si tinc temps, una intervenció de la Dolors Camats, que va ser la ponent del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida en tot el debat de la LEC, que jo crec que està de més actualitat que mai. Ella va dir: «Els alumnes no poden ésser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual.» És una bona mesura i, en bona mesura, la base de la cohesió de la nostra societat actual, és un acord de país, aquest, és veritat, però de debò em volen fer creure que dir exactament el mateix però per raó de sexe trenca algun element fonamental de la nostra societat? El cas és que la llei no s'ha atrevit a dir que no separarem per sexes.» I nosaltres, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, considerem que la discriminació no ha de tenir cabuda a la nostra escola: ni per sexe, ni per llengües, ni per cap altra qüestió.

Hi havia un segon element, que jo no en vull defugir el debat perquè em sembla que també és molt encertat, sobre la proposta que presenta el Partit Socialista, que és el de la coresponsabilitat del món local. El que es demana en aquesta segona modificació és que el Govern, en el marc de la programació de l'oferta educativa, la col·laboració dels ens locals sigui preceptiva. El que es demana, per tant, és reforçar el paper del municipalisme en el disseny educatiu i en la presa de decisions, un element que hem trobat a faltar, i molt, durant aquests quatre anys de Govern de Convergència i Unió, tot i que, per ser justos, li he de reconèixer que l'últim any això s'ha modificat, i, per tant, la línia, consellera Rigau, ha de ser aquesta.

Hem passat, especialment l'any 2012 i 2013, per etapes en què els alcaldes s'assabentaven per la premsa que el Departament d'Ensenyament tenia previst tancar línies o fins i tot tancar escoles senceres en el seu municipi. Per desgràcia, aquesta deslleialtat del Govern de Convergència i Unió respecte al món local és marca pròpia, sembla que va a l'ADN: podem parlar de les escoles bressol o de les escoles de música, podem parlar de la deslleialtat relacionada amb el Fons de Cooperació, podem parlar de la retallada pressupostària unilateral respecte als programes d'inversió social. Per tant, el que hauríem de fer és comptar més amb el món local, especialment en les decisions educatives.

I és cert que la LEC ja vincula, no volem dir que no ho vinculi. El problema potser, per tant, no és tan sols legislatiu, sinó més aviat d'interpretació esbiaixada de la LEC, perquè la LEC, en el seu article 159, ja determina quines són les competències del món local. Una altra cosa és que la consellera no les apliqui i, per tant, que necessitem blindar-les, necessitem reforçar-les a través d'una modificació de la proposició de llei.

I acabo. Són, per tant, dues mesures que reforcen el posicionament d'aquest grup en el debat de la LEC, una llei que, li ho dic sincerament, consellera, està en risc de generar desafecció respecte a la comunitat educativa si la seva consellera la continua desplegant amb criteris ideològics, i també van en la línia de les dues modificacions que vam presentar en el seu moment des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

Per tant, hi votarem a favor.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, señoras y señores diputados, tenemos que centrar un poquito la cuestión, aquí. El Partido Socialista está pretendiendo la modificación de la LEC –de la Ley de educación de Cataluña– en unos puntos en los que simplemente no podemos hacerlo, no toca ahora. Pero es que esto ya no es ni siquiera una cuestión política, señora Martínez-Sampere, es una cuestión, pues, de comprender cómo es el estado de derecho.

Sí, ustedes en la exposición de motivos aluden a que hubo unas sentencias en el Supremo que son de agosto del 2012, en las que, bueno, pues, se falló en contra de la educación diferenciada, y eso es cierto. Lo que pasa es que hay el pequeño detalle que esas sentencias se referían, aplicaban la ley vigente entonces, cuando se falló en agosto de 2012. Después de agosto del 2012, en diciembre de 2013 la ley cambió. Por lo tanto, la ley que sirvió de soporte a esas sentencias ya no es de aplicación.

Por lo tanto, ¿cómo estamos ahora? Pues, estamos con una ley del año 2013 que es una ley orgánica; por tanto, en el marco competencial de Cataluña debemos ceñirnos a su contenido. Ustedes están proponiendo que deje de existir el concierto para las escuelas de educación diferenciada, y es que la LOMCE, vigente desde diciembre de 2013, dice exactamente lo contrario: dice que no se va a poder limitar, obstaculizar, el derecho de los padres ni de los centros a acudir a los conciertos por razón de que estén impartiendo la enseñanza diferenciada. Lo dice así mismo, así de claro.

Por lo tanto, yo le preguntaría a usted: ustedes, que han sido un partido de Gobierno, tanto aquí en Cataluña como en el resto de España, ¿cómo concilian estas cosas? Ustedes, luego, cuando se van... ¿Pedro Sánchez lo sabe? ¿Pedro Sánchez sabe que desde Cataluña ustedes están promoviendo modificaciones legislativas que van a chocar frontalmente con la ley orgánica? Sus compañeros de Madrid cuando legislan en el Congreso con ustedes, formando parte del Grupo Parlamentario Socialista, y votan las cosas, ¿comprenden que cuando votan una ley orgánica están estableciendo un marco general para todo el Estado. Y luego ustedes mismos, ese partido de gobierno, está proponiendo esto, que, si saliera adelante, nos está sir-

viendo en bandeja un nuevo conflicto con el Estado, un conflicto competencial.

Ustedes son unos inconscientes, ustedes hacen esto para marcar ideología. Pero, si esto saliera adelante, lo que ustedes estarían provocando es un nuevo perjuicio al estado de las autonomías. Tenemos un gobierno que ya no cumple la legalidad; por suerte, aquí, ideológicamente, van a taponar esta iniciativa de la que solo se derivarían nuevos conflictos. «¡Ah! Es que en Cataluña no nos dejan la..., nuestra competencia...», lo ha dicho la señora Simó, de Esquerra Republicana.

¿La colisión con la ley orgánica qué hace? Pues, que sí, que si fuésemos *el país nou* e hiciésemos las leyes orgánicas como ellos sueñan y quieren, y ustedes no sé, o usted concretamente en persona no sé si lo apoya, porque en su partido cada cual apoya cosas distintas, no es el caso del mío..., pero si en su partido apoyan este tipo de opciones, pues entonces es en país independiente.

Si los españoles nos reunimos todos en el Congreso de los Diputados y, con el concurso de los catalanes, también, decidimos cosas, se aplican en toda España, y luego cuando nos vamos a Europa los españoles, con los alemanes, los franceses, los italianos y otros muchos decidimos cosas que afectan a toda Europa, también a España, también a Cataluña. Entonces, hay que entender un poquito dónde estamos.

Por eso, mi partido, que en octubre de 2013 sí que apoyó la iniciativa que proponía Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa sobre retocar el tema del concierto para las escuelas de educación diferenciada..., nosotros decimos «diferenciada», no «segregadora», porque esa connotación peyorativa nosotros no participamos de ella. Pero dijimos en octubre de 2013: «Oiga, pues bueno, no nos gustan los términos en que se formula, no nos gusta esta criminalización de una opción muy legítima de una parte de personas que decida irse a la escuela diferenciada», pero planteábamos nuestras dudas porque no es el modelo de Ciudadanos.

No es el modelo de Ciudadanos la escuela de educación diferenciada, el modelo de Ciudadanos es la escuela mixta –es la escuela mixta–, y creemos que el correlato de eso es que el Estado puede decidir –el Estado: los partidos políticos, aquellos que hacemos política–, con los modelos que proponemos a la sociedad, pues, podemos hacer un modelo educativo conforme a nuestra ideología.

Nosotros somos partidarios, tampoco de la forma como ustedes lo proponen, tampoco de quitarlo en seis meses, como ustedes dicen y dejar a las familias allí, que tiene un..., ¿eh? O sea, si esto saliera adelante, entonces hablaríamos –entonces hablaríamos. Si saliera adelante, pero es que no puede salir, no puede salir porque colisiona con la ley orgánica. Entonces, en esta ocasión no será, ¿eh? –en esta ocasión no será.

Y yo lo que les decía es que, aunque podamos estar de acuerdo con el fondo del asunto en esta cuestión, aunque podamos matizar y aunque respetemos plenamente la libertad de los padres que opten por este tipo de

enseñanza, nosotros, en este caso, esta modificación legal no podemos asumirla.

Por lo tanto, desde el Grupo de Ciudadanos vamos a abstenernos en esta votación: no podemos apoyar algo que está sirviendo en bandeja el conflicto, el victimismo con el que funcionamos aquí en Cataluña.

No puedo dejar de reprocharle, señora Martínez-Sampere, que su partido de gobierno entre en esto. No podemos dejar de reprochárselo porque nos parece una grave irresponsabilidad, nos parece que ustedes subordinan los intereses de la ciudadanía y los colectivos a su propio interés político y a sus preocupaciones de marcar ideología en un entorno que electoralmente, pues, puede que ustedes estén pasándolo mal, pero no vemos otra razón posible para proponer modificaciones de una ley contra –«contra», directamente: «contra»– el texto de la ley orgánica.

Y, mire, yo..., porque, digamos, tenemos tiempo para hacerlo, la modificación que ustedes proponen dice, el artículo 205 –el «Finançament del sosteniment dels centres privats que presten el Servei d'Educació a Catalunya»– prevé: «Es considera que un centre docent satisfà necessitats d'escolarització si compleix les condicions següents: els criteris d'escolarització dels alumnes compleixin amb el principi d'escolarització mixta.» Por lo tanto, ustedes..., según el artículo 205, pues, queda automáticamente retirado el concierto en un plazo de seis meses, como dispone su disposición transitoria. Y le leo lo que dice el actual artículo 85 de la ley orgánica, dice: «En ningún caso la elección de la educación diferenciada por sexos podrá implicar para las familias, alumnos y alumnas, y centros correspondientes, un trato menos favorable ni una desventaja a la hora de suscribir conciertos con las administraciones educativas o en cualquier otro aspecto.»

Cuando la cosa colisiona tan frontalmente, dos leyes, y una de ellas es orgánica de educación en el ámbito de las competencias del Estado y dice algo tan claro, entonces, ¿qué estamos haciendo aquí hoy? Si no es hacer política de vuelo raso y para los intereses de un partido político determinado.

Por lo tanto, desde Ciudadanos no apoyaremos esto esta vez. Esto está recurrido ante el Tribunal Constitucional, a ver qué pasa. Nosotros nos esperamos a ver qué pasa con los recursos, porque a veces se interponen recursos ante el Tribunal Constitucional y todo el mundo se raja las vestiduras antes de que salga sentencia, porque parece que es tan feo, ¿no?, recurrir al Constitucional, parece que..., muchas veces se toma como si fuese un..., pues oiga, si es el árbitro de la interpretación de la Constitución. Entonces, cuando el árbitro de la interpretación de la Constitución nos diga si aquellas sentencias que hubo en el año 2012 al final resulta que en España la enseñanza diferenciada es discriminatoria..., cosa que es muy dudosa, porque si así fuera, no hablaríamos ya de concierto, sino de la pura ilegalidad de la opción. Si tan discriminadora fuese, aplicando la Constitución, el artículo 9, no podríamos tenerlos ni concertados ni sin concierto, simplemente no existirían.

Por lo tanto, nosotros no daremos apoyo a la..., bueno, nos abstendremos en las mociones de... (*Veus de fons.*)
Exacto, gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. D'entrada, dir que nosaltres pensem..., no ja el consens polític, òbviament, per engegar-ho, però pensem que el debat que hauríem d'estar tenint com a cambra és una reflexió més en profunditat de la LEC, que es basa en uns principis que nosaltres no compartim, que s'estan desplegant en forma de decrets que pensem que porten cap a un model educatiu que augmentarà la segregació per raons de classe, per raons de territori, i no compartim ni els decrets que desplega, ni els principis en què està basada; això és el que està treballant una ILP ara mateix. Sabem que en aquesta cambra el consens està molt lluny de ser-hi, per aquesta reforma, però, per tant, el consens vindrà o per baix, per la gent que viu l'educació cada dia, o vindrà quan els resultats de l'aplicació d'aquests decrets, d'aquí a uns anys, ens demostrin cap a on han portat, cap a quina dualització de la societat i del sistema educatiu han portat.

En tot cas, atesa aquesta proposta, nosaltres, òbviament, votarem a favor de la seva tramitació.

I ens sorprèn, d'alguna forma –o ens sorprèn i, d'altra banda, està bé que es comenci per rectificar–, que sigui el pilar, el partit pilar principal del tripartit i, per tant, impulsor de la Llei d'educació de Catalunya, qui porti, justament, a revisió dos dels aspectes si no centrals, sí significatius i més notoris d'aquesta llei: la segregació per sexes, sobretot el finançament públic a les escoles que segreguen per sexes, i, fruit d'una determinada gestió del Govern actual, i, per tant, que ha suposat un escàndol en el sistema educatiu a l'hora de tancar escoles sense avisar i sense tenir en compte ni les escoles ni el territori, doncs, demanar aquesta participació. Són dues mesures molt concretes que, òbviament, no abasten les línies centrals del que haurien de ser els debats sobre el sistema educatiu ara mateix, però, en tot cas, en aquesta línia treballarem, també, perquè són bastant òbvies les rectificacions que es volen fer.

Nosaltres considerem que el sistema educatiu, òbviament, és una victòria històrica d'allò que s'ha vingut a nomenar «estat del benestar», que ha costat moltes lluites establir-lo, que és un dret social col·lectiu –no individual, sinó col·lectiu de la societat–, bàsicament de les classes populars, i que no és una mesura, no és un instrument per a l'alfabetització o per al mer ensenyament, com es podia considerar fa cent anys, sinó que bàsicament constitueix en les nostres societats un marc de cohesió social, de garantia de la igualtat d'oportunitats i, per tant, un dret social col·lectiu. I aquí no hi entra la segregació per sexes, però encara hi entra menys, perquè no li pot cabre a ningú al

cap, que, amb el finançament públic, amb els diners de tots i totes estiguem pagant escoles privades que segreguen per sexe. Ens sembla, i ens ha semblat des del principi, una burla en tota regla que permetem que en el nostre sistema educatiu s'impulsin polítiques educatives segregacionistes per sexe i que això, a més a més, ho financem a unes escoles elitistes amb diners públics. Ens sembla un malbaratament i un biaix de classe absolut, i, per tant, una política a eradicar al més ràpidament possible.

A nosaltres, com que considerem el sistema educatiu un sistema de cohesió social, d'igualtat d'oportunitats, etcètera, ens preocupen tot tipus de segregacions que s'estableixin en el sistema educatiu. Ens preocupa la segregació per llengua, com s'ha dit abans, que hi ha, diguéssim, grups en aquesta cambra que treballen incansablement per establir models com el valencià, en el qual els nens són separats per raó d'ètnia, de raça, de llengua, etcètera, i, per tant, són apartats en escoles diferents. Ens preocupa enormement aquest tipus de segregació.

Ens preocupa enormement la segregació per sexes, però que, a més a més, la financem amb diners públics a escoles elitistes ens preocupa doblement.

Però ens preocupa la segregació més important que es dona en aquest país, per la qual sobretot es va crear un sistema públic d'educació i que té aquesta funció de cohesió social, que és la segregació per classe, per territori. I, en aquest sentit, nosaltres entràriem a qüestionar, com deia, moltes altres coses de la LEC, sobretot aquelles que tenen a veure amb aquesta segregació per classes i aquesta diferenciació i aquests privilegis que s'atorguen al sistema d'escoles concertades, escoles que tenen sistemes de quotes pels quals accepten menys immigrants, pels quals discriminen població amb menys recursos, doncs, perquè s'han de pagar classes extraescolars, perquè s'han de pagar roba especial, perquè, òbviament, faciliten que només un tipus de classe social, de classe mitjana, classe mitjana i alta, pugui accedir a escoles concertades.

No som nosaltres que ho diem, és el mateix Síndic de Greuges que, en l'informe del 2013, deia, i ja ho denunciava, que hi ha centres concertats que obliguen alumnes a no romandre a l'aula o al centre durant l'activitat complementària si no poden sufragar-ne el cost, o que l'orienten a canviar de centre i a escolaritzar-se en una escola pública. Això era una denúncia del Síndic de Greuges, però és una pràctica coneguda per tothom, les xifres oficials diran el que vulguin dir. O sigui, tothom té perfectament clar quina diferenciació hi ha entre les escoles concertades i les escoles públiques, quina concentració de població immigrada hi ha en determinats barris, en determinades escoles públiques, i quina no hi ha en determinades escoles concertades.

Hi ha escoles en el nostre país, que, òbviament, doncs, segurament són poc conegudes, que són escoles pràcticament gueto de concentració de població de classe baixa i, en conseqüència, també amb una alta concentració de població nouvinguda. La segregació escolar accentua, a més a més, les diferències entre l'alumnat

nadiu i no nadiu. A les proves PISA, de l'OCDE, Catalunya té la diferència més gran de resultats entre els alumnes immigrants i els autòctons, de fins a 82 punts, i va directament relacionat amb com se separen en diferents àrees i en diferents escoles.

La segregació disminueix les oportunitats, òbviament, educatives de l'alumnat més desafavorit, i no cal remetre'ns més que a les dades que el sector públic concentra prop d'un 20 per cent de l'alumnat immigrant, mentre que els centres concertats, que paguem nosaltres, que paguem entre tots, aquell percentatge només representa el 7 per cent.

Aquesta és la segregació que ens preocupa, aquesta és la dualització que ens preocupa, això és el que posen en alerta quan es despleguen el Decret de plantilles, el decret de centres, etcètera, perquè la llibertat d'elecció dels pares i les mares, que és un concepte molt bonic, que és un concepte ideal, funciona per a una determinada classe mitjana informada, amb recursos, amb capacitat de mobilitat, amb temps per fer aquesta tria, que coneix bé el sistema educatiu, que coneix bé els centres, que té aquest temps, però per a la immensa majoria de les classes populars, de la classe treballadora, de la gent sense recursos, aquesta informació no hi és, aquest temps no hi és, aquesta mobilitat no hi és, i, per tant, l'elecció dels pares i les mares no hi és, i han d'anar a aquelles escoles que ningú vol, a aquelles escoles amb menys capacitat, a aquelles escoles on es concentra un alt percentatge de població amb menys recursos i, en conseqüència, també, de població nouvinguda, que acostuma a ser població amb menys recursos.

Per tant, nosaltres donarem validació a la tramitació d'aquests dos punts. Òbviament, no és el debat que pensem que hauríem de tenir: enmig d'aquesta crisi s'està accentuant la dualització del sistema educatiu, i aquí és on hauríem de centrar els esforços. Però, en tot cas, ens sembla de rebut –de rebut– que les escoles bàsicament, i diguem-ho clar, de l'Opus –de l'Opus–..., és a dir, d'una secta, d'una secta empresa, religiosa, que tenen deu mil alumnes, que ens consten 20 milions d'euros l'any, que segreguen per sexes, que són absolutament elitistes i que els importa bastant poc el que ens passi a la resta de la humanitat perquè viuen en el seu submón.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. María José García Cuevas demana per parlar.)

Senyora García Cuevas.

María José García Cuevas

Pido la palabra por las alusiones personales directas del diputado de Unió.

La presidenta

Té quaranta segons.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. A ver, quede claro que nosotros condenamos cualquier manifestación fascista allá donde se produzca, y por eso precisamente no admitimos ninguna lección de estos partidos y estos políticos que callan ante los ataques que son fascistas, violentos e intolerantes a la sede de Ciudadanos o del Partido Popular en toda Cataluña; que callan ante los escraches, que son fascistas, delante del domicilio privado de la presidenta de nuestro partido, y que callan ante las agresiones que son fascistas a ciudadanos catalanes por el simple hecho de llevar una bandera española por la calle.

Gracias, presidenta.

(Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, per diverses al·lusions i un favor que m'han demanat des de...

La presidenta

Quaranta segons.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Señor Carrizosa, ya que a usted solo le importa el Congreso de los Diputados, y sobre todo lo que hace el PSOE y el señor Pedro Sánchez, aquí tiene exactamente la proposición no de ley que presentó el PSOE que pide lo mismo que pedíamos nosotros. Y continúe usted pidiéndonos, entrando contradicciones sobre el PSC; siempre estaremos en nuestra pluralidad y nuestras contradicciones, que no en sus incertidumbres conocidas con las que no nos queremos mezclar.

I en segon lloc, senyora Simó, jo no li perdono la vida, només faltaria. Si només es perdona la vida al PSC, això és una exclusiva nostra, ja ens hi hem, fins i tot, acostumat, eh? Jo l'únic que li deia –i quedí's amb això: estic molt d'acord en la intervenció que ha fet– és «parlem-ne». Hi ha moltes més coses a parlar que les que diu la proposició de llei que hem presentat, per reconciliar de tant en tant que la política catalana torni a tenir la divisió que té el passadís d'aquest Parlament.

Gràcies.

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Por alusiones.

La presidenta

Quaranta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, señora Martínez-Sampere, por mucho que su partido en Madrid pida lo que ustedes piden aquí, cuando ustedes en un parlamento autonómico traen una propuesta de modificación de ley orgánica que choca frontalmente contra una ley orgánica, pues, ustedes están distrayéndonos a todos, distraiendo a los ciudadanos, y haciéndonos perder el tiempo a todos.

(Maurici Lucena Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Ens agradaria demanar votació separada de les esmenes a la totalitat.

La presidenta

No es pot fer. D'acord amb l'article 105.5, les esmenes a la totalitat es voten conjuntament.

Maurici Lucena i Betriu

Sempre?

La presidenta

Sí.

Per tant, passem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 66 vots a favor, 56 en contra i 9 abstencions. Per tant, aquesta iniciativa legislativa queda rebutjada.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern
sobre les relacions entre la sanitat pública
i la privada (tram. 302-00207/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les relacions entre la sanitat pública i la privada. Presentada pel Grup de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

(Pausa llarga.)

El vicepresident segon

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, els que no hagin de seguir aquesta moció, si us plau...
(Pausa.)

Quan vulgui, senyora diputada.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, la moció que presentem aquí avui pensem que és imprescindible dintre del sector sanitari, perquè pensem que és «mandatori» que hi hagi una delimitació com a mínim més clara de la que hi ha ara sobre les funcions, sobre els àmbits, sobre la utilització i sobre el destí dels recursos, tant els que van al sector sanitari públic com al sector sanitari privat, sobretot quan aquests parteixen de fons públics.

I tornem a insistir, com hem fet altres vegades, que per tal de definir realment el que són aquests sectors, que de vegades poden, inclús, tenir certa confusió, és imprescindible que hi hagi un debat, un debat parlamentari ampli, no partidista, no vinculat ni influenciat per determinades pressions d'alguns lobbys que treuen certs beneficis d'aquestes situacions. I pensem que això ha d'anar més enllà, ha de ser més profund, ha de ser més ampli que debate el text del Pacte nacional de salut, que el conseller ha tingut a bé, i li ho agraïm, de presentar a la Comissió de Salut, perquè entenem que aquell text va ser fruit d'un mínim consens només entre dos grups parlamentaris d'aquesta cambra, tots els altres en van abandonar la mesa, i també en van abandonar la mesa tots els sindicats del sector, tant els més representatius com els professionals, inclús algun sindicat de clíniques privades.

Nosaltres pensem que el debat és important, i pensem que els principis bàsics que s'han de mantenir des de la cambra, o almenys els mantenim des del nostre grup parlamentari, és que els recursos que són públics han d'anar exclusivament destinats a retribuir les prestacions sanitàries públiques, i preferentment aquestes prestacions s'han de fer als centres de titularitat pròpia o als centres concertats del sector públic que no tinguin ànim de lucre. Pensem que la diferenciació dintre del sector privat ha de vendre limitada per aquest ànim de lucre i que fer prestacions, concertar prestacions fora d'aquest àmbit –l'àmbit que no té ànim de lucre– ha de ser extraordinari i absolutament justificat.

Entenem, a més, que no es poden derivar pacients als centres de titularitat privada amb ànim de lucre mentre es mantenen, per raons pressupostàries i de vegades per raons inclús interessades, infrautilitzats i infradotats els centres i els recursos del sistema públic o del sistema públic concertat sense ànim de lucre.

Per tal de garantir tot això, i mentre es fa aquest debat, pensem que s'han de deturar els processos que han estat endegats des del departament, que consisteixen en la integració i la fragmentació de l'ICS, també dels centres de diagnòstic per la imatge d'alguns laboratoris, fins que tots aquests projectes no s'hagin debatut àmpliament, i s'hagin consensuat amb els professionals i també s'hagin aprovat en seu parlamentària.

Entenem, també, que s'han d'impedir o s'han de limitar a casos extraordinaris que els recursos públics es destinin a desenvolupar activitats que generin beneficis a ens privats o a particulars. I volem deixar ben clar que, quan ens referim a «ens privats» i a «particulars», no estem incloent aquí els treballadors de la sanitat privada, que de vegades s'utilitzen com

a ostatges per dir que, si aquesta separació, aquesta delimitació neta i clara entre ambdós sectors..., que no vol dir que criminalitzem en absolut les iniciatives privades, que són lícites, només faltaria; no vol dir en absolut que pretenguem perjudicar els treballadors de la sanitat privada, que malauradament són els que tenen les condicions laborals i econòmiques més precàries de tot el sector sanitari, i que, com hem fet d'aquí, d'aquest mateix faristol, hem proposat un pla de mínims de recursos humans per a tots els treballadors de la sanitat catalana, ja siguin de la sanitat pública o de la sanitat concertada.

Quan diem que no ens sembla bé, que no trobem adequat que els recursos públics es destinin a generar beneficis privats o particulars, ens estem referint no pas als treballadors, que quedi ben clar, sinó que ens estem referint als fons d'inversió que hi han darrere d'algunes empreses, als lobbys de pressió que actuen en benefici particular de determinades persones, que faciliten també portes giratòries, i, evidentment, que permeten les dobles i a vegades triples retribucions que tenen alguns professionals que perceben en el mateix temps de treball, que això pensem, conseller, que és un tema que s'ha d'acabar d'una manera definitiva.

Sabem, hem tingut notícia, i l'hem tingut a través de la premsa, que hi ha una iniciativa d'una instrucció de bones pràctiques respecte a tot aquest assumpte que estic proposant. N'hem llegit l'esborrany: entenem que no és clar, que no és homogeni, i entenem que, a més, té una limitació molt clara i que s'ha de debatre, i per això plantejem rebutjar-lo fins que es debati en seu parlamentària: que no planteja aquestes dobles retribucions, que nosaltres creiem que suposen una estafa al sistema públic, i que deixa fora d'aquesta situació el tema de Barnaclínic, que, com sap, conseller és la joia de la corona d'aquest sistema i és el que pensem que no es pot mantenir.

Després parlaré de les esmenes, en la segona intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Agrair a la diputada de Ciutadans, a la Carme Pérez, haver presentat aquesta interpe·llació en el darrer Ple i aquesta moció en aquest Ple, perquè realment els hem anat plantejant, molts dels punts que també apareixen en aquesta moció de forma parcial en altres mocions, però calia també fer-ho d'una forma global en el planteig de què és aquesta confusió entre el que és públic i el que és privat que s'està jugant d'una forma barroera darrerament en el sistema sanitari català, i com cal posar ordre en tot plegat des dels diversos aspectes amb què ens trobem en aquest joc de les confusions.

Per tant, total coincidència en aquells punts d'aquesta moció, que són pràcticament tots, en què s'intenta posar propostes de solució a aquesta infrautilització i infradotació dels recursos públics, dels serveis públics, i, a partir d'aquesta infrautilització, acabar derivant els serveis cap a aquells que tenen ànim de lucre.

També coincidència, evidentment, en els punts d'aquesta moció a ordenar respecte de la confusió del mateix model entre públic i privat. I en aquest sentit hi afegim, per actualitat, un punt, que s'ha acceptat, transaccionat d'una de les nostres esmenes, perquè es retiri el projecte d'instrucció sobre activitat sanitària privada en centres sanitaris del Siscat, aquest projecte d'instrucció presentat pel director del CatSalut aquest mes i que clarament, al nostre parer, dona encara més cobertura a la confusió d'interessos públics i privats, que facilita que hi hagi sanitat privada nodrint-se dels recursos de tots plegats, i, per tant, aquesta confusió.

Finalment, la transacció fa que quedi a votació d'aquest Parlament aquest projecte d'instrucció. No és el que nosaltres plantejàvem, però tot i així, evidentment, hi fem suport i instem que els grups parlamentaris d'aquesta cambra es mirin bé de què estem parlant en aquest projecte d'instrucció, que realment no respon al que caldria estar fent d'ordenació, de clarificació del nostre sistema sanitari en aquests aspectes.

D'altra banda, volia destacar també un altre dels punts que apareixen de nou en aquesta moció, un punt o uns punts en què tornem a fer incidència en què està passant a l'ICS?, en què ens estan intentant fer amb l'Institut Català de la Salut?, en què pot comportar el desmantellament de l'ICS a partir de desmembrar-lo cap a consorcis?, i començant per Lleida, però segurament seguint per Tarragona, per Girona, per Badalona o per on faci falta. Tornem a posar a votació d'aquesta cambra que l'ICS ha de ser íntegre, i que no cal –no cal–, i evidentment no ens convé, desmembrar-lo, i que s'han d'aturar els processos del que ja s'està fent: l'intent d'un consorci sanitari a Lleida, que el que fa és començar aquest desmembrament de l'ICS.

Finalment, també aquest punt no queda tal com era inicialment, ni amb la nostra esmena, sinó a debatre-ho i aprovar-ho en el Parlament. Per tant, aprofitem per instar la ciutadania de Lleida, els professionals de l'ICS, els professionals del sector sanitari, que facin sentir la seva veu, continuïn fent sentir la seva veu, perquè els grups parlamentaris d'aquesta cambra, que representen la ciutadania també de Lleida, perquè els diputats de Lleida en aquesta cambra escoltin el que diu la ciutadania de Lleida, escoltin el que diuen els professionals sanitaris de Lleida i, quan s'hagi de votar en aquesta cambra, es voti sabent què pensa aquella ciutadania a la qual estem representant en aquest Parlament de Catalunya.

Valorem el que va passar ahir al Rectorat de la Universitat de Lleida, que sí que van escoltar el que la ciutadania els estava dient darrerament, el que els estudiants els deien des de la universitat i el que la ciutadania els estava dient des de les portes de la universitat, i van aturar l'aprovació que volien fer d'aquests estatuts del nou Consorci Sanitari de Lleida i inte-

grar-s'hi. Ho han aturat, ho estudiaran amb més detall, i, per tant, entenem que escoltaran què diu la ciutadania de Lleida.

Sàpiguen que el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida estem estudiant maneres per fer que la ciutadania a Lleida es pronunciï sobre què s'ha de fer amb els serveis sanitaris a Lleida. Ho estem estudiant seriosament, perquè, quan parlem del dret a decidir de la ciutadania, parlem del dret a decidir-ho tot, també això. I, per tant, treballarem perquè la ciutadania de Lleida també tingui el dret a decidir sobre què cal fer amb els serveis sanitaris a la seva província, a la seva demarcació.

Aprovarem pràcticament tots els punts d'aquesta moció, excepte un subpunt que s'hi ha incorporat, que creiem que no juga precisament a l'aclariment entre la confusió de públic o privat, en el qual ens abstindrem.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, saludar també les persones que avui ens acompanyen aquí com a públic. Creiem que aquesta moció sobre relacions entre la sanitat pública i la privada respon també al fet que estem vivint a Catalunya un moment de confusió, perquè fins i tot moltes vegades, quan parlem de «sanitat pública» o parlem de «sanitat privada», no tots els grups d'aquesta cambra volem dir el mateix, ni els ciutadans tampoc hi entenen el mateix. Per tant, ja a l'inici hi ha una certa confusió terminològica.

És cert que potser, si aixequem el focus, en el context de l'Estat espanyol la cosa està més clara, i fruit, sobretot, de la informació que tenen els ciutadans, que els ha arribat a través de la generació d'aquest moviment de la Marea Blanca en contra de la privatització de determinats hospitals a la Comunitat Autònoma de Madrid. Allà potser l'escenari és molt més clar: tenim sanitat prestada per centres de titularitat pública –majoritàriament l'Insalud, per simplificar-ho–, i empreses privades amb ànim de lucre, del sector *profit*, que gestionen alguns hospitals. Es va començar a la comunitat autònoma de València, i és aquest intent que ha arribat a l'opinió pública amb força, i a la ciutadania amb força, aquest intent de la Comunitat de Madrid. Allà les línies i l'escenari segur que són més clars.

A Catalunya tenim un model molt diferent i potser molt més complex, i que a vegades jo crec que és l'origen d'aquesta confusió. I m'estendré una mica en això, perquè crec que és fonamental posar això damunt la taula. S'ha explicat diverses vegades en aquesta cambra, eh?: partim d'un model que té arrels a l'edat mitjana, en què la societat civil s'implicava en l'atenció sanitària i en la cura de la salut de les persones, en què hi havia entitats sense ànim de lucre, majoritàriament vinculades a l'Església, que feien aquest paper des d'una vessant més de beneficència, si em permeten dir-ho així. I moltes vegades aquest paper va ser

després suplert, a partir dels anys setanta, seixanta, per molts ajuntaments i per moltes entitats municipals, que van assumir aquests centres hospitalaris, la majoria d'ells, doncs, que eren en aquell moment duts, realitzats i assistits, per personal, com deia, religiós.

Això va generar un model heterogeni pel que fa referència a la titularitat i a la propietat dels diferents establiments sanitaris, un model que va ser validat i reconegut per la LOSC, i que sempre ha comptat amb la majoria i el consens polític en el nostre país. I això fa que l'arquitectura resultant d'aquest model sigui diferent: tenim un sector de titularitat pública, cent per cent de la Generalitat, amb participació majoritària de la Generalitat, cent per cent ajuntaments, amb participació diversa, amb una majoria pública, i, per tant, el sector que en diríem de responsabilitat pública; un sector *nonprofit*, que és el que ve de la tradició dels hospitals que avui estan encara, eh?, lligats a ordes religiosos o a titularitat eclesiàstica, i un sector *profit*, que sempre ha sigut tradicionalment molt petit –simplifico, eh?–, que sempre ha sigut tradicionalment molt minoritari, i que algun d'ells ve d'això, del que els deia, eh?, dels anys seixanta, setanta i vuitanta, i que la LOSC va consolidar, i algun de nou que va sortir a finals de la dècada dels noranta, amb algun concurs nou que es va fer d'algun servei que fins aleshores es prestava d'altres maneres, i amb alguns de més recents; com deia, aquest ha sigut el sector *profit*: a Catalunya, molt petit.

Tota aquesta arquitectura que els dic avui, recentment, està afectada per canvis molt molt importants: primer, uns que ens vénen determinats a nivell europeu, perquè, primera, per una banda, la globalització, les mesures que ens vénen imposades per la Unió Europea, que podem compartir o no –ja ho dic, moltes d'elles el nostre grup no les comparteix–, de foment de la competència, de lliure concurrència, i sobretot aquest tractat transnacional que ens ve també al damunt, fan que això canviï. Alhora, també les mesures d'austeritat fan que es redueixin dràsticament els pressupostos destinats a salut i que s'impulsin noves mesures de contractació pública, i hi prevalguin els criteris economicistes. I, per última banda, el sector econòmic veu en el sector de la salut una font de negoci. Això fa que canviï i, per tant, que cada vegada hi hagi més interès del sector privat amb ànim de lucre pel sector salut. I això passa a Espanya i passa a Catalunya.

I això genera confusions, alertes, que crec que nosaltres hi hauríem de fer tot l'esforç per poder-hi continuar treballant, per veure com podem, des del nostre punt de vista, establir línies vermelles, acords o consensos. I els ho diré: la línia vermella del nostre grup pel que fa referència a això és l'ànim de lucre. Hem de veure quines reformes legislatives, normatives, podem fer per frenar la presència cada vegada..., no, «cada vegada més» no, amb l'interès cada vegada més creixent per les empreses amb ànim de lucre en el sector salut a Catalunya.

Nosaltres estem convençuts que ho podem fer i que podem generar consens. És cert que hem d'avançar en reformes, en reformes en el que se'n diu «sector sense

ànim de lucre». Hem d'avançar en aquestes reformes, i aquesta moció ens permet parlar-ne.

Nosaltres –ja veig que se m'acaba el temps, perquè això dóna per a molt– votarem a favor de la majoria dels punts d'aquesta moció... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller... Saludar també, molt especialment, el públic que ens acompanya, representants sindicals d'instituts públics i concertats i privats de Catalunya, i donar-los la benvinguda en aquest Ple, en aquest Ple on estem debatent una moció, una moció que creiem que és important i que és la conseqüència de la interpellació duta a terme ara fa quinze dies entre el Grup de Ciutadans i el conseller de Salut.

Una interpellació amb la qual el nostre grup estava força content, perquè semblava que hi havia posicions semblants entre el Grup de Ciutadans i, en aquest cas, el Govern de la Generalitat..., que en aquests moments estem vivint un model de salut pública que, com ha comentat la diputada Segú, és un model de salut pública heretat. En realitat, ella es remuntava a l'edat mitjana, però si haguéssim de fer referència a quin és el model sanitari actual, ens podríem remuntar –de la manera..., tal com estem estructurats– a l'època de la Mancomunitat. Recordem-ho: la Mancomunitat és la primera que comença a treballar en aquestes xarxes que estaven arrelades al territori. Posteriorment, la llei de la República, els quaranta anys de dictadura, doncs, van instal·lar un altre model sanitari. I quan s'instaura la democràcia, s'agafen tots els actors que teníem al territori i, a partir d'aquella llei aprovada durant la República, s'intenta establir el model sanitari que tenim avui en dia, per tant, un model sanitari bastit amb els diferents actors dintre del territori i un model sanitari que nosaltres hem volgut conservar.

Un model sanitari que en principi estava estructurat a través de la XHUP, i que posteriorment canvia en el Siscat. Clar, diu: «Què és el Siscat?» Quins són els objectius més destacats del nostre sistema sanitari públic? La màxima utilització dels recursos que tenim dintre de la nostra comunitat, aprofitant els llits de la seguretat social –l'antic Institut Nacional de Prevenció, que després anomenaríem ICS– i els llits de la xarxa pública arrelada al nostre territori, que en alguns casos es remunten a la mateixa edat mitjana.

Durant aquests anys, hem creat una xarxa hospitalària d'hospitals amb responsabilitat pública i que dóna cobertura pública universal a tots els ciutadans, i està formada per entitats que es regeixen justament per aquest dret públic, entitats que es regeixen pel dret públic i per tota la legislació que en aquests moments el

Govern de la Generalitat està aplicant, que no ha canviat en cap dels moments i que, a més a més, es remunta a les legislacions anteriors –la llei d'ordenació sanitària de Catalunya, la llei pròpia de l'ICS, el Decret del Siscat, el decret de contractes, la llei de salut pública. És veritat, no obstant, que és un model, segurament, esgotat.

Durant la interpellació, el conseller –i semblava que en això estaven d'acord, doncs, amb la diputada–..., partíem de la base que tenim un model sanitari d'èxit amb el qual tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra estem d'acord, un model de salut pública equitatiu i equilibrat per a tot el territori. I és veritat també que potser el sistema sanitari està esgotat i que necessitem fer una revisió d'aquest sistema sanitari. En la interpellació i també en l'anterior Comissió de Salut es va oferir als grups de la cambra treballar, a través de les conclusions fetes durant el Pacte nacional de salut, quin ha de ser aquest model de salut pública que volem tots. Fa cent anys que el tenim estructurat més o menys de la mateixa manera que el tenim ara, i és veritat que segurament l'hauríem de revisar.

Però, senyora diputada, aquesta revisió no pot ser feta en una moció on parla cinc minuts cada grup parlamentari, i que a més a més es debat en un Ple, que dura –el debat de la moció–..., durant tres quarts d'hora. Lamentar terriblement que no hagi tingut ni un sol minut per poder parlar amb aquesta diputada, que en aquest cas era la responsable d'aquesta moció, per poder parlar de les esmenes presentades i, per tant, poder arribar a transaccions. I és trist, perquè Convergència i Unió és el grup majoritari de la cambra i és el grup que dóna suport al Govern. Però es veu que no hi havia cap voluntat ni una d'intentar arribar a acords, doncs, amb aquest grup parlamentari, que, hi insisteixo, és el que dóna suport al Govern.

Per tant, nosaltres continuarem en la mateixa línia. Nosaltres continuem oferint als grups de la cambra treballar amb els professionals i amb el sector sanitari implicat per poder bastir entre tots quin ha de ser el nostre sistema sanitari públic, evidentment públic –«públic» en el sentit del servei públic als ciutadans–, i poder arribar a aquesta conclusió de quin ha de ser aquest propi model sanitari.

I nosaltres, sí, creiem que s'ha de fer en el marc de la Comissió de Salut, perquè hi volem convidar tots els actors, tots els professionals, tots els gestors sanitaris, els sindicats que en aquests moments estan treballant tant en hospitals cent per cent públics, com en hospitals que estiguin dintre de la xarxa del Siscat.

Per tant, nosaltres votarem que no en alguns dels punts d'aquesta moció.

I només un comentari, doncs, a la diputada, per les referències que ha fet a Lleida. És veritat, segurament s'ha de fer debat, però el que jo demanaria és que no s'enganyés la gent, perquè fer un debat enganyant, dient que el que s'està fent a Lleida, el consorci que es vol crear a Lleida, és un consorci que el que vol és privatitzar, això és enganyar la gent. No hi pot haver un consorci privat quan tots els seus actors són cent per cent públics; per tant, l'únic que estan fent vostès és

enganyar la gent. I, evidentment, la gent està a favor de la sanitat pública, exactament igual que jo.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats i el públic també aquí assistent a l'hemicicle, aquesta moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans tracta bàsicament dos temes; però en tracta tres, en realitat.

Perquè primer posa en relleu el tema del finançament de la salut, que, evidentment, hi estem bastant d'acord i hi ha molt consens en el país de la necessitat d'un finançament adequat i suficient. Nosaltres vam afegir una frase en una esmena que deia: «Fer-lo convergir al dels països similars en PIB *per capita* i en sistema sanitari.» Perquè creiem que aquest és el futur. La salut de la nostra població és una cosa que interessa, que és d'interès públic; per tant, interessa als nostres pressupostos i hi hem d'aportar allò suficient i necessari. I crec que, en això, trobem consens majoritari.

Ara bé, tampoc trobem que plantejar-nos tot el que implica la gestió del sistema sanitari, i sobretot reformes estructurals del sistema sanitari..., ni es faci en una moció –però, bé, les mocions es presenten, i per tant les estem debatent aquí–, ni creiem que sigui un bon sistema debatre-ho en un Ple monogràfic. No veiem que això pugui ajudar el sector, en aquests moments, i per aquest motiu nosaltres votarem que no en aquest punt.

Vam intentar, des d'Esquerra Republicana, tirar endavant el Pacte nacional de salut per treballar en els treballs per tenir un document de bases per a un futur Pacte nacional de salut, perquè creïem que s'havia de parlar extensament en taules amb tots els actors, i es va treballar durant molts mesos perquè això fos possible. Un Ple monogràfic, en aquest cas, de debat polític només de grups parlamentaris, de va i ve i de propostes de resolució que tothom hi posa el seu programa, i que no té pas gaire més intenció que, en una moció, arribar a un pacte nacional, doncs, creiem que no ajuda. I aquest és el motiu principal pel qual no donarem suport a aquest punt.

Deia: un altre punt que es tracta en aquesta moció són els canvis estructurals en el sistema. És cert que el nostre sistema sanitari ve d'una història –ho ha dit la diputada Núria Segú, ho ha dit la Violant Cervera també–, ve de la nostra història i de moltes èpoques –no diré si edat mitjana, si la Mancomunitat–, i també de la història recent. I és cert que s'estan plantejant canvis estructurals, reformes estructurals d'aquest sistema, i per això nosaltres diem que és necessari un pacte nacional, un consens, un consens ampli d'aquest Parlament, del Parlament de Catalunya. El tema de Lleida n'és un cas; el tema de mantenir públic allò que

és públic; què fem amb les entitats que són municipalistes, és a dir, amb responsabilitat molt directa d'uns ajuntaments que no tenen la competència del servei de salut –per tant, això també és un debat que hem d'obrir–; què fem amb els serveis de suport al diagnòstic: han d'estar totalment integrats en les institucions sanitàries, o han de ser, allò, part que es pugui contractar per part de les institucions –siguin fundacions, siguin consorcis, sigui el mateix ICS–? Per tant, això és un debat importantíssim que creiem que només es pot fer a través d'un pacte nacional.

I, per altra part, també tracta tot el tema de la gestió del sistema, la gestió del sistema pel que fa a les derivacions d'activitat, pel que fa a l'assignació dels recursos que el CatSalut fa a les diferents institucions, pel que fa a quant aportem a salut pública, quant aportem a primària o hospitalària, etcètera, i a l'activitat privada que es pot donar des del sistema sanitari públic. Això està en qüestió, això està en debat, i de tot això en podem parlar. No podem parlar de re d'això si no tenim una transparència total. Si no, no podem afrontar aquests canvis, aquestes reformes estructurals; no podem parlar de la gestió del sistema si no podem entendre amb claredat i amb transparència com està funcionant avui en dia el sistema per poder millorar.

S'ha de complir el règim d'incompatibilitats, evidentment, i donarem suport a l'esmena que vam presentar, que ens ha incorporat la diputada com a esmena d'addició, que digui..., que es compleixi i que es publiqui i que quedi ben clar que aquí ningú s'ha de posar dins el sistema sanitari públic per després tenir una porta oberta giratòria –o que en diguin com en diguin. Però és evident que la gent es guanya la vida en un sector, es pot moure d'un sector a un altre, però és molt complicat dins el sector salut, un cop entres, doncs, anar a treballar de qualsevol altra cosa. En quines condicions es pot fer activitat fora del contracte del CatSalut? Tenim sobre la taula una instrucció que està portant a terme el CatSalut i que la vol aprovar, i nosaltres la volem debatre i volem parlar-ho, volem resoldre dubtes, volem preguntar on queda Barnaclínic en aquesta instrucció; perquè aquesta instrucció parla de centres del Siscat i no ens queda clar que Barnaclínic estigui considerat un centre del Siscat. I Barnaclínic és un punt –és un punt– d'incongruència dins el sistema que ens trobem, i, per tant, el volem debatre.

Per tot això, nosaltres parlarem. En el tema de Lleida, vam dir: «Necessitat de consens per a la reforma.» Hi ha aprovada una moció en aquest Parlament i demanem al Govern que es miri tots els punts aprovats i que els posi a disposició.

I, per acabar, estem més d'acord del que ens pensem i del que diem. Per tant, jo demano si us plau a tots els grups parlamentaris que tirem endavant el... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Jordi Roca Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, bé, debatem una moció del Grup de Ciutadans que nosaltres en compartim algunes de les coses, algunes no –perquè estarien més a la línia d'Iniciativa que no pas a la nostra–, però crec que és bo que parlem –és un Parlament– sobre el model català de salut, perquè si la Generalitat de Catalunya és la segona comunitat autònoma amb més despesa *per capita*, ens hem de preguntar per què estem a la cua en despesa sanitària.

El Grup de Convergència sovint ens posa un enemic extern, que és Espanya. Ara l'«Espanya ens roba» l'han substituït –com que ja..., suposo que això de parlar del procés està bé, perquè tothom parla i les coses es van posant a lloc–, ara diuen que no, ara diuen que el PP maltracta totes les autonomies; avui i ahir, hem sentit repetides vegades la qüestió. Bé, dir que el Partit Popular, que tenim 560 diputats autonòmics, maltracta totes les autonomies és un argument una mica difícil. Dir que el model autonòmic posa de genolls el Govern de la Generalitat, quan gestiona més PIB català que el senyor Obama PIB americà... S'imaginem el senyor Obama dient: «És que no puc fer l'Obamacare, perquè estic de genolls»? Home, seria la riota del planeta.

I avui hem descobert, hem sentit –ja n'havíem sentit alguna pista–, que és perquè el Partit Popular és conservador. Home, jo no sóc «progre», jo sóc liberal; segurament conservador, perquè m'agrada saber on vaig abans d'encetar un camí, a diferència d'alguns. Però, clar, que em digui «conservador» un partit fundat per un banquer que va crear crisi a Catalunya és, com a argument polític, força sorprenent. Sí que és cert que Convergència i Unió ja fa temps que «tripartiteja», i, segurament, tant allitar-se amb l'esquerra, doncs, es va encomanant i està fent una transició cap al progressisme. Bon vent i barca nova. (*Remor de veus.*)

Però quina és la realitat? La realitat és que, a la maltractada pel PP Comunitat de Madrid, cada ciutadà madrileny li dona 3.000 euros l'any, i a la maltractada –segons vostès– comunitat autònoma de Catalunya cada català dona a la Generalitat 5.000 euros a l'any, 2.000 euros de diferència. On van aquests diners? A construcció nacional? Quant ens costa el nacionalisme als catalans cada any? Això ens ho hem de preguntar, perquè afecta la sanitat, afecta el pressupost sanitari.

També afecta la gestió que se n'ha fet els darrers trenta-dos anys, que l'han fet els que han governat. El mateix règim democràtic sempre ha gestionat la sanitat, una majoria, allò que jo dic Convergència Republicana, que sempre han tingut majoria absoluta en aquest Parlament. Els arquitectes del model català de la salut, Jordi Pujol i Xavier Trias, hem vist que tenen molts problemes, que no aixequen la confiança o no poden aixecar la confiança dels ciutadans. Hi ha, a més, un seguit de coses fruit de la gestió que s'ha pres aquí –no a la Meseta, no: aquí, en aquesta cambra–: comissions d'investigació, portes giratòries –hi feia referència la diputada que em precedia–, endogàmia, hospitals construïts amb centenars de milions d'euros de deute –el de Sant Pau 600, el de Reus 250, el de Ma-

taró, el transfronterer...–, farmàcies que no cobren, residències que no cobren. Ahir ho dèiem, que amb les despeses del tricentenari –allò de la pobresa energètica, que afecta la salut– podríem pagar cinquanta anys, amb les despeses de la festa, i ens trobem que tenim el pitjor govern autonòmic d'Espanya en tema sanitari. En altres temes segurament són els millors, però en temes sanitaris són els pitjors. Menys diners, perquè dediquen molts més diners a altres coses.

I com a alternativa, doncs, tenim dues alternatives..., en tenim tres. Dues alternatives; una és: els mateixos que fa trenta-cinc anys que gestionen la sanitat catalana ens diuen que si pintem de groc el país la sanitat serà meravellosa, tindrem gelat de postres i no hi haurà llistes d'espera. Home, és un piròman que ens diu que si el pintem de vermell es convertirà en bomber. No «cola».

I la segona alternativa és la dels companys de les «enganxines». Han vist alguna vegada les tises en un prohibit, no? No sé si ho han vist alguna vegada, però ho tindran aquí. (*L'orador mostra a la cambra un pictograma.*) Doncs, saben qui porta aquestes «enganxines»? Governen. Governen una comunitat autònoma: Andalusia. Iniciativa i el Partit Socialista, Izquierda Unida i el Partit Socialista. (*Veus de fons.*) Són l'única comunitat autònoma que destina menys diners *per capita* a sanitat que Catalunya. Els de les «enganxines». De debò, home, tanta hipocresia no «cola».

Com a alternativa? Doncs, mirin, modestament, els donaré la meua opinió. Doncs, sí, segurament haurà de ser un govern liberal conservador i no antiespanyol.

Gràcies, diputats i diputades, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet. (*Veus de fons.*) Ja pot començar la senyora Vallet o seguim parlant? (*Pausa.*) D'acord.

Isabel Vallet Sànchez

Gràcies, presidenta. Bé, doncs, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerra. Bé, primer de res dir, i sense ànim de fer sang, que nosaltres anàvem a votar a favor de tota la moció com s'havia presentat –enténem que era una moció bastant bona, de fet, de les millors que s'han presentat sobre temes de salut aquí al Parlament–, però que després de veure en què ha quedat, doncs, el lífting que se li ha fet, amb esmenes i ambigüitats, a algunes coses votarem que sí i en altres ens abstenim, i explicarem per què.

Primer de res, doncs, bé, explicar que el motiu pel qual nosaltres ens abstenim és perquè entenem que el diagnòstic que s'havia fet era totalment encertat; era que malgrat que es defensava un model de cohabitació públic i privat, aquest model de cohabitació públic i privat no pot servir per a descapitalitzar la pública de manera permanent; no pot servir per a precaritzar allò públic, precaritzar les treballadores, tancar llits i quiròfons, i mentrestant mantenir una compra d'activitat íntegra a la privada; no pot servir per al prestadoris-

me laboral; no pot servir perquè les derivacions siguin sempre una fuita cap a la sanitat privada; no pot servir perquè alguns es lucrin dels nostres recursos. En definitiva, entenem que aturava d'arrel dos processos que són perillosos, com són l'esquarterament de l'ICS i també la prohibició de l'entrada d'activitat privada als centres del Siscat.

Per tot això, anàvem a votar a favor. Tot això és el que entenem que ha quedat ara desdibuixat. Per què? Doncs, bé, perquè entenem que el debat no és sobre si s'està debatent bastant o no, o sobre si s'està participant bastant o no sobre l'ICS i el seu esquarterament, o sobre si cal activitat privada en els centres del Siscat. Això, en tot cas, és donar una puntada cap endavant, és perllongar el debat. El debat, ara mateix, és, des del nostre punt de vista, que tenim un model que de manera general indueix a la confusió d'interessos públics i privats; de manera radical, a més a més, ha fet entrar la mercantilització com un criteri més del sistema, i de manera des del nostre punt de vista irrespectuosa i desvergonyida cada dia descapitalitza allò públic en promoció d'allò privat.

Per tant, per nosaltres, la solució d'aquest model, d'aquest sistema, passa per repensar el sistema. Sí, és cert, el sistema, a part de ser un sistema erroni des del nostre punt de vista, presenta moltes altres fallades, com les clàusules de suport econòmic als centres concertats, que en definitiva són inversions amagades; la compra de l'activitat de les llistes d'espera; que certs preus es van negociant com si fos una mercaderia, de manera unilateral, entre el CatSalut i aquell centre on hi ha concert; que s'oculten els costos de recerca i formació universitària, i que, a més a més, no tenen finançament específic; que hi ha programes d'especial interès per a la planificació de la salut que són de decisió unilateral i discrecional per part del departament, i que hem vist, en aquesta negociació que es fa dels concerts centre a centre, que hi ha un desequilibri importantíssim respecte a la prestació de la sanitat, i, per tant, una afectació importantíssima a l'equitat en salut.

Per tant, que el sistema aquest de confusionisme públic i privat té deficiències? Moltes. Que la solució a aquest sistema és repensar el model en clau, com nosaltres diem sempre, d'un model de gestió de propietat i de provisió cent per cent públiques? Nosaltres entenem que és la solució, encara que aquí siguem una força totalment minoritària defensant-ho, encara que ens quedem soles dient que els processos de participació, vist el que ha passat amb Lleida –i que després m'entendré a explicar–, són una farsa, que només avalen les tesis del Govern. Vist això, nosaltres entenem que, ara mateix, dir que el model de gestió sanitària no té cap impacte en la salut és fals, i ara mateix ens interessa, com a usuaris de la salut, capgirar precisament aquest model, que cada cop privatitza més i que cada cop deriva més recursos a la sanitat privada.

I explicaré molt ràpidament per què no només no és una mentida, sinó que és plenament cert, que el consorci de Lleida privatitzarà. Molt fàcilment. Perquè tu pots dir que el consorci és públic perquè està participat per ens públics. Molt bé. Serà públic respecte al finançament, totes el pagarem. Molt bé. Serà públic,

també, perquè tindrà treballadors públics. Molt bé. Però resulta que no hi haurà ni control ni fiscalització, sinó que hi serà *a posteriori* –serà *a posteriori*. Serà *a posteriori*, i això voldrà dir que no hi haurà cap control sobre quines seran les despeses que es faran; vol dir que no es regirà per la Llei de contractes del sector públic de manera íntegra, perquè és considerat mitjà propi i no Administració pública. Revisin una mica els llibres de dret administratiu, si us plau. I vol dir també, a més a més, que no tindrà l'obligació de garantir la Llei d'incompatibilitats, perquè estaran sotmesos a la reforma laboral.

Per tot això, i pel que ja hem dit, i pel que ja escenificava la Comissió d'Investigació de Gestió en l'Àmbit Sanitari, els consorcis, ara mateix, són un colador per als interessos privats, i efectivament suposen la privatització.

(Aplaudiments.)

La presidenta

He de dir a les persones que estan en el públic que s'han d'abstenir d'aplaudir. (Pausa.) Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, professionals de la sanitat que estan aquí..., que abans no els havia saludat, aprofito per saludar-los.

Miri, bé, a algun consens devem haver arribat, perquè..., agraïm, en primer lloc, les esmenes que han plantejat diversos grups parlamentaris. I podem dir, com ja han dit algunes diputades, que hem acceptat les esmenes 1, 3 i 4 del Partit dels Socialistes, les esmenes 1 i 10 de Convergència i Unió, el partit en el Govern, malgrat que es digui que no hem tingut voluntat de consensuar-les. És evident que el model no el compartim en la seva totalitat, i, per tant, no podem acceptar esmenes que desfiguraven per complet la moció, però sí que hem fet un esforç –potser una mica la diputada de la CUP ho ha explicat– i per això hem intentat aquest consens, i ha quedat una mica desdibuixada –com ella deia– la moció inicial, que tenia més pretensions. També hem acceptat les esmenes 2, 3, 4, 5, 6 i 8 d'Esquerra Republicana, i hem transaccionat l'esmena número 2 d'Iniciativa amb l'esmena número 7 d'Esquerra Republicana.

Per tant, penso que queden demostrades dues coses. Penso que queda demostrat l'interès de tots els grups parlamentaris –i els que no han presentat esmenes penso que també ho han explicat ben clarament– en el tema de la sanitat, i també penso que hem intentat demostrar l'esforç que hem fet a trobar uns punts de consens.

Jo no sé si hi ha un error. Jo en la moció no plantejo que la moció debati tot el model sanitari, sinó que precisament el que plantejo en la moció, com hem plantejat abans, és que s'obri un debat ampli, parlamentari, complet, amb tots els focus posats en aquest tema, en un tema que és cabdal en qualsevol societat. Perquè,

miri, potser altres sectors no deuen afectar tota la població, però jo penso que vostès estan ben segurs que al llarg de tota la seva vida tots els ciutadans de Catalunya, d'una manera o una altra, hauran de recórrer als serveis sanitaris, ja siguin públics, o ja siguin privats. I, per tant, és un tema cabdal que penso que mereix més atenció que la de debatre'l en una comissió de sanitat, que és molt minsa per a un tema d'aquest abast, i que penso que la importància del tema, el seu impacte sobre la societat i el debat que penso que està obert en aquest moment..., crec que requereix un debat parlamentari en profunditat, un debat en el Ple del Parlament o, com a mínim, en una comissió *ad hoc* creada per a aquest tema.

Sé i agraeixo que el conseller hagi portat aquest document que es va pactar en la mesa del Pacte nacional de la salut. Insisteixo que això no és un pacte consensuat, que només es va consensuar per dos partits, per dos grups parlamentaris d'aquesta cambra, i amb l'absència –es van aixecar de la mesa i van dir que no hi estaven d'acord– de tots els sindicats representats en el sector. Per tant, quan es diu que es vol un ampli debat amb els professionals i amb el sector, doncs, en fi, què millor que tornar-lo a reiniciar, perquè aquest és evident que no ha sigut prou vàlid.

Jo, per tant, els demano a tots els grups parlamentaris que han presentat esmenes que aprovin el que pensen que compleix amb el seu model sanitari, però segueixo insistint, conseller, que sense aquest debat ampli en seu parlamentària no ens en sortirem.

Res més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Era per demanar votació separada dels punts 1.1, 2.1... (*Veus de fons.*) Sí. Doncs, tots els punts, gairebé, no? (*Veus de fons.*) Sí, sí.

La presidenta

Sí? (*Veus de fons.*) D'acord.

Jordi Turull i Negre

Sí, de cada punt, sí, sí. D'acord, d'acord.

La presidenta

Entesos, molt bé, molt bé, doncs, ja està. (*Veus de fons. Marta Ribas Frías demana per parlar.*) Senyora Ribas, per al·lusions, trenta segons.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Sí, per al·lusions de Convergència i Unió, de la diputada de Convergència i Unió.

Mirin, ara ja parlem sobre documents de proposta d'estatuts i queda clar que el que volen fer és un consorci que obre la porta que els interessos privats entrin en la gestió dels serveis públics. Per tant, Violant Cervera, parlem amb propietat: sí que estem parlant que els interessos privats entrin a gestionar allò públic. I igual que va passar amb la moció que ja vaig presentar en aquest Ple fa (*veus de fons*) uns quants mesos, li ho reitero: la ciutadania de Lleida no és babaua, no els enganyem. Nosaltres –i li ho reitero– farem perquè puguin pronunciar-se. I amb informació, que és com es fan els processos de participació.

(*Alba Vergés i Bosch demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Un aclariment. Votació separada punt per punt?

La presidenta

De tots els punts.

Alba Vergés i Bosch

Però tenint en compte els subpunts, eh?

La presidenta

Tot, tot, tot, tot.

Alba Vergés i Bosch

Molt bé, gràcies.

(*Pausa.*)

La presidenta

Comencem les votacions d'aquesta moció, i ho farem punt per punt.

Comencem amb el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor, 16 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 1.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 48 en contra i 40 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 66 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Bé, 3.1 –3.1. (*Veus de fons.*) 3.1. (*Veus de fons.*) No, és que no he començat. (*Rialles.*)

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt 3.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt 3.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 48 en contra i 59 abstencions.

Votem ara el punt 3.3 bis.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) 3.3 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 abstencions.

Passem a votar ara el 3.4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 69 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el 3.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor i 1 en contra.

(*Remor de veus.*)

Votem ara el 3.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el 3.7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 66 en contra i 23 abstencions.

Votem ara el 3.7 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el 3.8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 23 abstencions.

Votem el 3.9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 65 vots a favor i 66 en contra.

Votem ara el 3.9.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Ah, sí, sí, sí, sí: 3.9 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 13 abstencions.

I votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el projecte VISC+ (tram. 302-00209/10)

Passarem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, i els anuncio ja que serà l'última moció d'aquest matí. És la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el projecte VISC+. (*Remor de veus.*) Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

(*Pausa.*)

Si us plau, els diputats i diputades que hagin de sortir de l'hemicicle, que ho facin al més ràpidament possible.

Té la paraula, senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bé, com saben, fa quinze dies vam fer una interpel·lació per provocar el debat per aclarir els molts dubtes que ens genera el projecte VISC+. I d'aquesta interpel·lació n'hem sortit, si volen que els sigui sincera, amb més dubtes.

Si avui haguéssim posat..., avui podríem haver posat a votació el nostre projecte respecte al que creiem que hauria de ser un *big data* sanitari per al foment de la recerca, per al tractament de les dades del nostre sistema sanitari, només per a la millora de la qualitat sanitària, del mateix sistema i del tractament a la ciutadania. Podríem haver posat el que per nosaltres hauria de ser això, que és un projecte amb gestió pública, estricta gestió pública, amb zero mercantilització de les dades, amb garanties màximes de les dades anònimes, de codi ètic, de com es gestionaria, de per a quin tipus de projectes de recerca es podrien cedir aquestes dades, de condicions d'ús d'informació i d'acceptació també per part dels propietaris d'aquestes dades, que són la ciutadania, de l'ús que es faci de les seves pròpies dades. Podríem haver posat a votació aquesta moció, però, evidentment, no hauria prosperat.

Com veuen, el nostre projecte no té res a veure amb el que és el projecte VISC+ del Govern de la Generalitat de Catalunya. Però creiem que som útils si el que provoquem és, respecte a l'altre element que vam denunciar en la nostra interpel·lació fa quinze dies, que és l'opacitat amb què s'ha dut a terme tot aquest projecte..., intentem resoldre-ho, intentem aturar el projecte VISC+ en el moment en què està ara, que és d'externalització d'aquest projecte, que és de licitació, de con-

curs, d'adjudicació d'aquest projecte a una empresa externa, i provocar que s'hagi de parlar de què volem fer amb les nostres dades del nostre sistema sanitari. I que es parli amb tothom qui ha d'opinar respecte d'aquest tema, que són moltes veus, i no només les que estem al Parlament de Catalunya. I que es parli amb propietat i amb informació, i, per tant, amb tota aquella informació necessària que detallem a la nostra moció que cal que hi hagi per poder fer aquest debat; que es faci accessible a tothom, no només a la gent que participi en aquest debat, aquesta informació; i que, a més, en paral·lel s'informi la ciutadania, els usuaris del sistema de salut pública, del que ja diu la llei, que és que qualsevol ciutadà té dret a dir que les seves dades només siguin usades per al seu tractament sanitari.

Això és el que posem a votació en la moció. Amb aquesta voluntat, hem retirat alguns punts de la nostra moció, no hem acceptat esmenes d'addició de punts a la nostra moció, i hem retirat i no acceptat tot allò que parla directament de quin model hauria de ser el que s'utilitzés per fer aquest tractament del *big data* sanitari. El que pretenem és que s'aturi el projecte VISC+, que s'obri el debat, que s'obri amb tota la informació, i allà tothom –no només els que estem aquí, sinó molta gent que ha d'opinar també des de fora– puguem explicar quin creiem que ha de ser el model del tractament del *big data* sanitari.

Això és el que avui posem a votació amb esmenes de diversos grups, amb transaccions amb diversos grups. Esperem que amb una àmplia majoria es pugui aprovar en aquest Parlament de Catalunya. I que, evidentment, esperem que la ciutadania de Catalunya, durant aquest temps en què hi hagi aquesta informació a l'abast, en què hi hagi aquesta possibilitat de debat obert respecte a què s'ha de fer amb les dades del sistema sanitari, pugui fer-se una opinió informada; puguem fer un procés deliberatiu com cal i puguem estar opinant sobre un projecte estratègic de país sobre les dades del nostre sistema sanitari, sobre les dades dels 7 milions de persones que som usuaris del sistema sanitari; puguem estar opinant sobre què és el que s'ha de fer; puguem estar decidint, ho reitero, respecte a tot. El dret a decidir també és sobre això, i les dades del sistema sanitari són dels usuaris del sistema sanitari de Catalunya.

Intentem amb aquesta moció posar solució a l'opacitat amb què s'ha gestionat aquest projecte VISC+ des del Departament de Salut, donar temps, obrir informació, posar transparència i participació, i la possibilitat que tots i totes puguem estar, llavors sí, explicant com creiem que s'ha de fer això.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carme Pérez Martínez

Bon dia, presidenta, diputats i diputades. Nosaltres ja avanço que votarem a favor de tots els punts de l'esmena que presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa,

i hi votarem a favor perquè les dades sanitàries –no és que ho digui jo, ho diu la legislació, l'espanyola, l'europea, en fi, això és universal– són dades especialment sensibles, i no es poden utilitzar per a altres finalitats que aquelles per a què han estat cedides per part dels seus titulars.

Cal recordar –no ho ha fet la diputada, però ho faré jo– que hi han experiències com aquestes en altres països del nostre entorn –a Gran Bretanya, a França, a Holanda, fins i tot al Canadà–, i els països que havien desenvolupat projectes d'aquest tipus els han tornat a tirar enrere. Per tant, penso que seria bo que aprenuéssim dels errors dels altres. Malgrat que es donen garanties –i sempre es diu, quan es fa això– d'anonimat d'aquestes dades, hi han estudis científics competents i prestigiosos que diuen que aquestes dades es poden..., fer treure l'anonimat, i sobretot això afectaria les persones que estan en situació més sensible.

Aquí, el conseller, quan va respondre la interpellació, va dir que totes les persones que hi estaven treballant, en aquest projecte, i entitats corporatives, tenien molt bona fe i molt bones intencions al fer tot això. Jo vull posar de manifest que de la bona fe no en dubto pas, però sí que és un exemple més de porta giratòria, perquè la persona que encapçala, que lidera aquest projecte, fins fa poc treballava en el Departament de Salut, i ara és el que lidera el mateix projecte des de la famosa empresa PricewaterhouseCoopers, que tots coneixem que pràcticament és la que dirigeix el Departament de Salut en tot el que són temes d'assessoria i de desenvolupament de projectes.

Volem afegir, a més, que rebutgem el sigil amb què s'ha portat aquest tema, amb què s'ha portat fins ara, fins que ha sortit una mica a la llum per part d'alguns grups parlamentaris, i que pensem que en aquest tema, que és altament sensible, calen llum i taquígrafs.

Hem presentat unes esmenes més formals que no pas de fons sobre la qüestió, perquè pensem que en aquest tema, que és especialment sensible, cal garantir una absoluta transparència, i que els propietaris de les dades són els que han d'autoritzar un altre ús que sigui diferent d'aquell per al qual han estat cedides, i a més tenen el dret, perquè així ho preveu la llei, de poder retirar aquesta autorització en el moment que creguin més convenient.

Per tant, entenem que, abans de tirar endavant aquest projecte, el que s'ha de fer és obrir un debat amb els grups parlamentaris, amb les societats que entenen d'aquest tema, que s'ha de fer pedagogia i també s'ha d'informar perfectament els usuaris i els ciutadans dels drets que tenen, i que, per tant, aquestes dades no es poden cedir sense el seu consentiment exprés per a aquestes finalitats. Perquè molt ens temem que sota aquesta bondat que se'ns explica que això millorarà l'assistència, allò col·laborarà a la recerca, això contribuirà a una planificació major dels recursos farmacològics i dels recursos sanitaris d'acord amb les necessitats que té la població, al darrere de tot això, que és molt lícit, hi han interessos privats, interessos lucratiu. I si no hi són, doncs, creiem que no hi haurà cap inconvenient perquè hi hagi un debat molt ampli so-

bre el tema, i sobretot perquè s'informi els usuaris de quins són els seus drets.

També cal dir que aquesta transparència no ha arribat als centres sanitaris, els directius dels centres sanitaris no tenen notícia que s'estigui portant endavant aquest projecte, en el qual s'utilitzaran les dades que ells, com a col·laboradors del sector sanitari públic, posen a disposició del departament.

I, per tant, estem absolutament d'acord amb el que proposa la moció: que no es tiri endavant la licitació d'aquest tema fins que no hagin complert amb aquests requisits legals. Estic d'acord amb la diputada senyora Ribas que els ciutadans tindran en això dret a decidir, no serà només a fragmentar l'Estat amb altres tipus d'ens territorials; per tant, tindran dret a decidir sobre un tema especialment sensible, que són les dades sanitàries, les dades que reflecteixen la seva situació més íntima, i que han prestat únicament i exclusivament per a finalitats assistencials.

Jo, finalment, com crec..., penso que l'àmbit és prou públic per dir-li al conseller: conseller, les meves dades jo no autoritzo que les cedeixin; per favor, les meves dades, crec que queda ben palès, facin vostès el favor de retirar-les d'aquest projecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Com bé deia la senyora Ribas, aquesta moció constava de dues grans parts: una que es basava sobre la..., millorar la informació, la transparència i la participació de diferents agents sobre el que és aquest projecte de VISC+, i la segona part, que parlava..., permetin-m'ho simplificar fent servir la paraula de «continguts», o de temes més concrets sobre el que és aquest projecte.

Nosaltres..., he de dir que la majoria de les nostres esmenes anaven en aquesta segona part, que és la que ha decaigut, eh? Jo crec que ha pres una decisió intel·ligent, la senyora Ribas, no?, en el sentit de dir –una decisió intel·ligent i generosa–: «Vegem com podem aprofundir tots en una cosa amb què estem d'acord, com podem millorar la informació sobre el que és aquest projecte, i fem-ho també amb els experts, amb els centres de recerca, amb aquells que seran els principals beneficiats per la utilització.» Perquè nosaltres entenem que els beneficiats últims seran els ciutadans no de Catalunya ni d'Espanya, sinó del món, perquè jo crec que aquest projecte pot significar un canvi molt, molt significatiu en la recerca mundial del sector salut.

Aquest projecte es planteja com això, eh?, com donar valor a la informació que genera el sistema sanitari. I el sistema sanitari de Catalunya la genera perquè som una de les úniques regions a Europa, i per tant al món –perquè les diferències entre els sistemes sanitaris dels diferents països d'Europa i de la resta del món

són molt importants–..., per tant, una de les poques regions del món que té informatitzada i sistematitzada la informació sanitària –en aquest cas, del col·lectiu dels catalans, dels 7 milions de catalans– amb uns paràmetres que són objectius, que poden ser tractats de manera homogènia, i en una seqüència de temps suficientment llarga per fer-hi recerca i per treure'n conclusions.

Aquells que hem participat en projectes de recerca, com a menys..., participants com un número més, no?, de projectes de recerca que es fan des dels diferents àmbits –en el meu cas, universitari–, doncs, sabem l'esforç de temps i d'anys que és necessari..., seguir una persona per tal de poder-ne treure conclusions. I no una, sinó cent, dues-centes; i, fins i tot, en la Comissió de Salut, no fa tantes setmanes, hi va haver una compareixença en què es parlava d'una cohort de seixanta mil persones que se seguien a nivell d'un projecte europeu a tot Europa feia uns anys, eh?, i que encara no estaven en disposició..., ara començaven a treure les primeres conclusions, però que no estaven en disposició de tenir conclusions definitives. La utilització d'aquestes dades, anonimitzades i doblement anonimitzades en aquest cas pel Govern de la Generalitat a través de l'Aquas, ens permetrà reduir molt i molt aquests temps de recerca, i ens permetrà també fer recerca no a nivell només dels centres de Catalunya; crec que hem de fer un esforç per aixecar el focus i no mirar ni Catalunya ni Espanya, sinó pensar que estem en una dimensió, en aquest cas, de recerca mundial.

Sí que és cert que en aquest tema nosaltres compartim la finalitat d'aquest projecte, perquè creiem que tenim la informació suficient. Hauríem de parlar-ne, i per això votarem a favor de la majoria d'aquesta moció, d'allò que ens crea dubtes –i que potser aquestes jornades que es plantegen, doncs, poden contribuir a esclair– sobre com garantim aquesta gestió, explotació i anàlisi; o per què fem a través d'una col·laboració públicoprivada aquesta gestió, explotació i anàlisi de les dades; qui decideix quins projectes són susceptibles de rebre aquestes dades; a qui sí que es donen aquestes dades i a qui no; quines dades es donen i quines no. I que creiem que és necessari també incorporar, si em permet dir-ho d'alguna manera, el tema de l'ètica, eh?, per tant, la necessitat d'enfortir des del punt de vista de l'ètica aquest projecte –la creació d'un comitè ètic, la creació d'un codi ètic també. I en la línia del que diu l'informe de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, quins mecanismes de control periòdic fem, tant a aquesta empresa que se li vol adjudicar la gestió i explotació i anàlisi de les dades..., com avaluem aquestes mesures de seguretat.

Per tant, creiem que els nostres dubtes i les nostres esmenes anaven molt en aquesta línia; que no seran sotmeses a votació, com deia, perquè ha decaigut aquesta part de la moció, però que sí que creiem que és bo aprofitar aquest temps d'intervenció per posar damunt la taula aquests interrogants, eh?, que no qüestionem el projecte. Són interrogants sobre per què hem escollit la fórmula de col·laboració públicoprivada per dur a terme aquest projecte, i sobre els temes relacio-

nats amb a qui es destinen les dades, a quins projectes es destinen les dades. Per tant, suposo que, fruit que sembla que s'aprovarà aquesta proposta, tindrem oportunitat de parlar-ne i d'aprofundir-hi.

Dir també que nosaltres votarem en contra del punt –perdoni, que li ho dic exactament– 3.j, si no ho recordo malament, de la moció. Sí, 3.j. Bàsicament, perquè es demana un estudi extern específic sobre aquestes dades. Nosaltres creiem que l'informe que ha fet..., i que, a més a més, la Generalitat s'ha dotat de l'Autoritat Catalana de la Protecció de Dades, que és qui ha de fer aquesta feina.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres davant la moció i el projecte VISC+, que entenem que són dos coses que hem de diferenciar.

Doncs, bé, davant del projecte VISC+..., perquè com sembla que no acaba de quedar clar en què consisteix, el projecte VISC+ suposarà la possibilitat de vendre dades de l'història sanitari, perquè bàsicament es centra en el fet de no restringir la comercialització d'aquestes dades, que tenen –diuen– un enorme valor per a la planificació en salut. I davant d'això, doncs, hi ha fonamentalment quatre objeccions grans: una és sobre la confidencialitat de la informació, l'altra és sobre la necessitat d'autorització expressa per a cedir les dades, una altra és sobre quin procés de descapitalització permanent s'està recolzant precisament aquesta venda de dades, i l'altra és sobre com s'acabarà cedint el deure de planificar en salut a altres agents externs.

Bé. De tots aquests, sembla que el que més està en el debat, el que més ha estat en el debat als països on s'ha implantat, és el de la confidencialitat de les dades. I, en aquest sentit, direm el que ja s'ha dit, no?: que en els països on s'ha estat duent a terme, ara mateix ja hi han pacients que poden ser reidentificats. Però, en tot cas, la nostra oposició al projecte no és només per una qüestió de reidentificació dels pacients, sinó que és per una qüestió de descapitalització de la sanitat pública, i és per una qüestió precisament de no cedir a les empreses privades aquell deure que tenen els poders públics, que és planificar en salut.

D'altra banda, nosaltres no estem d'acord amb la moció, perquè tot i que sí que compartim, doncs, que s'ha de planificar, que s'ha d'investigar, que s'ha d'innovar per curar millor, per fer millors tractaments, que, bàsicament, s'ha de fer recerca, això ara mateix ja es pot fer. Es pot fer gràcies a la història clínica compartida, es pot fer perquè, entre altres coses, l'Aquas –o almenys això posa a la seua pàgina web– té com a missió generar coneixement rellevant per contribuir a la millora de la qualitat, la seguretat i la sostenibilitat del sistema de salut de Catalunya; i llista, entre altres objectius, la plani-

ficació, la innovació, etcètera. Per tant, ja tenim un ens que faria aquesta feina. D'altra banda, està el SIDIAP, que és un marc on també es pot seguir fent feina.

Per tant, el debat no és aquest. El debat no és: «Cedim dades, sí o no», el debat és: «Vendrem dades, sí o no.» És a dir, autoritzem que es venguin dades a les empreses farmacèutiques perquè puguin, d'alguna manera, determinar si un fàrmac és productiu o no a un territori? Autoritzem que es venguin dades a les asseguradores perquè fixin primes d'assegurances? Autoritzem que es venguin dades a les empreses de biotecnologia perquè facin els seus estudis de mercat o perquè innovin? La nostra resposta és: «No.» I la resposta és «no» ara, i «no» encara que es faci un procés participatiu.

I, bàsicament, sobre la taula tenim que un procés participatiu farsa s'ha fet a Lleida –i ara sí que m'hi referiré–, perquè allà es creaven quatre comissions que en teoria havien de precisament deliberar sobre si l'ICS..., era un trossejament del consorci o no. Bàsicament, van ser reunions que es van convocar amb molt de secretisme, que es van convocar tard. La que es va fer amb els sindicats compta ja amb un parell, com a mínim, de comunicats de les juntes de personal, tant d'atenció primària com la de l'Arnau, que expliquen que eren reunions en les quals no es facilitava el debat, es decidia de manera unilateral, i, bàsicament, deien ells..., deien: «Es perd absolutament l'objectivitat i transparència, i entenem que ja surten bastides sense cap intenció de participació real.» Això, dit pels mateixos participants en aquests grups. D'altra banda, en el segon grup de participació, que eren els usuaris –del qual el conseller Boi Ruiz deia: «Han participat 1.585 persones en aquestes comissions»–, simplement eren exposicions d'un powerpoint que el senyor Pifarré i el senyor Capdevila anaven fent als usuaris, i que en tot cas era una informació de manera unilateral. Sobre la comissió d'universitats, doncs, sabem el que sabem.

En definitiva, un procés participatiu dirigit pel Govern, en el qual el Govern fixa la informació, en el qual el Govern posa sobre la taula què és el que s'ha de debatre i no, per nosaltres és una farsa, és tirar una pilota endavant, i és no resoldre el problema. Nosaltres no estem d'acord que s'obri aquest procés de participació. Entenem que les esquerres, en aquest sentit, tenen una responsabilitat molt més gran que la dreta, i l'esquerra, en aquest sentit, té la responsabilitat de dir que no: mai, sota cap concepte, poden vendre dades d'història sanitari a cap farmacèutica, a cap asseguradora, a cap empresa que vulgui lucrar-se amb la sanitat.

Per tant, si volem fer d'aquest debat un debat sincer, primer retirin el projecte VISC+ de la taula, i després debatem sobre com es genera un *big data* per a planificar millor en salut, i, sobretot, com reverteix això en la societat. D'altra banda, com li ha dit la senyora diputada de Ciutadans, jo tampoc autoritzo les meues dades, i cridem que hi hagi una campanya massiva de la gent perquè no autoritzi la cessió de les seues dades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, a mi m'agradaria començar concretant una miqueta més el que és aquest projecte, i a més a més quin és el seu inici.

Aquest projecte es comença a gestar a l'època del Govern tripartit, i això ho hem de reconèixer; sí que bé que és veritat que s'està concretant i ho acabem de concretar a l'època actual, amb el Govern actual. També vull recordar que això és un objectiu de la Unió Europea, al qual la mateixa Unió Europea destinarà recursos, i el que necessitem com a Catalunya és també poder tenir accés a aquests recursos, i això també fa que hàgim d'avançar unes determinades feines.

L'objectiu, l'objectiu d'aquest projecte, és avançar en la recerca i en la planificació d'àmbits que són fonamentals per a la salut. Estem parlant de recerca i planificació; ho sento, però mai hem parlat de negoci. I a mi el que m'agradaria que quedés molt clar és que, si més no, Convergència i Unió no està parlant de negoci amb aquest tipus d'informació. Que quedi molt clar. I que, en tot cas, qui està fent aquestes acusacions, que agafi les conseqüències que hagi de tenir davant de tota la comunitat científica que està donant suport a aquest projecte.

No estem externalitzant ni pretenem externalitzar la gestió. La gestió continuarà sent pública, des de l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries, l'Aguas. El que és cert és que s'està buscant, i això és el que es buscava –i que de moment quedarà aturat, fins que no es faci la jornada–..., el que estem buscant és un soci tecnològic, perquè això necessita una tecnologia avançada que no està a l'abast del sector públic. Senzillament, és això.

I, per cert, les dades estan anonimitzades –perdoneu, però aquesta paraula em costa sempre de pronunciar. I, a més a més, tots plegats –tots– coneixem el nivell de protecció que tenen aquest tipus de dades: la més alta que ofereix la LORTAD –la més alta. I això no s'ho salta ni un grup parlamentari, ni un govern. Per tant, ara no vulguem fer veure que desconeixem una cosa que ja fa temps que, per sort, està regulada, i penssem que ben regulada.

Però tinguem en compte, també, que l'Agència de Protecció de Dades ha dit clarament que la informació aportada «evidencia una clara voluntat d'oferir les màximes garanties de seguretat per a les dades establint mesures tècniques i organitzatives que donen com a resultat un model de seguretat, disponibilitat i ús de les dades orientat a la protecció del conjunt del sistema VISC+». Que és veritat que l'Agència de Protecció de Dades ha fet unes recomanacions, i aquestes recomanacions ja s'estan establint als grups de treball perquè estiguin totalment i absolutament incorporades al projecte.

També s'ha parlat del fet que s'ha volgut amagar la informació. Res més lluny de tot això –res més lluny. Aquesta informació s'ha estat explicant des de als grups parlamentaris, sense anar més lluny, fins a la

Fundació Pasqual Maragall, passant per la comissió assessora dels centres de recerca biomèdica, o també per la Coordinadora d'Usuaris de la Sanitat Pública, o també pel fòrum Itemas –que aglutina, com vostès saben, els directors d'innovació dels principals hospitals del Siscat–, mitjans de comunicació i moltes altres institucions. I, per exemple, una informació recent: el Consell Assessor de Recerca ha donat suport explícit al projecte VISC+. Per tant, ni ocultació de dades, ni comercialització de dades, ni absolutament res de tot això.

Ara, també és veritat: nosaltres no tenim cap inconvenient a fer la jornada, perquè no tenim absolutament res a amagar, i, per tant, endavant amb la jornada i endavant amb el que suposa l'acord a què avui arribem, que és que, en tot cas, s'atura –s'atura– el procés de licitació –no el projecte– fins que no s'hagi fet aquesta jornada.

El que sí que també voldria agrair és l'esforç que crec que hem fet tots els grups –i, per tant, començant també per Iniciativa Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa– per intentar al màxim buscar un acord en aquest projecte. Perquè la veritat és que si el que s'està perseguint és la transparència, nosaltres hi estarem al costat, de tot això.

I, per tant, doncs, majoritàriament votarem a favor d'aquesta moció.

Dir clarament que nosaltres hem estat avaluant fins a l'últim moment alguns dels aspectes que aquí es proposaven; i eren temes molt concrets, que són la informació que s'ha d'aportar o no al llarg de les jornades. Hem tingut dubtes fins a l'últim moment en els punts *c* i *e*, que bàsicament són temes de memòria econòmica i tal. El que passa és que també hem pensat: «Què fem aquí? Si votem en contra, què diran? Que no volem ser transparents, no volem que se'ns acusi d'una cosa que no som, i, per tant, el votarem a favor.

I l'únic que votarem en contra –i acabo de seguida– és el punt *j*, perquè senzillament creiem que una cosa que ja pot fer l'Agència de Protecció de Dades i que a més està fent, no cal que l'anem a pagar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Seré breu, perquè moltes de les coses que volia dir en aquesta intervenció de la moció d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa sobre el projecte VISC+, doncs, s'han dit per altres grups.

Els ha dit la mateixa Iniciativa, que deia: «El que volíem és obrir el debat, i, per tant, fer-lo públic, fer-lo transparent.» Nosaltres, evidentment, en això hi es-

tem d'acord, i les esmenes que presentàvem anaven en aquesta línia, no anaven pas a contradir-ho.

El PSC ha fet una esmena que incorporava que es fes en format jornada, que ha semblat correcte al grup proponent de la moció, i, per tant, nosaltres també ens adherim a aquest punt de fer unes jornades, perquè tenim ganes de poder saber què en pensen els investigadors, què en pensen les direccions de centres de recerca, també de centres assistencials, per què no –com ha proposat la companyia de Ciutadans–, les universitats, els experts en *open data*, els experts en *big data*; i també, si fos possible, incorporar-hi gent d'altres països que pogués aportar experiències –i això ho deixem també una mica a criteri, crec, del departament també–, que puguin, seguint la línia de tots els seus treballs, aportar aquelles persones que ens poden aportar més informació als grups parlamentaris i a tota la societat en general.

És evident que és un tema delicat –no sé qui ho ha dit–; dades especialment sensibles, les dades sanitàries. Evidentment que és així, i per això les lleis de protecció de dades les marquen com a informació especialment sensible i amb un nivell molt acurat de protecció de dades. Per això tenim l'Agència de Protecció de Dades de Catalunya, que també ha fet un treball, ha fet un dictamen, a petició dels que han dut a terme el projecte VISC+. Veiem que hi ha intenció de les persones que estan treballant en el projecte d'incorporar tot allò que l'Agència de Protecció de Dades els ha dit com a millores del projecte, i això ens consta que han estat fent durant tot el temps que han estat parlant, doncs, amb investigadors, amb gent de recerca i amb gent d'empreses tecnològiques també –perquè això ho hauran de tirar endavant, també, amb la col·laboració d'empreses tecnològiques.

També, per què no, aclarir per què s'opta per aquesta fórmula de col·laboració publicoprivada. Si és així i s'ha decidit d'aquesta manera, doncs, ens agradaria saber-ne els motius, perquè és un projecte estratègic i de país; és evident que això pot generar àmplies oportunitats en la recerca científica del nostre país, i també –no sé qui ho ha dit abans–, mirant més enllà, d'àmbit mundial. Per tant, com es fa..., i que s'ha de fer bé, en això hi estem totalment d'acord.

I en la línia de tot el que han dit, nosaltres també –de protecció de dades– havíem posat una esmena que volia assegurar que els pacients del sistema sanitari català tenen garantit sempre i en tot moment el seu dret sobre l'ús de les seves pròpies dades sanitàries, incloent-hi el dret de revocació de qualsevol ús més enllà de l'atenció sanitària. El que no farem és promoure que això hagi de ser així per a tothom. I explicar coses que creiem que no són certes, com que aquí s'estan volent vendre les històries clíniques, que creiem que no és aquest el projecte, i que per tant no generarem alarma a ningú; perquè no estem d'acord amb moltes informacions que s'han escrit en mitjans de comunicació, que crec que..., estaria bé que aquestes persones poguessin anar a les jornades i poguessin plantejar els dubtes i els els poguessin explicar, i poguessin parlar també amb les persones que podran ser beneficiàries en primera instància d'aquest projecte, que no vol dir

en última instància que..., sinó que ho seran la salut i la societat en general de Catalunya, ho repeteixo, i potser del món.

I també informar que nosaltres també demanem votació separada del punt 3.j pels mateixos motius que han dit el PSC i després Convergència i Unió. Ens sembla que l'Agència de Protecció de Dades de Catalunya té una tasca a fer que se li ha encomanat des de la societat catalana, i, per tant, anonimitzar les dades en origen és una cosa que ha de quedar claríssima, i el procés de com es fa i que es faci bé, evidentment, nosaltres volem que sigui profund, i que l'Agència de Protecció de Dades, si cal, faci un altre informe més profund, el que sigui, però per a alguna cosa la tenim i no cal que anem a buscar una empresa externa que tingui accés a quins procediments fa l'Aquas per anonimitzar les dades del nostre sistema sanitari.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García. (*Veus de fons.*)

Eva García i Rodríguez

Senyor president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no se m'atabali, eh? (*Pausa.*) Bé, gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Salut, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular sobre aquesta moció presentada per Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa sobre el projecte VISC+.

Bé, jo crec que ja s'han dit multitud de qüestions, moltes coses sobre aquest projecte, però nosaltres volíem afegir-ne algunes més. Nosaltres considerem que aquest projecte ja va néixer, diguem-ne, amb una petita malaltia, perquè des del primer moment s'ha qüestionat la seva idoneïtat. I no estic parlant, no em refereixo, al Govern anterior, quan ja va començar a fer les primeres passes, sinó sobretot a aquest Govern, doncs..., que s'ha qüestionat ja també la seva idoneïtat.

Algú hi ha fet referència, i la portaveu de Convergència i Unió donava la seva interpretació sobre l'informe de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, però crec que val la pena explicar, doncs, tot el que l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades ha dit sobre aquest projecte. Aquesta Autoritat Catalana de Protecció de Dades emet un informe després d'emetre un dictamen, havent analitzat els documents del projecte VISC+, doncs, remès, a més, per l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries de Catalunya. I aquesta, diguem-ne, Autoritat Catalana de Protecció de Dades el que diu clarament és que troba a faltar, sobretot, una major claredat i concreció respecte a les finalitats, i per justificar l'accés a la informació dels pacients per part de les institucions. També és veritat que Protecció de Dades demana una memòria d'avaluació de l'impacte en la privacitat de les persones.

És a dir, la seva interpretació, senyora Jou, si m'ho permet, no és, diguem-ne..., és correcta però no és del tot correcta, perquè no ho explica tot, no? Per tant, aquesta és la interpretació. Aquest és l'informe que..., Protecció de Dades els ha dit clarament què hi hauria de ser i què no hi és; és a dir, que el projecte VISC+ no estava ben fet. I això és així, i, per tant, veiem encertada la moció presentada per Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida pràcticament en la seva globalitat, i ja anuncio que donarem suport pràcticament a tot, excepte al punt *j*, també –i ja ho explicaré més endavant. I el més indicatiu que estava mal fet és que fins i tot Convergència i Unió, doncs, ho reconeix, i ho reconeix proposant aturar la licitació del projecte fins que acabi la participació dels professionals i experts, així com també de les múltiples associacions i entitats d'afectats per aquest projecte. I ho fa, senyora Jou, si m'ho permet, no per demostrar transparència, com vostè, doncs, ha intentat transmetre o ha intentat explicar, sinó que ho fa perquè l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades els ha dit que això no estava ben fet, no?

El punt nuclear d'aquesta qüestió, de tot aquest projecte, és que la informació cedida ha de ser anònima, i això s'ha de garantir d'alguna manera, no? És a dir, el que cal és evitar, fins i tot, el seu ús previ al consentiment formal de la persona malalta. A més, aquest tema, si m'ho permeten, s'ha projectat sense diàleg i amb una absoluta opacitat, i, per tant, ens sembla correcte, ens sembla molt bé, doncs, fer aquestes jornades obertes per tal que els professionals..., tothom hi pugui participar, les persones que tinguin dubtes els puguin esvaïr. Però, en tot cas, doncs, que aquestes jornades serveixin per aclarir molts dels dubtes, molts dels temes que hi han hagut al voltant de tot aquest projecte VISC+.

Però nosaltres sí que els volem fer, diguem-ne, un avís perquè vagin amb compte amb les dades, perquè les dades, com ja altres grups parlamentaris també ja els han dit, són nostres, són personals, i, senyor conseller, amb les dades no s'ha de jugar. Les nostres dades no estan al servei de cap causa independentista, ni de cap causa sobiranista. Ja sabem que a vostès els agrada molt això de l'espionatge, eh? *(Pausa.)* Fins i tot van intentar –sí, sí, rigui, rigui, senyora Ribera– convertir el Cесicat en una agència d'espionatge. I, per tant, això de jugar amb dades, això de jugar i de fer llistes de bons i mals catalans, de catalans de primera, de catalans de segona, sabem –sabem– que a aquest Govern, que no té gaires escrúpols, ja els va bé, perquè ja ens ho han demostrat. Per això els demanem que tinguin cura en un dret fonamental com és la intimitat de les persones, que tinguin cura precisament amb aquestes dades personals sanitàries, que són de tots nosaltres, i que, per tant, no els permetrem que facin segons quines coses i segons de quina manera.

Per tant, és bo que vostès avui rectifiquin, és bo que Convergència i Unió avui es comprometi a aturar la licitació d'aquest projecte, i és bo que algun dia aprenguin vostès a fer bé les coses, que no costa gaire, senyora Jou i senyors del Govern de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Agrair la feina de tots els grups parlamentaris, perquè realment hi ha hagut un esforç per acord no, senyora Jou, amb el projecte, sinó amb la moció.

Perquè amb el projecte, li asseguro que d'acord, d'esforç per consensuar-lo, per part nostra probablement no n'hi haurà, perquè és que diferim frontalment del projecte VISC+: diferim frontalment que sigui de gestió externa, diferim frontalment que s'utilitzin les dades per mercantilitzar-les, diferim frontalment que no hi hagi prou garanties per a l'anonimització de dades. Però d'això en parlarem en un procés de participació. Per tant, hem fet un esforç perquè això es pugui parlar, i no només amb la gent d'aquí, no només amb els representants polítics que estem en aquest Parlament, sinó amb els experts, amb la gent de la recerca, amb la ciutadania, amb els representants dels pacients, amb els professionals del sector sanitari, que creiem que també tenen molt a dir, segurament amb molta més saviesa que el que podríem aportar des dels grups parlamentaris.

Creiem, senyora Vallet, que vostè també deu pensar-ho, això que des de fora segurament hi ha moltes veus que també hi han de participar, i, per tant, és important que provoquem, que forcem el Govern a fer un procés participatiu. Per cert, m'ha sorprès la seva afirmació, senyora Vallet, que un procés participatiu organitzat pel Govern on el Govern facilita tota la informació és una farsa: no sé si parla del 9-N o del procés participatiu per al VISC+. Però, bé, sigui com sigui, provoquem que hi hagi un procés participatiu, provoquem que hi hagi debat, i allà probablement coincidirem amb la senyora Vallet, si hi vol participar, en què estarem defensant com a model.

Moltes expectatives per a aquest debat, conseller –moltes expectatives. I, si us plau, no el perverteixin, no ens facin –i en això coincidim– una farsa com van fer a Lleida. Fem, realment, un procés en què es pugui parlar de tot amb tota la informació, i un debat de debò respecte del projecte. L'altre dia en la interpellació va fer un llistat de tot de gent i de veus a les quals suposadament vostè ja ha consultat respecte d'aquest projecte. No: els ha informat respecte d'aquest projecte. Conseller, s'enganxa abans un mentider que un coix. *(Veus de fons.)* S'enganxa abans un mentider que un coix. *(Veus de fons.)* I vostè només els ha informat, i no pas els ha consultat de debò. Espero que ara sí que serà perquè la gent pugui parlar, perquè la gent pugui opinar, i això ho facilitarem amb aquesta moció.

Ja els ho poso més fàcil: el punt *j* –que, en realitat, el punt *j* el que diu és que hi hagi un estudi extern sobre el risc de desanonimització de les dades– el retirem. Esperem que li encarreguin a l'Apdcat, a l'Agència de Protecció de Dades, un estudi sobre això i ho fem amb els nostres propis recursos, però cal fer aquest estudi,

evidentment. Retirem el punt *j*. Esperem que així pugui ser aprovada per unanimitat.

I sí, fem «posar en valor les dades del nostre sistema sanitari», però posar-les en valor per a la ciutadania, no posar-les en valor per comercialitzar-les, per comercialitzar-les i beneficiar el teixit econòmic i industrial. No són paraules meves sinó del senyor Argimon, responsable d'aquest projecte.

La presidenta

Cridem a votació. (*Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.*) Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, sí, per al·lusions, per contradiccions...

La presidenta

Trenta segons, sí.

Isabel Vallet Sánchez

...també per demanar votació separada. Per tot. (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, a la diputada Ribas li diré que, sobre el procés participatiu, estava fent clara al·lusió al procés participatiu seguit per al consorci i dirigit pel Departament de Salut. Entre altres coses, jo no entraria a veure qui ha devaluat o no el 9 de novembre –no hi entraré–, i, en tot cas, li diré que tampoc li donarem el beneplàcit al fet que la consulta sigui del Govern: aquesta consulta és de la gent.

D'altra banda, per contradiccions. Abans deia la diputada d'Esquerra Republicana, també la d'Unió, que el projecte en cap cas estableix vendre dades. Doncs, el literal del projecte diu: «Facilitar grans quantitats de dades a tots els agents que intervenen o tenen capacitat per millorar la salut de la població: empreses, centres de recerca, centres tecnològics, empreses de tecnologia sanitària.» És a dir, revisi el literal, en tot cas, del projecte.

I per demanar votació separada del punt 1 i del punt 5.

La presidenta

Senyora Jou, demanava la paraula? (*Pausa.*) Trenta segons.

M. Mercè Jou i Torras

Bé, bàsicament demano la paraula perquè m'han sabut greu les últimes afirmacions que s'han fet del conseller; entenc que l'acord a què havíem arribat no es mereixia això, i, a més a més, perquè senzillament no és cert. Sense anar més lluny, divendres passat, en el marc del CARIS, en el qual participen els responsables dels centres de recerca acreditats, es va discutir aquest projecte, i a més a més s'hi va posicionar a favor –com he dit, també en altres llocs.

Per tant, crec que les coses són com són, i no com a vegades a alguns els agradaria que fossin.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Senyora Vallet, podem votar conjuntament el punt 1 i el 5? (*Pausa.*) Doncs, votarem en primer lloc el punt 1 i el punt 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 130 vots a favor.

Votem ara la resta de la moció. (*Veus de fons.*) La resta de la moció. (*Veus de fons.*) Senyor Lucena. (*Veus de fons.*) El 3.j s'ha retirat. (*Veus de fons.*)

Per tant, la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació a Govern sobre les polítiques socials.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 302-00211/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. No podem saludar el Govern... Diputats i diputades, fa quinze dies el Grup Parlamentari Socialista interpel·lava el Govern per parlar de desigualtats i per parlar de polítiques socials. Han passat quinze dies, però hem pogut conèixer tres informes importants que han sortit durant aquestes setmanes: tenim dades actualitzades a l'EPA, tenim l'informe Foessa i tenim un informe d'Intermón Oxfam, i tots tres ens diuen que la situació dels catalans i les catalanes és cada dia pitjor. En aquests moments, parlava d'1 milió i mig de catalans que estan en risc de pobresa, par-

laven d'una de cada deu llars a Catalunya on tothom està desocupat, i una de les dades que ha crescut i que és més lamentable i més esfereïdora són les llars sense perceptors d'ingressos. A l'últim trimestre, l'EPA ens deia que a Catalunya hi havien 91.000 llars on ningú estava cobrant cap tipus de prestació ni cap salari, i d'aquestes 91.000 llars s'ha passat a 106.700 llars a Catalunya, 106.700 llars que no tenen cap perceptor d'ingressos. Aquesta és la situació al nostre país.

La interpellació que li fèiem a la consellera, la qual saludo, tenia un objectiu doble: per una banda, parlar del curt termini, del pla de xoc, perquè trobem que el Govern no està actuant com hauria de fer-ho per arreglar aquesta situació, i per una altra banda, el full de ruta, donar seguretat en les polítiques socials. Deia que tot està pitjor, que hi ha menys prestacions, menys drets i menys seguretat; en definitiva, dèiem que no tenim un sistema de serveis socials sòlid ni garantista al nostre país, i, el que és pitjor, no tenim un sistema de garantia de rendes, que podria ser l'element clau per evitar la pobresa infantil, els desnonaments i la privació material severa.

A partir d'aquest diagnòstic, el Grup Parlamentari Socialista ha presentat vint punts, vint punts d'un programa social imprescindible per al nostre país, que estan dividits en diferents blocs, quatre eixos que tenen a veure amb la gestió i amb el lideratge necessari en polítiques socials: necessitem un comissionat al nostre país que treballi per les desigualtats; un full de ruta i seguiment del pacte nacional, però sobretot del pla específic que vam tenir en aquest Ple sobre pobresa i desigualtats, i després, consellera, necessitem suficiència econòmica, necessitem una governança de les polítiques socials amb recursos suficients i amb una coresponsabilitat per part de totes les administracions. Dèiem també que necessitem una millora en la transparència de les polítiques socials i en la seva gestió. Que a hores d'ara sapiguem que les entitats socials al nostre país no cobraran un mes del que queda d'any, doncs, és una situació molt dolenta per al nostre país, però especialment per a les persones que pitjor ho estan passant, per aquest milió i mig de catalans que depenen també dels ajuts públics i de l'embranchida del Govern, en aquest cas, pel que fa a les polítiques socials.

A part d'aquests quatre eixos de gestió, entràvem també en blocs imprescindibles, deia, d'un programa social. Parlàvem del capítol de famílies i parlàvem de la renda garantida de ciutadania, que sotmetem avui a votació, i específicament dèiem que calia garantir, que cal garantir una prestació per a les 34.000 famílies pobres al nostre país que tenen nens a càrrec. Malauradament, crec que aquest punt no serà aprovat avui.

Un altre bloc que situàvem tenia a veure amb les persones grans, les persones amb dependència, i parlàvem també de la necessària sostenibilitat del sistema, de la reactivació de les prestacions econòmiques vinculades. En qualsevol cas, treure el col·lapse en què es troba l'atenció a la dependència.

I, per últim, parlem de pobresa energètica; parlem de pobresa energètica, que últimament ocupa algunes

planes als diaris, i parlem de doble escàndol, perquè, si és un escàndol el recurs que ha fet el Govern del president Rajoy, ho era també, un escàndol, el decret que es va aprovar amb Convergència i Esquerra Republicana, un decret que l'únic que feia era diferir els pagaments, que no donava solució a les famílies i que deixava, com ara, les entitats socials i els ajuntaments perquè fessin front als pagaments, fos durant els mesos de fred o fos a la primavera.

Aquesta és la moció que hem presentat. Hi ha hagut moltes esmenes, hi ha hagut molta negociació... En tot cas, en el segon torn faré el repàs d'aquestes esmenes.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, com comentava la diputada que ha presentat la iniciativa, es tracta d'una moció llarga, de vint punts; amb cinc minuts serà impossible que els puguem comentar tots, i, per tant, intentarem centrar-nos en quatre punts, tres dels quals apareixen a la moció i l'altre no apareix en la moció, però em sembla pertinent plantejar-lo, ja que tenim aquí, doncs, avui la consellera per fer-ho.

La primera qüestió és el Pacte contra la pobresa, el pacte que en el seu moment va impulsar el nostre grup parlamentari ja fa quatre anys, que vàrem acordar en aquell moment amb Convergència i Unió, i que avui el que hem de fer, el que volem reclamar són dues coses: la primera és que el Govern extregui algunes mesures d'aplicació immediata d'aquest pacte, perquè les urgències s'ho valen –aquelles que ja existien fa quatre anys avui encara les tenim més incrementades al damunt de la taula–, i l'altra cosa, fonamental, que és que el Govern ho lideri però que també els grups parlamentaris assumim la nostra responsabilitat. El pacte pot ser un pacte del Govern amb la societat civil, pot ser un pacte del Govern amb les entitats municipalistes, però ha de ser també un pacte amb els partits polítics.

I entenem que, més enllà del contingut, de l'oportunitat de discutir entre tots plegats el contingut, fóra bo, seria bo que llancéssim tots plegats, més enllà de les diferències que puguem tenir, ideològiques, i lògicament amb el benentès que serem capaços de traçar un full de ruta amb propostes concretes, pressupostades i ambicioses..., que siguem capaços, ho repeteixo, tots plegats, de donar una imatge, de llançar una imatge d'esperança i, per tant, d'impulsar aquest pacte que en el seu moment vàrem posar al damunt de la taula.

Segona qüestió que volíem plantejar, que apareix també, que és el tema de la pobresa energètica. Avui tenim un dilema molt clar al damunt de la taula: tenim un dilema de si el nostre interès ha de ser preservar els

interessos de les companyies elèctriques, aquestes que els darrers anys han tingut un 70 per cent de beneficis, o el nostre interès és preservar les famílies vulnerables del país. Però també tenim un altre dilema igualment important, que és el dilema de si posem per damunt els interessos de la gent d'aquest país i, per tant, preservem, defensem fins a les últimes conseqüències les competències que tenim –que les tenim– en l'àmbit que fa referència a l'Estatut de protecció del consumidor, o ens pleguem de braços a l'Estat.

Per nosaltres el dilema és molt clar, i és tan clar que ahir mateix vàrem entrar una proposició de llei per instar a modificar la Llei del Codi de consum i a plantejar un decret de pobresa energètica que sigui, lògicament, molt més ambiciós del que era i que, d'una banda, situï en primer lloc com a subjectes les persones vulnerables i que faci que hagin de ser les companyies elèctriques qui hagi de disposar obligatòriament d'un informe dels serveis socials bàsics abans de procedir a qualsevol tipus de subministrament, que blindi un sector, per tant, que deixem al marge un sector de qualsevol temptativa de poder tallar el subministrament, i sobretot que articuli, a partir d'una peça que per nosaltres és fonamental, que és la responsabilitat social corporativa de les empreses, ajudes directes a les famílies que ja sabem que no podran afrontar aquestes despeses.

Per tant, aquest és el nostre full de ruta, i el que demanem aquí, tenint en compte que tenim la consellera, és que Convergència i Unió, el partit polític que dona suport al Govern, i la resta de grups polítics s'hi afegeixin, d'una banda, perquè puguem donar aquest missatge de contundència des d'un punt de vista de defensa del que és l'autogovern, però també perquè puguem donar un missatge de contundència en defensa dels sectors més vulnerables.

Tercera qüestió que volíem plantejar. El Govern té al damunt de la taula un decret, una ordre de pagament, i volem denunciar-ho aquí –perquè a més a més ahir precisament algunes de les persones afectades varen plantejar la seva problemàtica en un programa de televisió–, que és l'ordre de pagament que deixa o que deixarà moltes famílies –i algunes d'elles ens ho explicaven– sense els recursos suficients per poder dur una vida autònoma. Aquesta ordre de pagament és l'Ordre de pagament 130/214. Ja sé que no apareix en la moció, però em sembla que és pertinent que avui situem damunt de la taula això, i nosaltres li volem demanar formalment, consellera, que deixem en suspens aquest decret, aquesta ordre; li ho volem demanar amb la màxima solemnitat. Volem demanar que reprengui el diàleg, que tornem a negociar amb el sector i que aquests perjudicis que ja sabem que causen en sectors vulnerables de la societat..., facin marxa enrere. Li ho demanem solemnement, esperem que puguem tenir el seu recolzament, li tornarem a plantejar això, sigui a través d'una moció, una pregunta parlamentària o qualsevol altra iniciativa, però entenem que en aquest sentit, ho repeteixo, quan es posa molt evident que no s'ha aconseguit el suport necessari des d'un punt de vista social i que hi han perjudicis per a sectors molt vulnerables de la societat, és evident que

tots plegats el que hem de fer és recapitular, fer marxa enrere i, en definitiva, preservar aquells drets que per nosaltres són fonamentals.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades. Hem arribat a alguns acords amb el grup proponent, probablement no tants com els que hauria desitjat la proponent de la iniciativa, però, en tot cas, al nostre entendre, prou suficients per posar les bases d'allò que ha de ser un missatge d'esperança, en el sentit de preservar els drets dels col·lectius més vulnerables de la societat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, també, senyores diputades, senyors diputats..., que emocionant: ben tornat; ben tornat, senyor Bosch, eh? Tindrà l'ocasió de votar la retirada de l'ordre amb una proposta de resolució que ha entrat el nostre grup a la Comissió de Benestar, si és que el Govern no l'escolta, diríem, en aquest aspecte.

Pel que fa a la moció, com bé explicava la diputada, toca, com diríem en el flamenc, diversos pals, no?, diferents pals de la política social. Sobretot l'emmarca en qüestions també de pobresa i desigualtat, autonomia personal, el que ja s'ha tractat de pobresa energètica i el pagament a entitats. Es podria resumir així.

Nosaltres, òbviament, sabem de les..., diríem, dels acords a què s'ha arribat, i nosaltres votarem la moció, i també hi hem fet dues esmenes, que són en les que també em vull concentrar. M'hi vull concentrar, perquè la diputada feia referència als informes que han sortit darrerament; s'ha oblidat d'un informe que va sortir també i que en aquest cas era propositiu respecte a la solució, del perquè d'aquesta desigualtat creixent que està patint el nostre país, pel qual també a Espanya, doncs, estan en el segon..., diríem, dels primers de la llista en desigualtat i quin és el trencament tan brutal que està patint la cohesió social al nostre país. A part d'això, deia, hi havia l'informe del Manifest contra la pobresa, el manifest de «Pobresa zero», que apuntava ben bé les possibles solucions. I en això s'han centrat les nostres esmenes.

Ho tenim clar: les solucions passen per un gir en la política fiscal i econòmica, jo li ho deia ahir a la consellera. I estic contenta en aquest sentit que la diputada, doncs, ens hagi acceptat una esmena en aquest sentit, que fa referència a una fiscalitat més equitativa, més justa i, sobretot, més redistributiva, perquè la desigualtat es pateix perquè hi ha una manca de redistribució dels recursos. Quan algú s'enriqueix cada vegada més, aquest tant per cent que és tan ric, cada vegada és més ric, la classe mitjana desapareix i cada cop és més gran el coixí on dormen, diríem, els que ja no tenen res,

doncs, això vol dir que les polítiques redistributives estan fallant. I aquesta esmena se'ns ha acceptat de forma íntegra.

La que sí que no se'ns ha acceptat, i l'hem matisada i l'hem, diríem, arreglada, és l'esmena que es titula en el text «segona bis», amb què nosaltres proposàvem «donar prioritat al pagament de les despeses de salut, educació i serveis socials negociant amb les entitats financeres i empreses constructors moratòries i ajornaments en els pagaments del deute i el deute diferit». Això què vol dir? Frenar a Catalunya la Llei d'estabilitat pressupostària; vol dir això. I crec que aquesta és la mare dels ous i aquest és el problema, el 135 de la Constitució i per què estem pagant abans el que ja hem comentat: a les concessionàries, salvem autopistes, se salvarà el Castor..., es pagarà qualsevol abans que la salut i l'educació. I, mentre anem parlant d'això, és igual totes les mocions que anem fent. I crec seriosament que ens hem de concentrar a treballar aquests aspectes; crec que hauríem d'arribar a una fusió entre economia i política social, perquè al final la política social només és possible a través d'una proposta econòmica que estigui al servei de les persones, i no al servei dels poderosos i de la banca.

Per tant, en aquesta hi ha hagut un cert matís, i sí que es diu –i ho hem acceptat– «donar prioritat al pagament de les despeses de salut, educació i serveis socials garantint que l'acció de govern en les normes i en els seus pressupostos actuï a nivell suficient per complir amb els seus deures i obligacions». Bé. Però no anem a la mare dels ous, no anem a allò que ens demanen entitats, ajuntaments, tothom, que és dir: «Escolti'm, potser que deixin ja de cobrar uns, perquè puguem començar a prestar serveis socials als altres i a cobrar prestacions.»

Per la resta, hi han coses, doncs, positives en la moció i, permeti-m'ho dir també, senyora diputada, hi ha coses que fins i tot ja han estat aprovades, i d'això vostè n'és conscient. Per exemple, la que parla de crear una comissió de seguiment de la Llei de dependència i autonomia personal és idèntica a un punt aprovat en una moció que va presentar el nostre grup. El que podríem fer aquí tots conjuntament és demanar-li al Govern que, si us plau, ho posi en marxa, perquè gran part dels problemes que tenim precisament és aquesta, que no es posen en marxa mocions que ja han estat aprovades.

Per la resta, ja dic, es podria anar més enllà i es podria fer d'una altra manera. Hi ha coses repetides... El mateix tema de pobresa energètica: vostès estan plantejant el que ja està plantejat en part en el Pacte contra la pobresa, i llavors... Ja vam dir que aquell decret era insuficient i que s'havia de retirar, i està estipulat, doncs, que aquest decret es retiri i se'n faci un d'un any. Doncs, som-hi.

Voldria dir una cosa que..., la votarem, perquè jo crec que no té més... Però, clar, quan parlem de la renda garantida de ciutadania i diem que d'aquí, d'aquesta renda garantida se n'extraurà un model, que és una transacció a què vostès han arribat amb Esquerra Republicana, que diu que «a partir de la tramitació parlamentària sortirà un model», jo reivindico aquí que la

ILP en si mateixa és un model. De fet, és el model. És el millor model de redistribució de rendes, de redistribució i per fer un canvi, per fer un gir. No és la primera peça d'un model; per a nosaltres, és el model.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, ens trobem un cop més davant d'una moció del PSC sobre polítiques socials, una moció que en podríem dir de perdigonada, de poti-poti, d'aiguabarreig, on ens hi podem trobar temes com: la dependència, contractes programa entre ajuntaments i amb els consells comarcals, la renda mínima d'inserció, la renda garantida de ciutadania, les prestacions econòmiques vinculades, transparència, pobresa energètica, entre d'altres, tot barrejat. Sembla una moció on la importància, diguem-ne, o l'objectiu radiqui més en el pes que no pas, doncs, en la voluntat d'implementació; una moció que comporta una implicació pressupostària de més de 4.500 milions d'euros, senyora Granados, com si els recursos econòmics ens ploguessin del cel! No ho sé..., Déu n'hi do, no?, per ser una moció?

El volum econòmic d'aquesta moció vostè sap que és inassumible en l'actualitat, i que és més propi d'aquelles èpoques en què vostès governaven, en què semblava que els recursos, doncs, eren il·limitats, i, si no eren il·limitats, a vostès tant els feia. Però, per això, nosaltres i Esquerra Republicana hem presentat, diguem-ne, posant seny i sentit comú, algunes esmenes, diguem-ne, perquè aquesta moció sigui implementable i aplicable.

Ens deia la senyora Granados en la seva intervenció, a la interpellació, que entre tots no érem capaços de pal·liar les conseqüències socials de la crisi, acusava el Govern d'insensibilitat vers el patiment de les persones, i d'estar només pendent de la gesticulació fruit del moment històric, nacional, transcendent, sí, que estem vivint; però obviava quines eres les causes que ens havien portat en aquesta situació de vulnerabilitat, que moltes persones, doncs, pateixen, no? I és que, escolti'm, les causes no es poden obviar, perquè les causes ens marquen el present, i les causes són les que ens poden portar solucions per al futur.

I miri, repassem les causes: evidentment, una crisi econòmica molt gran; un augment molt gran de l'atur; esgotament de subsidis d'atur que comporta una manca de recursos per satisfer necessitats bàsiques; una davallada de recursos públics estatals, un 92 per cent menys, per recursos per a atenció a les persones, entre altres, per exemple, no ho sé..., els recursos estatals per als CET. Un sistema de finançament del 2009 que semblava estratosfèric en el seu moment, però que en l'actualitat s'ha demostrat que és totalment insuficient, i una manca de polítiques de prevenció per pal·liar la pobresa, que el 2008, per exemple, ja arribava a ni-

vells del 18 per cent, en plena bonança econòmica, senyora Granados.

Deia també la senyora Granados que la principal preocupació del PSC són la gent sense recursos. Senyora Granados, on eren quan depenia de vostès gestionar el que ara han esdevingut les causes d'aquesta situació actual? Suposo que llavors, quan vostès governaven, també deurien ser la seva prioritat, la gent sense recursos. Per què no van reduir la pobresa? Per què no la van aturar, aquest 18 per cent?

Miri, senyora Granados, el patiment de la gent no s'arregla només recordant-ho quan no tens responsabilitats de Govern. No, senyora Granados, s'arregla d'altres maneres.

I, per altra banda, acusava el Govern de prioritzar només el procés. Vostè deia: «Amb pe majúscula.» Doncs no, va equivocada. No és amb una pe majúscula: és amb dues pes majúsculíssimes, de Procés Participatiu. Perquè escolti'm, l'eix social és indissociable de l'eix nacional, perquè si la solució passa per millorar les condicions socials de les persones, la solució passa per tenir més recursos per als catalans i les catalanes; *recursos* que nosaltres, els catalans i les catalanes, generem però que no en podem gaudir, no en podem disposar. Li semblen poc, 18.000 milions d'euros l'any? (*Veus de fons.*) Sí, sí..., és així, encara que no els agradi.

Miri, la moció –hi vaig...–, la moció tracta de molts punts ja debatuts en aquesta cambra: el pacte de la pobresa... –s'han esperat abans per tots els meus..., companys, diguem-ne, que m'han precedit en la paraula–; creacions de comissions de seguiment del pacte de la pobresa, de la sostenibilitat de la dependència, del seguiment del contractes programes... Mai com fins ara havíem tingut tants mecanismes de seguiment i de control al Govern, cosa que demostra, evidentment, la gran transparència.

I mirin, amb el poc temps que em queda, menció especial, diguem-ne, a la pobresa energètica. Com saben, ha estat suspès aquest decret que podria beneficiar més de cinquanta mil famílies. Aquest decret només pretenia establir criteris de vulnerabilitat per determinar a qui no se li pot tallar el subministrament energètic, tal com, evidentment, obliga una directiva europea del 2012. Un decret que el Govern té el ferm convenciment de seguir aplicant. Però està clar que al Govern espanyol la sensibilitat, diguem-ne, amb les famílies en situació de pobresa ha quedat demostrada. Aquest afany recentralitzador arriba a límits insuportables, que podrien privar que cinquanta mil famílies puguin viure sense passar fred aquesta tardor, i ells no hi estan disposats; el Govern de la Generalitat els vol ajudar. Res més.

Dir-los, doncs, en tot cas, que considerin les esmenes que els hem presentat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, gràcies per ser en aquest debat. Senyora Granados, home, jo m'he llegit molt atentament la seva moció, una moció de vint punts, amb les esmenes incorporades, i jo no he sabut veure molt bé, entendre què era: si era un repàs de final de legislatura –és a dir, tot allò que el Govern i Esquerra Republicana no havien fet–, si era, doncs, un programa electoral de cara a unes eleccions anticipades o, com diuen vostès, precipitades, o si era un nou oferiment del PSC per pactar amb Convergència i Unió, com estem veient, doncs, en les darres hores, no? El senyor Iceta s'ofereix al senyor Mas; l'altre dia, ahir, la senyora Romero s'oferia al senyor Mas-Colell... És a dir, no acabem de veure ben bé quina és la seva intenció.

Bé, són aquestes coses que diem de *Matrix*, de la dimensió desconeguda, que no sabem si estem acabant una legislatura o començant-la, no? Perquè fins ara, no hi hagut legislatura, hi ha hagut dos anys parlant d'altres temes, del procés, hem parlat molt del procés, però no hem parlat de la realitat dels catalans i de les catalanes. Una legislatura, senyora consellera, absolutament perduda. I, quan veiem el discurs que fa Esquerra Republicana, donant suport a moltes de les propostes que fa el Partit dels Socialistes de Catalunya, el que està reconeixent –el que està reconeixent– és una autocrítica. És a dir, no hem pogut fer en dos anys tot allò que volíem fer i que havíem de fer en una situació dramàtica –i la senyora Granados ho apuntava i altres portaveus ho apuntaven. Vostès no han fet absolutament res en tema de drets socials: una legislatura perduda en drets socials, una legislatura perduda en legislació social, una legislatura perduda en polítiques socials.

És cert, senyora Figueras: els drets nacionals van en contra dels drets socials. I això ha estat la demostració aquests dos anys. Vostès han prioritzat els drets nacionals, i per tant s'han carregat els drets socials. I li'n puc posar exemples. Ara veiem, per exemple, la recuperació de les PEVS. Vostè posava que es recuperessin, i ara les hem recuperades. Una recuperació de les prestacions econòmiques vinculades al servei que el que aconseguirà és que la gent que, amb els topalls que han posat vostès... –suposo que s'ha llegit atentament la proposta que ha fet el departament–, amb els topalls que posen vostès el que aconseguirem és que la gent no podrà pagar ni la meitat del que val una plaça. És que no ho podran pagar. (*Veus de fons.*) No, no sé què em diu, senyora consellera..., però bé, li podré contestar si em fa alguna interpel·lació.

O veiem, per exemple, les ajudes al tercer sector social: 50 milions, un 75 per cent que ja li han dit que només li pagaran d'aquí a final d'any. I gràcies, senyora consellera, que li hem de donar gràcies perquè ha posat un calendari –ha posat un calendari. Per cert, les de la infància no tenen calendari. És a dir, fixi's que és l'únic pacte que tenim; per cert, pacte de pobresa. El 27 de setembre, el senyor Mas va signar quelcom, enmig d'una expectació... –que també hi era la senyora consellera–, expectació de tothom. Era el pacte contra

la pobresa? Quants catalans estan en situació de pobresa, ens deia la senyora Granados? Un milió i mig? Era el pacte de la pobresa? No, era la convocatòria del referèndum il·legal. Els drets nacionals, senyora Figueras, en aquesta legislatura, han anat en contra dels drets socials.

Vostès prioritzaven la signatura –vostès prioritzaven la signatura– del referèndum il·legal, però no la signatura del pacte de la pobresa, que encara està esperant, i per això des del PSC, i fins i tot he escoltat, doncs, en algunes de les declaracions d'Esquerra Republicana, doncs, els recordava, fins i tot el senyor Bosch demanava la paternitat, quants anys fa?, i encara actualment no la hi trobem.

I sempre surten els recursos, no? I vostè parla dels recursos i parla dels diners que se'n van. Miri, Convergència i Unió, precisament, senyora Figueras, no està legitimada per parlar dels diners dels catalans que se'n van fora. No sé si m'entén. (*Veus de fons.*) Vostès, en aquests moments, no estan legitimats per parlar dels diners dels catalans que se'n van fora, no estan legitimats. (*Veus de fons.*)

I miri, i és un tema absolutament de prioritats. Vostès tenen, i els ho han de dir als catalans que vostès tenen 37.000 milions d'euros. I és un tema de redistribució del pressupost. I, per tant, el que nosaltres diem és que hem de redistribuir millor els recursos que vostès gasten en altres coses.

Fixi's, li poso un exemple: la pobresa energètica. Ara resulta, doncs, i ahir escoltàvem molt atentament també la pregunta, la resposta a la pregunta que feia la senyora Munté, i ens deia, doncs, que la culpa era de Madrid, com sempre, i fins i tot parlava de les despeses de defensa..., no sé si parlava..., em sembla que parlava d'alguna cosa així. (*Veus de fons.*) Vale, molt bé.

Miri, estem parlant d'un decret absolutament inútil –inútil. Miri, jo m'agafo les paraules d'*El Periódico*, l'altre dia. Miri, li ho llegeixo, no ho diu el Partit Popular, ho diu *El Periódico de Catalunya*: «La Generalitat deplora ahora la suspensión del decreto de pobreza energética como si fuese la cima de su obra, pero ha incumplido el mandato parlamentario de mejorar esta norma inservible.» Que només ha afectat 800 catalans dels 300.000 que, segons *El Periódico*, podria haver afectat –un 0,4 per cent dels catalans. El que han de fer vostès és destinar, per exemple, els 9 milions d'euros d'aquesta consulta il·legal, els 100 milions d'euros que van destinar al tricentenari –i amb això acabo, senyora presidenta– i tindran, com va recordar la nostra presidenta, Alicia Sánchez-Camacho, ahir, per a mil persones durant cinquanta anys pagar les factures de la llum, del gas i de l'aigua.

Gràcies, senyora presidenta, senyora consellera, senyors i senyores diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Muchas gracias, señora presidenta. Honorable *consellera*, señoras y señores diputados, cuando hace un par de semanas la señora Granados interpellaba a la *consellera* aquí, en esta misma tribuna, le describía un panorama que era ciertamente desolador, y yo estoy de acuerdo con la señora Granados en que así era, y es que además no se puede estar en desacuerdo, porque lo que exponía la señora Granados eran datos objetivos: tan objetivos y tan reales eran esos datos, que la propia *consellera* le replicaba que compartía plenamente el diagnóstico que había expuesto.

Por lo tanto, nos alegramos ya de una primera cosa, y es que el Gobierno admite por fin la situación. Y la situación es la siguiente: un millón y medio de catalanes, que son pobres o están en riesgo de pobreza, más de trescientos mil son niños, como bien dijo la señora Granados; cien mil hogares sin ingresos, 19 por ciento de la población en paro, y más de doscientos mil hogares donde todos sus miembros están en paro. Recortes en materia de dependencia, supresión de derechos, como la universalidad de la renta mínima, supresión, que se hizo además de manera ilegal, de las prestaciones económicas vinculadas. Eso son datos, y esos datos no pueden negarse, y por eso la *consellera* no los negaba. ¿Pero qué hacía la *consellera*? Pues miren, yo no les voy a sorprender: hacía lo que siempre ha hecho, que es quitarse las culpas de encima y decir que todo, absolutamente todo, es culpa de Madrid.

Miren, yo creo –y siempre lo he dicho, también aquí– que el Gobierno del Partido Popular tiene una enorme responsabilidad en la situación social en la que se encuentra toda España, y por supuesto también Cataluña. Pero el Govern de la Generalitat, y la *consellera*, creo sinceramente que se desacreditan cuando quieren justificar todo, todos los males, todo lo que pasa echándole la culpa a otros. Sería más inteligente, porque además sería lo cierto, asumir que se tiene algo de culpa y declarar que se pondrán todos los medios a su disposición, que los hay, para arreglar la situación. Porque cuando tenemos, que es lo que tenemos, entidades sociales que no cobran lo que la Generalitat les adeuda, dependientes que no pueden acceder a la prestación económica vinculada, 75.000 niños que necesitan ayudas para comer cada día, una renta de inserción recortada, un tercer sector decepcionado con la acción de gobierno, y así lo declara expresamente, y todo ello aderezado con un 20 por ciento de pobres en Cataluña, y, por otra parte, vemos que sí se pagan –sí se pagan– puntualmente subvenciones a medios de comunicación amigos, a asociaciones amigas, y eso es así –eso es así–, y unos medios de comunicación públicos con un coste estratosférico, algo no se estará haciendo bien, y eso yo creo que lo puede ver cualquiera. ¿Y qué medios son los que se le pide a la consejera que ponga? Pues, dinero. Y ya sabemos que hay muy poco dinero, pero, cuando en una casa hay muy poco dinero, aquellos que la administran priorizan –priorizan. Efectivamente, *consellera*, priorizan; algo que no se está haciendo. Porque esta es la situación y son datos objetivos –y usted lo reconocía– que hay en Cataluña.

Después es curioso ver las enmiendas que presentan los grupos del comité de operaciones para la secesión o del comité de porcelana de operaciones para la secesión, por ejemplo, esta que dice Esquerra del documento de trabajo del pacto para la lucha contra la pobreza, del que no tuvimos más noticia que una reunión en febrero con la *consellera* en la que todos los grupos expusimos nuestras apreciaciones, y ahí quedó todo, nada más se supo. Estamos esperando –estamos esperando. Después también pide ni más ni menos que todas las fuerzas políticas se impliquen al máximo para conseguirlo. Pues claro que sí, pero estamos esperando desde hace más de ocho meses que nos digan algo al respecto, porque fuimos a esa reunión y dijimos lo que teníamos que decir.

Después, los acuerdos a los que llegó esta cámara respecto del..., en el Pleno de la pobreza, se pide que se cree una comisión de seguimiento y la enmienda de Esquerra lo que pide es que en esa comisión no participen los grupos parlamentarios, ¡pero si era un pleno parlamentario! O sea, digo yo que tendremos que participar los grupos parlamentarios en ello. Mire, yo lamento que haya aceptado esta enmienda, me parece descafeinarlo; no obstante, le voy a dar apoyo porque creo que es algo mejor de lo que hay –es algo mejor de lo que hay.

Y por último, señora Granados, ya le digo, vamos a apoyar esta moción, pero nos la vamos a guardar, esta y las demás que han presentado ustedes y que nosotros hemos apoyado prácticamente en su totalidad. Porque ante la posibilidad que está sobre la mesa estos días de que ustedes ayuden a un gobierno fracasado, con un proyecto fracasado a tirar adelante, a seguir caminando como un zombi, vamos a estar muy atentos para ver si esto que escriben aquí hoy es solo un papel escrito o realmente se lo creen y exigen que estas medidas estén en esos presupuestos a los que ustedes se ofrecen a dar apoyo, y son las medidas que ustedes han pedido durante los dos últimos años.

Gracias, señora presidenta, *consellera*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres. Votarem a favor de la moció. Malgrat l'habitual sentit crític, és obvi que la moció planteja diverses estratègies de coordinació política i social per lluitar contra les desigualtats i la pobresa, però que al nostre entendre entren en l'àmbit de contenir i pal·liar, i no de superar o eradicar. També que hi ha mesures concretes, que també s'han comentat; me les salto perquè s'han dit reiteradament i perquè, com s'han dit moltes coses, volem anar una mica més enllà. Perquè tot ens sembla que és un debat molt dinerari i el debat, és a dir, d'abocar recursos, i quan es fan propostes que són abso-

lutament imprescindibles, com les que es fan, també s'haurien de buscar partides pressupostàries. Nosaltres el decret de pobresa energètica ja sabem on trobar-lo: avui el Santander ha anunciat 300 milions de benefici en un trimestre; amb la meitat, només amb la meitat, doblem les PIRMI en aquest país. Però més enllà d'aquest..., és a dir, com deia el senyor Espejo, dit des del corrent anticapitalista del comitè d'operacions secessionista, diners, sí que n'hi ha, i riquesa n'hi ha, el problema és que està molt mal distribuïda; aquest és el problema, i cal una redistribució social.

Dit això, i a les portes del sisè hivern en crisi, no ho sé, el senyor López també s'ho hauria de fer mirar, si és tan inútil, per què han posat un recurs? I per què diuen que discriminem positivament els ciutadans de Catalunya? Nosaltres, que vam votar en contra del decret perquè el trobàvem òbviament ínfim i insultant, sobretot perquè no eximia del deute i sobretot perquè endeutava *a posteriori* les famílies i, per tant, no el podríem... Però és veritat que en el recurs hi ha aquest insult democràtic que ens converteix en una notaria i en una gestoria només de les ordres de Madrid.

Per tant, la reflexió que volíem fer era una mica més enllà i, atesa la dimensió de la pobresa i de la desigualtat a casa nostra, de l'emergència social que cada cop afecta moltes més persones de fesomies noves, de marginació i d'exclusió i, com s'han dit, les dades són prou conegudes i s'han de repetir com un mantra: 25 per cent d'atur, 23 per cent d'exposició a l'exclusió social, 34 per cent de les llars que no arriben o tenen moltes dificultats per arribar a final de mes. I, com deia la sociòloga Marina Subirats, l'objectiu ja no és mantenir la classe mitjana, sinó preservar ni que sigui la creença en la possibilitat de la convivència i en el futur del país.

Nosaltres aniríem molt més enllà, perquè les gotes en el desert finalment s'assequen molt, molt ràpid. I estem parlant, per exemple, de 34.000 famílies –cita la moció del PSC–, però resulta que la pobresa, com indicava el senyor Espejo, arriba a 1 milió i mig de persones. És molt més important el manteniment i la defensa de l'accés a l'habitatge i contra la segregació residencial; moratòria de desnonaments, és possible fer-ho, mil habitatges de titularitat pública que estan buits. Exigir a la Sareb que ens doni els cent mil pisos que gestiona a Catalunya, que hem rescatat amb els diners de tots i destinar-los a lloguer social. Lluitar contra la segregació escolar i el fracàs en els entorns més vulnerables i vulnerabilitzats, per dir-ho així; en l'àmbit de la docència, els millors que vagin als llocs més difícils, l'escolarització pública gratuïta zero-tres, amb prevenció d'infància, alimentació i lleure o treball i ocupació. És veritat que la pobresa s'ha eixamplat, aguditzat i diversificat i que els indicadors macroeconòmics i socials indiquen que la batalla del futur serà precisament aquesta i que, a més, anirà a pitjor. Per tant, més que ajudes dineràries, nosaltres parlem de canvi de model urgent.

Wilkinson i Pickett, a *Desigualdad, un análisis de la infelicidad colectiva*, diu que el que s'ha esfondrat és la vella proclama revolucionària francesa de llibertat,

igualtat i fraternitat, que enaltia valors comuns, relacions socials i decències compartides. Llibertat per alliberar-se del jou, de la inferioritat i la submissió; fraternitat com a necessitat de major reciprocitat comunitària, de cohesió, de solidaritat, i igualtat com a condició prèvia per a totes dues. Una tríada malmesa i damnificada avui i on molts treballen encara per laminar encara més aquesta lacerant desigualtat, aquest abisme, aquesta pornografia de l'extrema riquesa, que és el que ens hem de plantejar de veritat per poder eradicar l'extrema pobresa.

La desigualtat, finalment, no només per als incauts, els utòpics i els ingenus, no només genera problemes associats a la cohesió, sinó que afebleix la vida comunitària, esberla tota confiança i incrementa totes les vivències. Ja s'ho trobaran els que encara no vulguin sortir de la prehistòria, anem a dir-ho així, d'aquesta vella història entre pocs que tenen molt i molts que tenen molt, molt poc; i als índex de Gini als Països Catalans ens hi referim.

Per ser recurrent, acabarem amb una cita, obro cometes, i diu: «Aquesta propensió a admirar i gairebé a venerar els rics i els poderosos i a menysprear o almenys a deixar de banda les persones pobres i de condició més humil és la causa més gran i més universal de la corrupció.» Adam Smith.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Consellera, diputats, és curiós com les intervencions en una moció de polítiques socials diuen molt del moment polític. El to de la senyora Figueras crec que fa una imatge de la debilitat del Govern en aquests moments, aquest to agre. Diputada Figueras, vostès en quatre anys han fet més deute públic que el Govern d'esquerres en set. I sap què passa? Que, a més, nosaltres vam gestionar l'arribada d'1 milió i mig de catalans nous, vam fer hospitals, vam fer escoles, vam contractar mestres i resulta que vostès generen més deute públic. (*Remor de veus.*) Aquesta és la situació, diputada Figueras.

Senyor Pere Bosch, Esquerra Republicana, li deia la diputada d'Iniciativa, jo també li ho dic: «Benvingut a l'oposició.» A veure si és del tot que ve a l'oposició, perquè de moment aquests dos anys el gir social d'Esquerra no l'hem vist per enlloc. I al senyor López, quan parlem de les culpes, vostès en tenen moltes del que està passant també aquí, a Catalunya, i també amb les persones que s'ho passen malament perquè en això coincidim gairebé tots, que les retallades de la ministra Mato diuen molt també de la situació dels catalans que estan en una situació de vulnerabilitat. Però, parlant de votacions i de dubtes, senyor López, avui en aquest Parlament, mentre està passant el que està passant a la resta de l'Estat, vostès amb la lògica de dreta que comparteixen amb Convergència i Unió han salvat diverses votacions, vostès, Partit Popular i

Convergència. Això no serà notícia, però és la realitat que està passant aquí.

Aquesta moció ha tingut setze esmenes, sis han estat acceptades, tres de Convergència, dues d'Esquerra i una d'Iniciativa, i n'hem transaccionat cinc, una de Convergència, tres d'Esquerra i una d'Iniciativa. Per destacar allò positiu, és que finalment, vuit mesos després del Ple de pobresa tindrem una comissió de seguiment, sembla, si el Govern vol complir el mandat del Parlament. I, a més, esperem que també hi hagi un comissionat al nostre país per eradicar les desigualtats o, si més no, disminuir-les.

Tindrem un decret de pobresa, si el Govern fa cas del mandat del Parlament, un decret de pobresa que esperem que aquesta vegada el Govern el redacti de manera que salvi la situació del 10 per cent de les llars catalanes que tenen pobresa energètica i no dels set-cents, que és el decret a què van arribar d'acord amb Esquerra Republicana. I també, a partir d'aquesta moció, si surten les votacions com esperem, reprendrem el diàleg per descollapsar la dependència, per parlar de sostenibilitat, i tindrem informació sobre aquest acord de ràtios que van arribar amb les patronals i que no sabem ben bé com ha anat.

Malauradament, *no news*, no hi ha cap nova informació sobre la renda mínima d'inserció, no tenim informació, no hi haurà suport a les 34.000 llars catalanes que tenen infants i dependents a càrrec, no volen saber res de previsions plurianuals. I, senyora Figueras, no és una qüestió nomenada de recursos, és que vostès no recolzen mesures que parlen de la governança, del lideratge, de la transparència, perquè això el Govern i el Grup de Convergència, ni de governança, ni de lideratge, ni de transparència en volen sentir a parlar.

Gràcies. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació d'aquesta moció. Ho farem punt per punt.

Votarem, en primer lloc, la introducció de la moció. La introducció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Votem ara el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 2 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 69 en contra.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 69 en contra.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el punt 9.a –9.a. (*Pausa.*) Hi ha el 9.a i b. (*Veus de fons.*) 9.a. Es pot votar tot el 9 junt? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, 9.a i b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra.

Votem el 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el número 13.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra.

Votem el 14.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra.

Votem el 14 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 15.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 69 en contra.

Votem el número 16.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra.

Votem el número 17.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra.

I votem el punt 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat (tram. 302-00208/10)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

(*Pausa.*)

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la moció que presenta el Grup Socialista avui, conseqüència de la interpellació de fa quinze dies, ve motivada per contribuir, per intentar contribuir des de Catalunya a, si no solucionar, almenys pal·liar una situació anòmala en el conjunt de l'Estat, del qual Catalunya forma part.

En aquest Estat el 47 per cent de la seva població, aproximadament 22 milions d'habitants, conviu amb més d'una llengua en el territori on habita. La llengua catalana, com vostès saben, es parla en quatre comunitats autònomes diferents. Per tant, el que intentem amb aquesta moció és contribuir a normalitzar la llengua catalana, perquè a un estat on conviuen llengües diferents les minoritàries estan en una situació d'inferioritat. I, per tant, aconseguir que l'Estat espanyol reconegui no només formalment, com diu la seva Constitució, sinó també amb mesures concretes aquesta realitat, el caràcter plurilingüe, ha estat una constant dels socialistes. L'any passat, ho recordo un cop més, en el Senat el nostre grup, per boca del meu company Carles Martí, ja va fer un intent de presentar una llei, que va comptar, per cert, amb el suport de tots els grups polítics de la cambra alta, anomenada «alta», excepte el Grup Popular.

Per tant, és aquest reconeixement que en fa la Constitució espanyola el que nosaltres volem avui reiterar aquí i contribuir que des del Parlament de Catalunya tornem a fer-ho, si és possible amb el màxim consens. Perquè si en una situació normal tota llengua minoritària té dificultats, què no necessitarà en aquests moments, en un

context d'agressions i accions per dividir aquestes llengües i en particular la llengua catalana, com la que hem pogut veure i estem veient reiteradament en els darrers anys? Disminuir el seu ús, limitar-la en diferents àmbits, en l'àmbit de l'ensenyament, en l'àmbit dels mitjans de comunicació, suprimint mitjans de comunicació, fins i tot atacant una de les seves característiques principals, que té tota llengua, que és la de la seva unitat, han estat accions reiterades, que veiem encara molts divendres després de cada consell de ministres. I perquè, senyores i senyors diputats, senyor conseller, també afavoreix, o la dificulta, la convivència, una llengua. I ens temem que en aquests darrers anys això ha estat més aviat una dificultat per a la convivència, com estem veient les darreres setmanes també en el nostre país, perquè també la dificultat de desenvolupament de les llengües diverses de l'Estat, i de la llengua catalana en particular, contribueix al fet que tinguem la situació que tenim en aquests moments.

És per això perquè també volem que ens hi posem tots plegats. I per això hem presentat una moció que consta només de sis punts, perquè també volem que el Govern de la Generalitat –alguns d'aquests punts són encàrrecs concrets al Govern– s'hi posi, perquè, si vostès m'ho permeten, el Govern està paralitzat també en aquesta tasca indefugible de lluitar pel caràcter plurilingüe de l'Estat, que és un dels suports que la llengua catalana necessita i necessitarà en el futur.

Hem fet un esforç per acceptar les esmenes dels dos grups que n'han presentat, el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup de Convergència i Unió. Crec que les esmenes que han presentat estan ben recollides en les transaccions que finalment hem presentat a la Mesa, perquè ens sembla que tot allò referit a la llengua ha de comptar amb el màxim suport i ha de ser el mínim de partidista possible.

Per això els sis punts consten, com vostès suposo que ja deuen haver llegit, d'aprofundir en les converses amb la resta de governs de comunitats autònomes amb llengua oficial diferent a la del castellà per fer efectiu el reconeixement del plurilingüisme de l'Estat que encara ens manca; per impulsar, si és possible en col·laboració amb els governs de les comunitats autònomes amb llengua oficial diferent, una llei del plurilingüisme a Espanya; per dur a terme altres accions necessàries perquè al Congrés dels Diputats i al Senat sigui possible l'ús de les altres llengües considerades oficials a Espanya; per instar el Govern de l'Estat a donar suport a l'acció de projecció exterior de l'Institut Ramon Llull; per fer gestions davant del Govern de l'Estat perquè revisi la comunicació dels webs...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Xavier Sabaté i Ibarz

...d'organismes oficials, i finalment, presidenta, per instar el Govern de l'Estat que faciliti l'intercanvi de l'espai radioelèctric entre Catalunya i les diferents comunitats amb llengües... (*La vicepresidenta primera*

retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula el diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair-li al senyor Sabaté que no hagi fet una moció llençol, perquè tenim de vegades tendència, els diputats, quan fem mocions, a fer diverses pàgines. És una moció coixinera i, per tant, fa bo allò del Gracián de *lo bueno, si breve, dos veces bueno*.

En qualsevol cas, és una proposta que ens situa en un marc temporalment, diria jo, estrany, no?, perquè no parem de parlar del futur d'un nou país i estem reivindicant aquí el desenvolupament d'un dels articles de la Constitució espanyola, que és precisament el tercer, l'article 3. Però nosaltres ho donarem per bo. I ho donarem per bo bàsicament perquè, sigui quin sigui l'esdevenidor d'aquest país, la realitat lingüística tindrà molt més a veure amb la comunitat humana, amb les cultures que hi conviuen, amb el veïnatge, amb el mestissatge de les llengües, amb el sentit comú, és a dir, amb la vida pròpia de les llengües que tenim, que no pas amb la política i amb les lleis que puguem fer, presents o futures.

I, a més a més, ho donem per bo perquè, a més a més, ens serveix per constatar i, per tant, per denunciar aquí, avui, en seu parlamentària, un fet: que aquells que s'omplen la boca del compliment de les lleis i del compliment de la Constitució, que és el Partit Popular, que governa a Espanya, ni compleix ni fa complir la mateixa Constitució.

En el tema del plurilingüisme, el Partit Popular seria preconstitucional, per no dir directament anticonstitucional, veient algunes de les polítiques i algunes de les actuacions que es fan contra la llengua catalana en algunes comunitats que la tenen com a llengua oficial.

I em refereixo, en concret, a l'article 3.3 de la Constitució, senyor Luna, que diu, exactament: «La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques a Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.» El Partit Popular no només no protegeix les llengües diferents del castellà, sinó que no les respecta i pretén, en canvi, minoritzar-les. A veure, exemples, en tenim tots, creant conflictes lingüístics com el que no existia a Catalunya o inventant llengües estranyes, com estan fent a València, o denominacions noves, com a Aragó, que són la riota de tota la comunitat científica, o promovent lleis que atempten directament contra la voluntat de tota una comunitat educativa, com fan a les illes.

Jo no sé si són una mostra de mediocritat, d'ignorància o d'incompetència; però, en qualsevol cas, són una mostra clara d'inconstitucionalitat. Perquè ni han pretès desplegar, ni han tingut voluntat de complir aquest

article 3.3 de la Constitució espanyola; article que és molt més avançat quan es va escriure, l'any 78, venint d'on veníem, que no pas el que vostès estan fent a la pràctica l'any 2014. En aquest tema, són vostès tan antics..., són tant en blanc i negre que, quan sento a parlar a vostès de llengua, veig el Nodo cada dia. (*Remor de veus.*)

En fi, els quatre punts de la moció són declaratius, no li diré que són un brindis al sol, perquè no és així, són una declaració d'intencions. No concreten gaire, sobretot, perquè són encàrrecs del Govern català cap al Govern d'Espanya i pretenen posar alguns elements d'aquest plurilingüisme que els deia. Ja els ha citat vostè, els ha citat vostè els quatre punts originals. D'entrada, hi estem d'acord, amb aquesta declaració que fan, encara que no es concreti.

Els hem presentat dues esmenes al seu articulat, petites, i dos punts nous addicionals, que crec que vostè també els ha citat.

Hi ha una esmena, quan feien referència al Senat, perquè entenem que, si hem de regular el plurilingüisme, ho hem de fer també al Congrés, perquè no té res a veure en ser o no ser cambra territorial, que és una possible discussió, sinó en promoure el valor de les diferents llengües, com diu aquest article, precisament, 3.3.

I, amb referència a l'Institut Cervantes, ens hi sobrava un sintagma, el sintagma «la cultura espanyola», que el vam tatxar, per una raó: no existeix cap cultura espanyola. (*Veus de fons.*) Espanya és una nació de nacions, plurilingüe, però també pluricultural i, cada vegada més, multicultural; i, per tant, no hi ha una cultura espanyola. Per tant, no podíem parlar, i era millor deixar l'Institut Cervantes per als treballs del plurilingüisme. Com que han acceptat l'esmena de Convergència i Unió, que, a més a més, incideix en els treballs amb l'Institut Lluï, doncs, ens sembla correcte.

I les dues addicions concretes feien referència a aquest tema, que són dos exemples de qüestions que es podien fer, que era el paper de les llengües en els webs oficials de l'Estat espanyol, que el 2005, amb el Govern Zapatero, havien de tenir un tractament específic totes les llengües oficials del país, no s'hi va arribar; després, el Partit Popular, el 2013, ha tret una *guia para la comunicació* que ho ha rebaixat molt, però, ni tan sols, arriben a complir la mateixa guia que ells mateixos han escrit.

Per tant, demanem al Govern de Catalunya que insti el Govern, senzillament, a complir amb allò que ells mateixos escriuen.

Finalment, per tant, dir...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Marc Vidal i Pou

...que votarem a favor d'aquesta moció que vostè presenta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Carles Puigdemont.

Carles Puigdemont i Casamajó

Sí; bona tarda, presidenta. Conseller, diputats i diputades, en plantejar-se aquesta moció, ja es va fer en la interpellació, es posa sobre la taula un element que també ha presidit la defensa de la moció i és si li correspon a l'Estat, si li correspon a la Generalitat o no, i, en tot cas, el que és evident del debat d'aleshores, del debat d'avui i em temo molt que del que s'esdevindrà independentment de la sort d'aquesta moció, és que si li corresponia a l'Estat espanyol tot allò que se li encarregava des de la Constitució i que, des dels grups parlamentaris d'aquesta cambra i de les altres, se li ha anat encarregant, és evident que ha fet exactament el contrari; i que allò que corresponia a la Generalitat ja s'ha vist que ni tant sols en el més elemental, i em remetre al més recent, que és l'enquesta d'usos lingüístics a Aragó, ni tant sols això tan elemental no ha estat possible; però és igual. Tanmateix, la moció final que ens proposa el Grup Socialista incorpora —a part de les diferents esmenes, amb què estem d'acord, d'Iniciativa i les que ha acceptat de Convergència i Unió— prou elements perquè ens sentim còmodes votant-hi a favor; per bé que, en el punt 2, no hi podem donar suport, i demanaríem, en qualsevol cas, votació separada. Perquè, en aquests moments, després dels reiterats fracassos, reconeguts pel mateix defensor de la moció, que ens han precedit amb relació a les apel·lacions perquè l'Estat espanyol es doti, efectivament, d'una legislació de multilingüisme, em sembla que ja no toca de cap de les maneres que perdem més el temps en aquesta qüestió.

El propòsit global de la moció és, òbviament, ben intencionat. I, per tant, és difícil que, en general, no ens hi puguem posar d'acord, sobretot, amb les bondats d'un estat plurilingüe. Qui es pot oposar a això? Ja se li va dir en la defensa el mateix conseller, això..., *ça va de soi* gairebé. Però és veritat, tanmateix, que ens continua, cada vegada més, semblant estèril continuar pensant amb la mateixa lògica, diguem-ne, autonomista, en el sentit de l'autonomisme ben intencionat dels anys vuitanta i dels anys noranta, segons la qual les bones intencions eren compartides: els uns hi posàvem en el pot comú de la idea d'estat modern que dèiem que anàvem a fer, la nostra identitat històrica, cultural i lingüística, i els altres, en virtut del pacte constitucional, hi havien d'aportar el desplegament, la protecció i el reconeixement. I, avui, més de trenta anys després, no podem fer veure que no ha passat re, no podem ignorar una realitat, que el senyor Sabaté va reconèixer i va descriure encertadament en la seva interpellació, de negació, d'atac i de desautorització pràctica del que, de fet, recull la Constitució.

D'alguna manera, hem constatat que l'Estat espanyol és un ésser multilingüe atrapat a l'interior d'un cos monolingüe, i que, en aquesta contradicció d'identitats, tristament, sempre s'ha resolt a favor de la

identitat imperant del cos monolingüe. Es resisteix a reconèixer-se com un cos multilingüe i s'ha acabat imposant una realitat d'un cos monolingüe.

I això val per la situació de la llengua catalana a casa nostra, no cal fer un inventari de totes les dificultats que ens han estat oposades i ens són oposades; val per la situació de la llengua en el conjunt dels països de parla catalana, de les relacions que podem o podríem haver establert entre nosaltres, i val també per la projecció exterior de la llengua catalana, exterior al conjunt de l'Estat i exterior arreu del món.

És en virtut d'això que, a partir de tres conclusions, que, en fi, entenem que és un vot favorable el que hi hem de donar, perquè ens permet, aquesta moció, tal com ha quedat recollida, finalment, no deixar d'insistir i assenyalar que l'Estat té una responsabilitat directa i exclusiva, i que les esmenes acceptades reforcen, justament, aquest missatge; segon, que el futur estat català, un futur estat català ha de mantenir la voluntat de col·laboració i de cooperació amb l'Estat espanyol en matèria lingüística, que haurà de recollir algunes de les línies que s'apunten i s'aprovaran en aquesta moció, especialment, en allò referit a la col·laboració amb les entitats i els territoris de parla catalana, i que, finalment, el problema no ha estat mai a Catalunya, amb matisos, sempre ens hem posat d'acord, sinó que ha estat l'Estat que, sense matisos, també sempre s'ha posat d'acord.

Tanmateix, insistir-hi, no ens genera cap problema, i, per tant, hi donarem suport.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Presidenta... Conseller, diputats, diputades, tenim al davant una moció del PSC sobre plurilingüisme a l'Estat espanyol, tema recurrent, com tants, en aquest diàleg de sords que hem intentat establir durant tants anys amb aquest estat. Intent sense fructificar de convertir l'Estat espanyol en un estat plenament democràtic, modern, obert, en l'Estat que tanta gent pretenia que fos quan es van començar a establir les bases del que semblava que havia de ser el futur en l'època de la transició i que ha acabat sent un passat ranci disfressat de present.

Hem intentat fer-ho entendre en moltes ocasions. Hem explicat, a tort i a dret, quina és la realitat i quina la necessitat de tantes persones que han vist, una vegada i una altra, com els seus drets lingüístics eren menystinguts. I hem presentat allà on correspon les propostes que podien haver millorat aquesta realitat insuficient.

La feina a favor de les llengües diferents del català s'ha fet bàsicament des de les comunitats autònomes que les tenen com a oficials, no sense dificultats evi-

dents i polítiques contràries, de les quals en tenim lamentables exemples recents amb el Govern actual del Partit Popular. Però ens sembla que el que cal és que l'Estat espanyol assumeixi les responsabilitats que li corresponen i desplegui completament les obligacions que deriven d'aquesta constitució que a tants els sembla un text sagrat.

Fa temps que ho hauria d'haver fet. Al nostre grup sempre ens ha semblat que cal que l'Estat reconegui el seu caràcter plurilingüístic, la seva riquesa i la seva diversitat, i que la manera més clara i més coherent de fer-ho és atribuir a les llengües oficials caràcter estatal. Aquestes llengües haurien de ser oficials, juntament amb el castellà, a tot l'Estat, de manera que els ciutadans s'haurien de poder relacionar amb l'Administració de l'Estat en la llengua oficial que triessin i l'Administració els hauria de respondre en aquesta llengua.

Igualment, calen mesures efectives de protecció i de promoció per situar aquestes llengües en una situació d'igualtat equiparable a la de la llengua castellana.

Per tot això, el nostre grup va presentar al Congrés dels Diputats, l'any 2005, la proposició de llei de *protección y promoción de lenguas españolas distintas del castellano*, quan el PSOE estava al Govern de l'Estat, i el resultat, senyors del PSC, va ser que tant el Partit Popular com vostès amb el PSOE van rebutjar aquesta proposició de llei.

I, mirin, no és que no donem suport a les seves propostes, l'any passat, com diuen, el seu grup va presentar al Senat la proposició de llei orgànica anomenada: «Reconocimiento y amparo de la pluralidad lingüística de España.» Es quedava curta, molt curta; però, tot i així, el nostre grup hi va votar a favor.

Estem d'acord amb la idea subjacent en la seva moció, senyors, i també amb el fons de les esmenes que han acceptat. La moció ens sembla curta i feble, però sempre defensarem que el caràcter plurilingüístic de l'Estat espanyol ha de ser alguna cosa més que una feina de les comunitats autònomes. Estem acostumats a la inacció i, molt sovint, als atacs contra la pluralitat lingüística, que hem patit de manera molt directa en el cas de la llengua catalana. Però el que passa és que no ens sembla que sigui en aquest Parlament on s'hagi de presentar una moció en aquesta línia, presentin-la al Congrés, intentin convèncer el PP del que proposen i, si pot ser, replantegin el contingut i siguin una mica més ambiciosos.

Nosaltres, senyors, ja anem per una altra via, estem cansats i decebuts d'intents fallits. Hem comprovat durant molts anys quina és la consideració que Catalunya mereix als ulls de l'Estat espanyol, governat per uns o governat pels altres, i hem decidit que ja en tenim prou i que necessitem sortir-ne.

Sabem que el seu grup té una altra idea, que proposa enteses federals i, en aquest marc, s'entén la moció que proposen. Però, senyors, a nosaltres ja no ens semblen factibles. Esquerra Republicana ja no es deixa enganyar per cants de sirena i per intents de seducció de prínceps que sempre s'acaben tornant granotes. Nos-

altres ja no estem en aquest marc mental de plantejar-nos el futur com una comunitat autònoma i de mirar d'avançar amb acords autonòmics.

Com a estat independent, que és el que serem, amb les llengües tractades amb la consideració que mereixen i sense atacs en contra, treballarem perquè la llengua catalana tingui el reconeixement que li pertoca al món i a l'Estat espanyol. Perquè la nostra llengua, malgrat les denominacions inventades i mal intencionades, és una aquí, al País Valencià, a les illes i a la Franja. I Esquerra Republicana treballarà per les mateixes idees que ha defensat sempre, perquè, mentre el català sigui llengua oficial en alguna part de l'Estat espanyol, les nostres demandes i reivindicacions, des d'on siguem, continuaran sent-hi.

Han fet tard, senyors, massa tard; però aprofitin el seu pes i les creixents bones relacions amb el PP a Madrid per fer propostes en aquesta línia on les han de fer, i si creuen que l'Estat espanyol ha de ser plurilingüe de veritat siguin valents i treballin perquè ho sigui.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, ciertamente, sería muy deseable que en España lleguemos a un consenso político sobre la cuestión lingüística. Lo primero, entender la legalidad, y decidir si hay que reformarla o solo cumplirla de buena fe. Porque el consenso se dificulta cuando se distorsiona la realidad; por ejemplo, cuando no se reconoce que España es uno de los países que más protege su diversidad lingüística, con el reconocimiento constitucional de todas las lenguas españolas en los territorios donde se hablan y con la atribución de importantes competencias a las comunidades en la materia.

Se distorsiona la realidad cuando se silencia que el castellano es la lengua oficial del Estado en todo el territorio español, pero no solo porque lo diga la Constitución, sino porque al hacerlo está reconociendo una realidad consolidada, una realidad muy diferente de otros estados plurilingües como Suiza o Bélgica, por ejemplo. Además, nuestra Constitución establece ya un sistema plurilingüe, que fue consensuado por distintos partidos políticos, entre ellos el socialista, y que fue votado y apoyado masivamente por los ciudadanos, pero que, sin embargo, no se cumple, en Cataluña. La jurisprudencia, concretamente en educación, es abrumadora.

El respeto a la legalidad es básico y es obligado para debatir legítimamente acerca de legalidad en materia lingüística. Desde las instituciones catalanas llevan ustedes años vulnerando los derechos lingüísticos de los ciudadanos. Los catalanes tenemos derecho, sin

necesidad de protestar, de pedirlo, de explicarnos, ni de señalarnos, a servicios públicos bilingües, pero no tenemos enseñanza, ayuntamientos, Gobierno, instituciones, documentación oficial, ni nada que controle la Generalitat bilingüe, ni siquiera tenemos un *síndic de greuges* bilingüe. Eso sí, todas las instituciones del Estado en Cataluña son perfectamente bilingües. No se entiende, por tanto, con qué legitimidad reclaman ustedes cambios en una legislación que incumplen sistemáticamente.

Pero no solo los gobiernos convergentes incumplen la legislación lingüística, también los socialistas del PSC, que hacen campaña en castellano y luego multan por rotular en español y excluyen el castellano de los colegios. Menudo fraude para sus votantes. Ya parece que se están dando cuenta. Han abandonado ustedes a los votantes socialistas, porque el PSOE no existe en Cataluña.

No se entiende con qué legitimidad hablan de censura y de discriminación lingüística los mismos socialistas que vetaron a todos los escritores catalanes en lengua española para ir a la Feria de Frankfurt. ¿Qué legitimidad tiene el PSC para hablar de plurilingüismo cuando se avergüenza de defender el castellano en Cataluña? Miren, aquí lo tienen, presumiendo en Twitter de su cruzada contra el castellano. (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) ¿Cómo explicará este tuit Pedro Sánchez en el Congreso? ¿Cómo lo va a explicar Susana Díaz en Andalucía? ¿Cómo explicarán a los socialistas de toda España que su marca catalana, el PSC, hace lo posible, incluso saca pecho, por imponer el catalán en los colegios y en la Administración catalana? ¿Cómo explicarán a sus votantes de Hospitalet, de Tarrasa o de Cornellá que si quieren ser ciudadanos de primera cambien de lengua, renuncien a sus derechos lingüísticos y vivan en Cataluña como si estuvieran en el extranjero? A ver cómo le explica el PSC esto a Susana Díaz para que se entienda en Andalucía.

Propone la moción, también, la cuestión de la injerencia competencial lingüística en otras comunidades, que entiendo que tienen el mismo derecho que Cataluña a elegir sus parlamentos, aprobar sus estatutos y votar y decidir su política lingüística. Ustedes quieren decidir por todos, saltándose las reglas, sin legitimidad, sin competencias, pero tranquilos, porque nos dice el PSC que esto no es imperialismo lingüístico.

Miren, la política lingüística que se desarrolla en Aragón está avalada en las urnas por el 49 por ciento; la de Valencia, por más del 50 por ciento, y la de Baleares por el 48 por ciento. Es inaceptable que este Parlamento pretenda suplantar la voluntad de estos ciudadanos, decidiendo lo que les conviene en contra de lo que ellos mismos han decidido. Esto es deslegitimación democrática.

También es democráticamente fraudulento venir a este Parlamento a plantear cambios que no se deciden aquí, porque no tienen ustedes los apoyos para sacarlos adelante donde corresponde.

En definitiva, votaremos en contra de esta moción, por su intencionalidad política, por su injerencia competencial y porque, miren, el punto de partida para con-

sensuar cualquier cambio en el modelo lingüístico pasa por cumplir la legalidad vigente, punto sistemáticamente incumplido por los grupos que apoyan y que promueven esta moción.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la *palabra...*, la paraula, el diputat Carlos Carrizosa. (*Rialles.*)

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Moltes gràcies, senyora presidenta. Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, nos estamos volviendo plurilingües: en el Parlamento de Cataluña, la presidenta de Esquerra Republicana. Me satisface. Gracias, señora presidenta.

Vamos a ver, esta moción que propone el Partido Socialista, en síntesis, en conjunto, estamos de acuerdo con ella, estamos de acuerdo con el fin que propone, que es tratar de hacer de España un país que acepte sin complejos y con naturalidad que es un estado plurilingüe. Esto creemos que es uno de los grandes problemas que ha tenido España, que desde las zonas monolingües no se han sentido como propias las otras lenguas del Estado, y desde ciertos sectores del Estado en los que existen otras lenguas tampoco se ha visto con naturalidad la presencia de la otra lengua como cooficial, el castellano.

Esta desconfianza, que yo creo que se agudiza con según qué posturas políticas y con según qué posicionamientos, como, por ejemplo, los que tenemos hoy día, desgraciadamente, en Cataluña, que tensionan esta cuestión y hacen que las costuras de España..., ahí donde existen zonas con otras lenguas sea donde más se resiente el Estado. Creemos que no solamente se nos puede exigir allí donde tenemos lenguas, como en Cataluña, en el País Vasco, en Galicia, en Valencia, en Baleares, no solo a nosotros se nos debe exigir el esfuerzo de hacer comunidades autónomas naturalmente bilingües, sino que también al resto del Estado se le pueden pedir y se le deben exigir esfuerzos.

Es en esa línea en la que estamos de acuerdo. Pero lamentablemente no podemos coincidir con la filosofía con la que se pretende alcanzar ese fin. Yo creo que, señor Sabaté, con todos los respetos y con toda la simpatía, yo pienso que ustedes lo han enfocado desde el agravio, desde esta forma tan catalana hoy día de ver las cosas.

Mire, a mí me gusta más como he leído últimamente, por ejemplo, en un artículo reciente del señor Sergio Vila-Sanjuán, que es director del suplemento cultural de *La Vanguardia*, como saben. Yo lo veo más como lo ve él. Dice: «En la época autonómica de Pujol y sucesores, ha funcionado el implícito de que la Generalitat se ocupaba de los autores en catalán y Madrid de los catalanes que escribían en castellano, pero esta división, si Cataluña aspira realmente a la autonomía cultural, no es sostenible. Tanto la Institución de

les Lletres Catalanes como el Lluç, como los premios nacionales de la Generalitat, han de actuar según criterios territoriales, protegiendo el catalán, pero equilibrando facilidades y ayudas a los autores de las dos lenguas. Esto también se ha conseguido en Euskadi y también en el Ayuntamiento de Barcelona. La Generalitat no tiene excusa para no asumirlo.»

Y también termina este artículo diciendo: «Las normativas de tantas instancias oficiales forzando el monolingüismo en catalán que son discriminatorias merecen una revisión. Y la televisión pública catalana podría ampliar la presencia del castellano como hacen la vasca y la gallega. Todo esto no son entelequias sino deberes pendientes que en uno u otro momento conviene empezar a abordar.»

Se ha dicho aquí: «Las lenguas minoritarias están en situación de inferioridad.» Esto lo ha repetido usted bastante, señor Sabaté. No son las lenguas las que están en situación de inferioridad, son los derechos de los hablantes. O sea, las lenguas..., no hablemos tanto de ellas como si fueran sujetos de derecho; hablemos de las personas y no personalicemos en las lenguas.

Se ha dicho, por el señor Marc Vidal, «cultura española» no; «cultura española»..., han querido que desaparezca de la mención de la moción «una cultura española». En cambio, estamos hartos de oír hablar aquí de la cultura catalana. O sea, la cultura española no, porque no existe y la cultura catalana sí, sí que existe. Y el monolingüismo aquí en Cataluña muy lógico y, en cambio, en España nos sienta muy mal.

Pues, hay muchas cosas que debemos variar en esto, pero lamentablemente la redacción de los seis puntos que propone el Partido Socialista nos va a tener que llevar a nuestro partido, a Ciutadans, a que no demos apoyo, nos abstengamos. No votamos en contra porque estamos de acuerdo con el fondo, pero no podemos darle apoyo en la forma en la que se ha plasmado este supuesto intento de hacer un estado más plurilingüe.

La vicepresidenta primera

Pot fixar la posició, en nom del Grup Mixt, el diputat David Fernàndez.

(*Veus de fons.*)

David Fernàndez i Ramos

Respiro..., continc la respiració, que és diferent. Anàvem a votar..., ens anàvem a abstenir, fruit del cicle polític que hem viscut els darrers trenta-quatre anys amb relació al plurilingüisme, a allò pluricultural i a allò plurinacional a l'Estat espanyol, però, atesa la intervenció de la senyora Cuevas, hi votarem a favor, des d'una vessant molt, molt, molt crítica, eh?

Què proposa la moció? S'ha dit, no?: invoca la Generalitat que es coordini amb altres nacions de l'Estat per fer efectiu el reconeixement, el 2014 –el 2014–, del plurilingüisme de l'Estat de la forma més àmplia possible, i impulsar una llei en el mateix sentit, i sol·licitar al Govern, no?, que adopti les decisions pertinents per

garantir que al Senat es puguin usar totes les llengües oficials de l'Estat, i perquè l'Institut Cervantes, aquell que censura *Victus* a Amsterdam, també s'hi posi.

Clar, nosaltres estem per la dissolució del Senat. Bé, no és una cambra nostra, no hi aspirem, però sempre hem pensat que era una cambra sobrerera. Però, en tot cas, més enllà del fet que la moció no concreta res, és a dir, passa la pilota al Govern, no diu quines mesures..., que hauríem agraït quines podien ser, per nosaltres no deixa de ser una mica peregrí, increïble i insòlit que el PSC reclami el que ha estat incapaç de fer durant vint-i-un anys de poder a l'Estat espanyol.

No sé si és una autoesmena al seu passat, però, en tot cas, al «tanto» que va de «canto», perquè, u, el PSC-PSOE mai ha volgut modificar l'article 3.1, que estableix el castellà com a única llengua oficial; tampoc l'article 3.2, que relega les altres llengües a un estatus inferior, i encara menys el 3.3, desplegar-ho i desenvolupar-ho, que reconeix que el pluralisme lingüístic és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció. Pregunti-li-ho al País Valencià, a les Illes Balears, a Navarra o a Galícia.

Dos, el PSC-PSOE ha votat sempre en contra del reconeixement del català com a llengua oficial a la Unió Europea. És que té pebrots, la cosa, eh?, té uns quants pebrots!

Tres, mai ha estat partidari de reconèixer el català al mateix nivell que el castellà a les Corts Generals, tant al Senat com al Congrés dels Diputats.

I, quatre, mai ha fet gestos per reconèixer el català al mateix nivell que el castellà en tot allò que representa l'Estat, eh?: transport, obligacions mercantils, representació internacional, passaports, documents personals, televisió pública de l'Estat, obligacions empresarials, discursos oficials i aquelles cinc-centes lleis vigents, aprovades per l'Estat espanyol, que imposen explícitament el castellà.

Podríem dir més coses en dos minuts i mig; podríem parlar de la declaració de Granada, aquella pirotècnia retòrica, a mode d'anunci publicitari, que tampoc canvia res en matèria lingüística; aquesta sort de federalisme lingüístic que avui sí que ens proposen. Perquè el 21 de març del 2006 van votar en contra, no?, de forma aclaparadora, d'una proposta precisament d'Esquerra Republicana de protecció i promoció de totes les llengües que habiten la pell de brau. I quin era l'argument de Ramón Jáuregui? Que no encaixava a la Constitució espanyola. Un altre cop, el mateix mur. I també perquè en els set anys del Govern Zapatero van crear un consell de les llengües oficials que, entre 2008 i 2011, que són trenta-sis mesos, es va reunir dos cops.

En definitiva, que quan ha governat el PSOE, també amb un unitarisme espanyolista, la identitat, l'única identitat i singularitat lingüística que existeix, òbviament, ha sigut en referència al castellà; ni models canadencs, ni suïssos, ni altres del nostre entorn, que també són confederals lingüísticament.

Finalment, i abans d'acabar, una cosa que és òbvia: nosaltres volem independitzar-nos de l'Estat espanyol,

però del que no pensem independitzar-nos és de Lorca, ni de Machado, ni de Morente, ni de Camarón, ni de Rosalía, ni de Miguel Hernández. Això és una altra cosa, perquè sí que formen patrimoni universal, també català, la cultura i la llengua castellanes.

Els diré plurilingüísticament que comencin per casa seva. Sap en quantes llengües està la web del PSOE? Entri-hi pels mòbils: psoe.es. En una. Podríem començar per casa, no? Si tant s'ho creuen, comencin per casa.

En tot cas, també en el rerefons ens sembla també que la demanda regeneracionista de l'Estat espanyol avui és un via esgotada, caduca i extemporània, quan el que reclama la majoria social d'aquest país és poder decidir amb llibertat el seu futur, per sobre de qualsevol imposició, negació o prohibició.

I, en tot cas, també votarem a favor perquè nosaltres, en les nostres estructures comunes, del cooperativisme a mitjans de comunicació, sí que hem generat ja estructures confederals i plurilingüístiques en les nostres relacions amb Andalusia, amb Galícia, amb Extremadura o amb Madrid.

Per tant, els ho dic plurilingüísticament: «Na casa do carpinteiro sentarse no chau»; «Arotzaren etxean, zotza burduntzi»; «A cal sabater, sabates de paper»; «En casa del herrero, cuchara de palo.»

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Tornem a la moció, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, que és el que ens ha portat avui aquí. Si hem de fer història, farem història, explicarem quin ha estat la contribució de tothom –de tothom–, dels socialistes de Catalunya també, al llarg de tots aquests darrers anys en els ajuntaments, ens els governs de la Generalitat, en l'Estat, en el respecte que hem aconseguit per a la nostra llengua i per a la resta de llengües, també, d'Espanya.

Senyor Marc Vidal, és veritat, pot semblar extemporani, ja ho sé, però és que em temo que aquesta extemporaneïtat, si no anem amb cura, pot durar encara bastant de temps. I nosaltres continuem treballant pel que em sembla que hem de treballar, eh?, i per això en aquest plenari hem parlat de pressupostos, hem parlat de pobresa energètica, hem parlat de l'educació mixta i parlem del plurilingüisme a l'Estat, perquè crec que n'hauré de tornar a parlar.

És possible que avui no surti, ja ho veig, el punt 2, que era segurament el més important, aprovat, que és el de reclamar entre tothom –sense cap ingerència a cap altra comunitat autònoma, sinó al contrari, tal com diu aquí en gairebé tots els punts, en col·laboració amb altres governs de comunitats autònomes– una llei, una veritable llei de plurilingüisme de tot l'Estat. Però, en fi... Senyor Puigdemont, em temo que en el

futur..., avui vostè ha fet un brindis al sol, ha dit: «No cal que parlem, no cal que hi hagi una altra llei. Com que ja ha estat rebutjada...» Em temo que durant els propers temps n'haurem de tornar a parlar, i tant de bo puguem arribar a un acord i de veritat tinguem un estat plurilingüe. Sap per què? Perquè escoltant la seva intervenció i la d'algun altre representant, il·lustre representant d'algun altre grup que ha parlat en termes similars als de vostè, m'han vingut al cap les paraules de Raimon Pelegrero, ¿m'explico? Doncs, això. El pobre Raimon no ha tornat a parlar més, li'n van caure tantes al damunt fa poques setmanes, doncs, que ja no ha tornat a dir res més. Però Raimon Pelegrero va explicar la seva preocupació per la resta de Països Catalans també, no només per Catalunya, sinó per la resta de països..., del que anomenem «Països Catalans» en termes culturals i lingüístics.

I, per tant, com que nosaltres no volem fer deixadesa de funcions, perquè ens sentim també coresponsables, en la mesura de les nostres possibilitats, del que estigui passant també al País Valencià i a les Illes i a l'Aragó i en altres indrets, doncs, volem avui aquí tornar a reivindicar la tasca que nosaltres, sigui el que sigui, sigui com acabi aquesta transició cap a un estat independent, cap a un estat com el que volem nosaltres, federat amb la resta d'Espanya i amb Europa..., volem continuar contribuint que també la llengua catalana tingui les mateixes oportunitats al País Valencià, a les Illes, a l'Aragó, a Andorra, a l'Alguer i a tot arreu on es parli. Per això ho hem tornat a abocar avui aquí.

Gràcies pels vots de suport tant a Convergència, com a Iniciativa, com a la CUP. Senyor Fernández, accepto les crítiques, però algun dia en podem parlar per contrastar també quina ha estat la nostra aportació. Per la part positiva ens en sentim orgullosos; algunes de les coses que ha dit les assumim. I, per tant, com que pensem que queda molta feina a fer des de la postura d'un catalanisme, sigui federal, sigui independentista, sigui de qualsevol altre signe, estem a disposició dels ciutadans de Catalunya, perquè la llengua és quelcom viu, les llengües són quelcom viu... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Carles Puigdemont i Casamajó demana per parlar.)
Senyor Puigdemont...

Carles Puigdemont i Casamajó

Per contradiccions...

La presidenta

Trenta segons.

Carles Puigdemont i Casamajó

Sí. Senyor Sabaté, potser no m'he expressat bé, però justament això que acaba de dir vostè en termes de

retret, jo li he intentat explicar molt bé que és el que ens duia justament..., una de les coses que ens duia a votar-hi a favor. He dit que, en un futur estat català independent, aquesta moció conté uns elements que s'hauran de mantenir i s'hauran d'observar en les relacions que necessàriament haurem d'establir amb l'Estat espanyol en matèria de cooperació i col·laboració lingüística. Justament he fet èmfasi que aquests elements que aprovarem a la moció seran plenament vigents i vàlids en un escenari com el que volem molts de nosaltres, d'un estat independent, que col·laborarà i cooperarà, probablement amb millors eines que les actuals, amb l'Estat espanyol; aleshores, probablement sí, plurilingüe.

I aprofito per demanar votació separada del punt 2.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció. Tinc petició de votació separada del punt 2. Hi ha alguna petició més? *(Pausa.)*

Doncs, votem en primer lloc el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 66 en contra i 30 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor, 17 en contra i 30 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la resolució de l'expedient de creació de la comarca del Moianès (tram. 302-00210/10)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la resolució de l'expedient de creació de la comarca del Moianès. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

(Pausa. Remor de veus.)

Senyor Guiteras, ja pot començar.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputades, diputats, avui parlarem d'aquesta moció subsegüent a la interpe·llació que vaig fer fa quinze dies... –no ha posat el cronòmetre...

La presidenta

No, és que no he començat a donar-li el temps, per veure si callaven.

Dionís Guiteras i Rubio

Ah, caram! Jo que volia abusar.

La presidenta

No, no abusa, no. Comenci.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta; disculpi. Bé, posem a votació de la cambra la moció subsegüent a la interpellació que vaig fer fa quinze dies, en el darrer Ple, a la vicepresidenta, sobre l'expedient de creació de la comarca del Moianès. A mi em costa molt no arribar a consensos; suposo i espero que a tota la resta de grups parlamentaris els passi el mateix, però a vegades és una mica complex quan parlem de coses que ens sembla que són molt de sentit comú.

És a dir, nosaltres des del Moianès, i aquest grup parlamentari, i em consta, perquè he parlat amb la resta de grups parlamentaris..., doncs, i estan d'acord –uns amb unes objeccions, altres amb altres, perquè ha de ser així– a crear una nova comarca. Una nova comarca que no ha de ser un instrument que generi més despesa, que no ha de ser un instrument que acabi polititzant més la vida dels ciutadans, polititzant en el mal sentit de la paraula, perquè, lamentablement, la política a dia d'avui, doncs, té diferents interpretacions. El que per nosaltres és la polis, la gestió d'allò públic, per altres persones, doncs, no ho és ben bé això; i sap molt de greu. Però quan parlem de la polis, quan parlem d'allò públic, quan parlem de gestionar bé els recursos públics, de revertir-los a la societat, de donar eines perquè la societat pugui desenvolupar-se, els seus ciutadans puguin desenvolupar-se, doncs, costa molt d'entendre que coses tan simples com la creació d'una comarca a vegades generi tants de dubtes. Però, com que els polítics estem per destapar dubtes i per simplificar les coses, per això el motiu d'aquesta interpellació.

I per què desencallar coses? Doncs, perquè la interpretació que pot tenir part de la ciutadania de la creació d'una comarca, de generar un nou instrument, pot ser concebuda com això que explicava abans: com més despesa, com més burocràcia. No, al Moianès fa vint anys que ens gestionem mancomunadament per optimitzar recursos i donar eines, instruments als ciutadans, perquè es puguin desenvolupar, instruments a les empreses, instruments als treballadors, instruments a la societat, a la gent gran, als joves, perquè puguin desenvolupar-se.

Vicepresidenta, quan li demanem la comarca del Moianès, no estem parlant de res més que de tenir eines. I ens costa molt d'entendre que a un problema, una solució..., ens compliquem la vida. Si l'LRSAL diu: «Qui té competències a partir d'ara són els consells comarcals», fem-ho, no passa res. És que, a més a més, és emocionant poder explicar a la societat què és el que volem fer.

Per tant, vicepresidenta, tenim un problema greu, i a un problema greu busquem-hi una solució fàcil.

Doncs, la solució fàcil, per nosaltres, quina és? Jo vaig presentar una moció, el meu grup parlamentari va presentar una moció que deia: «En el proper Ple, presentar l'avantprojecte de llei que fa dos anys que està acabat.» O hauria d'estar acabat, perquè fa dos anys que es va acabar l'expedient.

Això, amb els equilibris, amb els «tempos», no podrà ser. Bé, no podrà ser, però ens sembla molt injust. No podrà ser, i nosaltres diem: «D'acord, molt bé, fem-ho abans que acabi el desembre.» Vostè ens proposa: «Fem una consulta.» I vostè va dir aquí, en aquest faristol, que una consulta no era obligatòria. Nosaltres no ens neguem a una consulta, al contrari; nosaltres el que li diem..., fem la consulta d'aquí a tres setmanes. Què passa? No passa res. Fem-la d'aquí a tres setmanes. Els alcaldes del Moianès, i alcaldesses, regidores i regidors, fa setmanes, per no dir mesos, que estem explicant a la ciutadania quin és el nostre problema, perquè és el seu problema, no és el problema dels alcaldes.

Per tant, si tenim aquest problema, el que li proposem és... Vostè ens diu: «abans del 31 de desembre», nosaltres li ho hem acceptat. Li ho hem acceptat perquè en Lluís Corominas s'hi ha esforçat molt també, i estic convençut que vostè també. Però nosaltres, moltíssim. I els alcaldes i les empreses i els treballadors que se'ls acaba el temps per poder..., vicepresidenta, sí. Per tant, nosaltres acceptem això, però li diem... I, a més, vull donar les gràcies, en els trenta segons que em queden, als grups parlamentaris que, cadascú amb la seva visió, han entès que hi havia un problema i que donen suport a poder tirar endavant la creació de la comarca, no com un caprici, sinó com la solució a un problema, perquè, a vegades, encara que els polítics tinguem voluntat, les qüestions tècniques importen. I en aquest cas, el que necessitem, al Moianès, és competències, i qui té competències és un consell comarcal, i per fer un consell comarcal no calen gaires filigranes, és un acord d'aquesta cambra, un acord del Govern, i se solucionen els problemes de la gent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula, per defensar les esmenes presentades, l'illustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, anem segurament a l'origen de la polèmica aquesta, territorial; és que hi ha diversos temes pendents des de fa anys i un d'ells és el Moianès. El Moianès té una llarga tradició d'identitat territorial; no va ser reconeguda com a comarca l'any 87, però, per exemple, l'any 2000 l'informe Roca la proposava com a comarca, però en aquells moments l'informe no es va aplicar i alguns dels problemes que pretenia solucionar l'informe Roca encara resten pendents. L'abril del 2010 es va fer la sol·licitud de creació de la comarca i el 2011 i el 2012, tal com s'ha explicat,

els informes de la Comissió de Delimitació Territorial i de la Comissió Jurídica Assessora avalaven la creació de la comarca.

El mateix és aplicable al Lluçanès, que l'informe Roca definia en aquells moments com a subcomarca. La petició de creació de la comarca del Lluçanès és fins i tot anterior, del 87, i els tràmits oficials es varen iniciar el 2002.

En cap cas es tractaria de crear més estructura administrativa, perquè en tots dos casos es substituirien els consorcis actuals, que ara estan amenaçats, i es substituirien per la comarca. I cal recordar que el Projecte de llei de governs locals redefeix els consells comarcals com una espècie de mancomunitats, suprimint estructura política; per tant, no estem complicant la cosa.

Què fa encendre els llums d'alarma al territori? Doncs, home, que el Projecte de llei de governs locals, elaborat pel Govern, en el seu article 49, estableix un mínim de quinze mil habitants per crear una nova comarca. El Moianès en té aproximadament 13.100, i el Lluçanès, vuit mil. Per tant, s'encenen totes les alarmes: dues comarques que havien seguit l'itinerari establert veuen com es poden canviar les regles de joc a mitat del partit.

La Llei de governs locals, és cert que no era per reestructurar el mapa comarcal, però en imposar noves condicions a la creació de comarques obliga que abordem la qüestió. La responsabilitat és, en aquests moments, del Govern que ha elaborat el projecte de llei i és el Govern a qui li correspon trobar solucions; també per mantenir els consorcis existents mentre no es creïn les comarques.

I ara, què? Doncs, bé, el meu grup en el seu moment ja va presentar esmenes a la Llei de governs locals per garantir que les dues comarques, el Moianès i el Lluçanès, es puguin crear. Però la solució autèntica i més ràpida és aprovar lleis específiques de creació; fins i tot se'n podria fer una única per a les dues comarques, tal com proposem a les nostres esmenes a la moció d'Esquerra Republicana, que crec que hem transaccionat.

Lògicament, si el Govern presenta els projectes de llei específics, nosaltres retirarem les esmenes a la Llei de governs locals. El Govern parla ara de fer consultes en aquests dos territoris per decidir si es creen les comarques noves. Cal dir que és una mica injust establir noves condicions a aquestes comarques quan ja tenen fets els tràmits que fins ara s'exigien. Ara bé, el nostre grup no s'oposarà mai al fet que es consulti la ciutadania, i és, a més, ho reconeixem, una forma de legitimar encara més la decisió. Però amb una condició: que es faci ràpid i sense dilacions; que la consulta no sigui l'excusa per retardar *sine die* la solució. I penso que això es pot fer ben fet.

Hi ha dues qüestions més, que no estaven a la moció inicial d'Esquerra, però que també són dos temes pendents de l'organització territorial. Una és la conversió del municipi de Medinyà, avui dins del terme municipal de Sant Julià de Ramis, al Gironès, a municipi; hi ha consens de tots els grups a Sant Julià i tampoc s'haurien de veure sotmesos a dilacions. A Medinyà

hi ha un sentiment d'identitat àmpliament compartit. L'informe Roca, també citat diverses vegades, l'any 2000, que propugnava una disminució del nombre de municipis, va proposar, en canvi, impulsar l'expedient de segregació de Medinyà per corregir disfuncions. El nou municipi és viable, i es repararia així una decisió de l'any 1972, adoptada en època de la dictadura. Per tot això apostem perquè aquest municipi es creï de forma immediata i que la seva creació estigui aprovada abans que la Llei de governs locals. Celebrem haver consensuat una transacció amb Esquerra i amb Convergència que desbloqueja el camí cap al reconeixement de Medinyà com a municipi.

I encara queda un altre tema pendent, ben diferent, perquè està en una situació també diferent, que és la possibilitat de crear la comarca de l'Alta Segarra a l'entorn de Calaf, prevista a l'informe Roca, també, en el seu moment; un tema que també va vincular a la futura organització de Catalunya en vegueries.

El que demanem és un informe del Govern que clarifiqui la seva posició sobre la possible creació de la comarca, Volem saber què en pensa, el Govern. Aquesta clarificació ve obligada per les declaracions de responsables de l'Ajuntament de Calaf que han anunciat que la nova comarca no es crearà, com el Moianès i el Lluçanès, a través de lleis específiques, sinó amb la nova Llei de governs locals, quan és l'article 49 d'aquest projecte el que ho fa impossible perquè l'Alta Segarra tampoc té quinze mil habitants.

No volem que aquesta qüestió es converteixi en un reclam electoral i volem que el Govern expliqui el què. En resum, la Llei de governs locals hauria de servir per solucionar els problemes del món local català. Pel que fa a l'organització territorial, per ara no hi ha ajudat massa, però, en canvi, creiem que, amb l'esmena transaccionada per Esquerra, Convergència i Iniciativa - Esquerra Unida, i que pot tenir, ho intuïm, un ampli suport a la cambra, contribuïm a donar sortida a les reivindicacions del Moianès i del Lluçanès, també a la de Medinyà i a començar a clarificar el futur de l'Alta Segarra.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Bé; gràcies, presidenta. Saludar els alcaldes del Lluçanès, regidors del Moianès, també el secretari general del Departament de Governació i el de Relacions Institucionals. Primer de tot, felicitar-nos perquè hem arribat a un acord, i, per tant, això per sobre de tot. El camí més fàcil per arribar a tenir comarca si així ho volen els ciutadans del Moianès i del Lluçanès és arribar a un acord; almenys, aquests tres grups que hem arribat a un acord, i, s'hi afegeixen els altres, doncs, encara millor. I, per tant, independentment del que ha passat fins a la tramitació d'avui, crec que és un bon camí haver calendaritzat el que ara explicaré.

Segona. Convergència i Unió està absolutament compromesa amb el territori, tant el Moianès com el Lluçanès, i a la proposta inicial d'Esquerra Republicana, que era presentar en el proper Ple la llei i fer lectura única, hi hem afegit unes coses que ens semblava que dotaven encara de més força aquesta creació de les dues comarques.

En primer terme, el Lluçanès, que no s'esmentava, tot i que, evidentment, Esquerra, ens consta, s'hi ha compromès, però no s'esmentava, i creiem que si la gent del Lluçanès vol seguir el mateix ritme que el Moianès, com que l'expedient administratiu del Lluçanès i del Moianès estan al mateix punt, acabat des d'un punt de vista administratiu, doncs, per què no? I, per tant, afegim-hi el Lluçanès, i que sigui el Lluçanès que digui si vol anar a aquest ritme o no; no serem nosaltres.

Segon: la consulta; per nosaltres, fonamental. Aquí hi ha hagut certes reticències. I ens sembla que és fonamental, per què?, perquè legítima tot el procés; això es comença amb acords dels ajuntaments i s'acaba amb els vots de la ciutadania, i legítima els governs que hi havia al principi i els que puguin venir més endavant. I, per tant, al país ho estem fent així. I, per tant, si ho demanem al país, per què no ho farem a les comarques i als municipis que conformen aquestes dues comarques, i que lliurement decideixin allò que vulguin, i, per tant, si ho volen tirar endavant, també.

No és una obligació jurídica, evidentment, però és una obligació política i moral amb tot el que estem fent en aquest moment. I, per tant, preguntar al Lluçanès i al Moianès, a cada municipi, si volen fer aquest canvi de comarca, si volen crear la nova comarca del Moianès i la nova comarca del Lluçanès, per nosaltres és fonamental.

I des d'un punt de vista jurídic, si es pot el tot, es pot també el menys. Si les lleis d'organització comarcal resulta que demanen referèndum per canviar els municipis de Biosca i de Torà i canviar-los de comarca, referèndum obligatori, i a més amb un percentatge determinat, a veure si no podem fer una consulta pel Moianès i el Lluçanès. Per tant, per nosaltres, consulta, fonamental.

I la tramitació parlamentària. Ens comprometem, tots, que si així ho volen els ciutadans del Moianès i el Lluçanès, el mes següent presentarem en aquest Ple la Llei per tirar endavant, en lectura única, la creació de les dues comarques, o una, o l'altra, si és que pel mig, doncs, hi ha alguna incidència que no permeti fer-ho alhora.

I els consorcis. Primer de tot, i em sembla que el punt que hem consensuat és bo en aquest sentit, primer de tot, si és que no han de desaparèixer, millor; si és que en el període transitori l'Estat no ens els suspèn i no ens els treu, millor. Que ens els suspèn, que ens quedem sense els consorcis, doncs, mirem quina administració superior, tal com diu la llei, l'LRSA, per culpa del Govern central, pot tirar endavant aquestes competències però amb la mateixa estructura que en aquest moment tenen els consorcis. I en això estem d'acord. Ara, si pel mig resulta que podem fer tot aquest període de transició amb els consorcis existents, per què

no? I, per tant, intentar fins al final que sigui el mateix territori qui gestioni aquest període transitori i una administració superior.

Finalment, evidentment, tramitació parlamentària, aprovació i creació de la comarca si així ho volen els ciutadans d'aquestes dues comarques.

Hi ha dos aspectes més, que s'han citat, que són la creació del municipi de Medinyà, separat de Sant Julià de Ramis, una vella aspiració que està compartida per tots els grups polítics i pels ciutadans de Sant Julià i de Medinyà, i que la lliguem a la tramitació de la Llei de governs locals per una senzilla raó: a la Llei de governs locals hi hem presentat l'excepció, alguns grups, de Sant Julià de Ramis i de Medinyà, respecte als límits que impedié que fossin municipi, i, per tant, si per aquí podem fer compatible la tramitació de la llei, doncs, millor.

I l'Alta Segarra. Evidentment, demanar aquesta opinió al Govern sobre què pensa de l'Alta Segarra, però l'Alta Segarra no ha seguit, encara no ha començat cap tràmit des d'un punt de vista de petició, compleixin o no compleixin els requisits que incorpora la llei. Per tant, ja els ho avancem, nosaltres estarem d'acord que l'Alta Segarra sigui allò que vulgui ser l'Alta Segarra, i, per tant, si els municipis així ho volen, si els ciutadans així ho volen, en el seu moment, doncs, ho parlarem.

I, finalment, un comentari important. I torno al principi. No és tan decisiu la velocitat en què fem tot això sinó que ho fem bé. I, per tant, si algú es pensa que «apretant» el Govern o «apretant» els grups parlamentaris entre nosaltres... I ara no dono culpes a ningú, senzillament ho constato: el que és important és que ho fem conjuntament. Hi hagi qui hagi al Govern a cada moment polític, aquestes comarques, si alguna cosa volen sobretot, és continuïtat en el temps. I, per tant, això els dona la solidesa de l'acord que avui prendrem.

Res més. Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí, bona tarda. Saludar, com s'ha fet anteriorment, els regidors del Moianès. Per part del nostre grup no és que ens hàgim afegit, de fet ja hi érem, i hi érem en el text original que en aquest cas ens proposava en aquesta moció el Grup d'Esquerra Republicana, per una senzilla raó: durant el procés d'elaboració de les nostres esmenes a la Llei de governs locals, vam tenir l'oportunitat d'escoltar tant els regidors, les regidores, els alcaldes del Moianès, com del Lluçanès, com també de Sant Julià de Ramis i Medinyà, i part de les esmenes que ells feien, en la línia precisament de millorar, arran dels canvis legislatius de l'LRSA, la seva capacitat de prestar competències al servei dels ciutadans i les ciutadanes, ens semblaven, doncs, del tot

idònies i adequades, i en aquest sentit vam incorporar a les nostres esmenes aquestes reivindicacions, que el que fan bàsicament, com s'ha exposat anteriorment per part del portaveu d'Esquerra Republicana, el senyor Dionís Guiteras, és garantir el bon funcionament del que ha estat..., en aquest cas, que era a la proposta original, del Consorci del Moianès i fer possible que aquest òrgan administratiu pugui seguir prestant els serveis bàsics en dues línies fonamentals, que jo crec que ens preocupen a tots aquells que estem en el territori donant respostes, que eren les competències bàsiques en dinamització econòmica i ocupació, entre d'altres.

Vam tenir l'oportunitat de conèixer directament, molts dels representants i diputats que portem els temes de governs locals, l'experiència pròpiament del Consorci del Moianès, també del del Lluçanès, posteriorment. I, per tant, sota el nostre punt de vista, donat el fet que tot el tràmit administratiu, doncs, ja estava fet per poder fer la creació de la comarca i donada la necessitat que es planteja pels canvis legislatius que s'han produït amb la llei de l'Estat, és del tot necessari poder impulsar aquest procés.

Ens felicitem del consens, perquè, de fet, la mateixa filosofia que ens està portant a elaborar la nova Llei de governs locals cerca aquest consens necessari, així no hem d'estar contínuament canviant les lleis quan canvien les majories, si canvien, però creiem que és molt important que s'incorpori el fet de la consulta, evidentment, magnífic, estem gairebé segurs que el territori hi estarà ben d'acord, però que la consulta evidentment tampoc no acabi sent l'impediment per a la necessària creació de la comarca, per garantir la preservació de la prestació dels serveis garantint les competències.

I això, per nosaltres, és molt important, perquè els que estem treballant dia a dia i colze a colze amb la ciutadania en el món local sabem de la importància que tenen a vegades aquests tipus de decisions, perquè són decisions que tenen un component administratiu però tenen sobretot un component de servei. I per les dades que nosaltres tenim i que se'ns han facilitat per part dels diferents alcaldes que componen en aquest cas el Consorci del Moianès –hi incideixo perquè inicialment la moció estava centrada en aquest consorci–, els resultats són impecables; s'han millorat els indicadors quant a la creació d'ocupació, s'ha garantit la prestació de serveis bàsics i s'ha fet amb equilibri pressupostari. Per tant, si una cosa funciona, si un instrument funciona, si aquest instrument està garantint als ciutadans i ciutadanes que conformen aquests municipis una bona prestació de serveis, doncs, garantim-lo, i fem-lo de la millor manera possible.

Per tant, expedient tramitat, es podria aprovar, s'afegeix la consulta; si pel que fos aquesta consulta no es pogués portar a terme, doncs, facilitem el tràmit de la llei per via d'urgència, per fer possible, també en aquest cas, la incorporació de la comarca del Moianès i la resolució de la creació del municipi de Medinyà, que també ens van comprometre en una reunió farà aproximadament uns sis mesos, recordo, amb els alcaldes respectius, a fer-ho possible. Perquè, en defi-

nitiva, darrere de tots aquests canvis legislatius, que estem patint i sabem que en certa manera la llei de l'Estat ens ha generat molta inseguretat jurídica, i una de les mostres és aquesta, a part de posar en *jaque* alguns serveis fonamentals per als ciutadans i les ciutadanes, com sabem que han estat els serveis socials, les escoles de música i altres serveis que prestem des del món municipal, ara tenim l'oportunitat de fer possible aquest consens per no condicionar la realització de la consulta al necessari tràmit, en aquest cas, d'aquesta llei, que tal com s'ha fet ara, en aquesta moció, i amb la incorporació de les esmenes que ha fet també Iniciativa i que feia Convergència, doncs, també tenim el tràmit de la comarca del Lluçanès, i la resolució del tema del municipi de Medinyà, com també aquest informe, que nosaltres també estem d'acord que es demani al Govern.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, honorable presidenta. Vicepresidenta del Govern, diputats i diputades, benvolgut senyor Guiteras, il·lustre diputat i alcalde, una salutació a tots els alcaldes i regidors que ens acompanyen. Abans de fer una breu exposició sobre la seva moció, permeti'm que li digui, quan vostè, a les seves primeres paraules, parlava de consens. És evident que quan parlem de persones, que són les que viuen al territori, els alcaldes també, els regidors també, però el que és més important són les persones. Aquesta diputada que els parla coneix molt bé tot el territori –no és comarca però pràcticament l'anomenem la comarca del Moianès– i els seu deu municipis. És una reivindicació històrica de la gent del territori, potser no tots hi estan d'acord; són tres comarques, són 13.100 i escaig persones, moianesos i moianeses que viuen al territori, i és evident que s'ha de buscar la fórmula millor per poder conviure i viure el millor possible en el territori. Jo els felicito per la mancomunitat.

Vinc d'una experiència llarguíssima, des de fa molts anys, de la mancomunitat Garraf-Penedès i, per tant, sé el que és treballar, doncs, de manera mancomunada, i vostès n'han estat un exemple, ho acabem de sentir ara, i el Partit Popular i el Grup Parlamentari Popular coincidim plenament amb les reivindicacions que des de la mateixa comarca i des dels deu municipis vostès fan. Seguir donant suport a la creació d'ocupació, només faltaria. Incentivar i consolidar la creació de noves empreses, i tant que sí, per a això treballem. Garantir els serveis als habitants del Moianès, només faltaria, vostès ho fan des del seu consorci, però és evident que els altres ho hem de fer des de les institucions, bé sigui des de Catalunya o des del Govern de l'Estat. Seguir decidint en igualtat de condicions, només faltaria, millorar la qualitat de vida dels ciutadans, per a això som diputats i per això hem vingut aquí, per treballar, en definitiva, en el benefici d'ells. I seguir treballant perquè la màxima gent que viu al

Moianès pugui treballar a la pròpia comarca o en els seus entorns més propers. Vostès en són un exemple, amb l'atur al 10 per cent.

Ara bé, vostès volen, amb la seva exposició de motius, jo els escoltava molt bé, i la resposta també de la vicepresidenta, una rapidesa cabdal en aquests moments, quan vostè sap que estem tramitant una llei en el Parlament que està en ponència, i que, evidentment, suposo que aquesta pressa és perquè tenen por que dins d'aquesta mateixa llei potser no hi pugui caber, per la densitat dels habitants del Moianès, no es pogués configurar la comarca del Moianès dintre d'aquesta mateixa llei. D'aquí deuen venir aquestes presses, més o menys. Però és en definitiva que hi ha una eina important en la qual col·laborem tots els grups parlamentaris, i és aquí on jo crec que podríem salvar aquesta situació, aquest consens que vostè ens demanava a tots els grups parlamentaris, per tal de buscar aquesta solució al més ràpidament possible.

La vicepresidenta, amb la resposta que li donava a la interpellació, em donava la impressió que de pressa no en tenia, perquè, doncs, ella li deia: «Escolti'm, facin una consulta, consultin els ciutadans, facin pedagogia i sàpiguen com va el tema.» En part, vaig pensar que tenia raó, perquè em vaig recordar de la Plataforma per la Vegueria del Penedès. Ho han fet extraordinari. Mai Catalunya sabrà valorar suficientment bé el treball que ha vingut desenvolupant la Plataforma de la Vegueria del Penedès per unir quatre comarques. Difícil. No s'ha aconseguit. *En ello estamos*. Serà molt difícil aconseguir-ho, però era un element. Vostè li diu «una consulta». És veritat, la gent s'ha de manifestar, la ciutadania s'ha de manifestar, i no podem anar tan de pressa, es necessita temps. La vegueria del Penedès fa més de deu anys que ha treballat i treballa per aconseguir arribar a una fita, que no s'hi ha arribat encara, per tant, vol dir que és evident que vostès tenen un camí llarg.

Nosaltres no els podem donar totalment el recolzament, però sí que els fem un vot de confiança, i aquest vot de confiança es transforma en una abstenció. Perquè des del coneixement com a diputada i grup parlamentari i Partit Popular de Catalunya, encara que vostès moltes vegades ens critiquin, nosaltres fem territori com vostès; nosaltres coneixem els pobles, poble a poble; nosaltres coneixem les inquietuds i sabem allà on es treballa bé i on no s'hi treballa tant. I per tant, tenen una eina, mentrestant, que és el consorci, que ho aconseguirà i continuarà treballant molt bé, fins i tot la vicepresidenta els ho deia, que estan adscrits a la Diputació de Barcelona, i la Diputació de Barcelona a vostès no els pot fallar ni els pot deixar mai per dues qüestions: perquè és fenomenal el treball que vostès desenvolupen i perquè és una eina de transició, arribem allà on arribem. Per tant, acceptin-me aquest vot d'abstenció, evidentment, sense cap sentit de crítica...

La presidenta

Se li ha acabat el temps. Té la paraula, en nom del Grup de Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Alcaldes i regidors que ens acompanyen aquesta tarda, diputades, diputats, senyor Guiteras, el primer que vull fer és donar-li les gràcies perquè vostè ha fet un esforç per explicar-nos a tots i cadascun dels diputats que avui defensarem les nostres posicions davant aquesta moció quina és la realitat del seu territori, i cregui'm que compartim la diagnòsi, però no compartim la solució. I per tant, li agraïm aquest esforç que ha fet per tal d'explicar-nos que el seu territori i els municipis que el componen tenen una realitat territorial, i la necessitat de distribuir i d'organitzar els seus serveis bàsics, d'acord amb unes inèrcies que es produeixen en el territori, i que a vostè l'actual organització territorial li resulta incòmoda. Per tant, ens sembla que compartim aquesta idea.

És a dir, vostè diu: «Jo tinc deu municipis repartits en tres comarques, i a mi aquestes limitacions comarcals em molesten.» Doncs, miri, igual que pensem nosaltres: fora comarques. Fora comarques, fora consells comarcals, acabem amb les fronteres i, per tant, podrem organitzar-nos el conjunt dels municipis d'acord amb les nostres necessitats, amb criteris d'eficàcia i eficiència, els nostres serveis bàsics. I a més a més demanem, això sí, a la conselleria que ens garanteixi la suficiència financera per fer-los efectius. Per tant, nosaltres compartim aquesta diagnòsi. Ara, el que no compartim és que en uns moments en què la situació econòmica és difícil, en uns moments en què des d'Europa el criteri que hi ha és anar cap a la simplificació d'estructures administratives, nosaltres ens posem a construir-ne de noves. I escolti, vostè amb això ha tingut un èxit paradigmàtic, perquè va començar amb una moció que demanava la creació de la comarca del Moianès i ha acabat amb tres comarques i un municipi de més. Escolti, un balanç absolutament exitós; per tant, felicitats.

Però, bé, nosaltres, com bé sap, hem defensat durant tota la legislatura la necessitat de suprimir els consells comarcals, perquè enteníem que eren estructures administratives que es van crear en un moment històric com a contrapoder a les diputacions, que en aquests moments no feien la feina necessària per atendre, sinó que, d'alguna manera, el que feien és entorpir la dinàmica de la creació de serveis que es podien fer perfectament des de les diputacions o des de l'organització territorial a través de la mancomunitat de serveis, oferir aquests serveis de qualitat arreu del territori, i, per tant, nosaltres el que no farem ara és donar suport a una proposta que no només en crea una sinó que en crea tres, i a més a més crea també un municipi. Per tant, en aquesta incoherència no caurem, perquè creiem que en aquests moments en què s'estan debatent de forma tan intensa les lleis de base d'organització territorial i la Llei de governs locals de Catalunya, el que és important és oferir als municipis que presenten la realitat de la que vostè parla, del municipi de Moià i del territori del Moianès, oferir els instruments necessaris perquè aquest instrument o aquesta organització de serveis bàsics sigui possible, amb criteris d'eficàcia i eficiència i de suficiència financera. I crec que estem en un moment idoni per fer-ho, però no crec que l'ins-

trument sigui crear noves estructures polítiques en un moment en què la situació el que ens demana és justament anar cap al contrari.

Miri, fixi's en una cosa: la Unió Europea demana que per crear un municipi hi hagi un nucli de població de quinze mil habitants. Del que estem parlant ara és de deu municipis que en tenen tretze mil, que ni tan sols aquest número de població és suficient per crear una comarca segons la Llei de governs locals. Vull dir, ja ens saltem la primera condició. Però és que, a més a més, estem parlant de la comarca del Lluçanès, que parla de vuit mil habitants. És que estem creant noves estructures polítiques per a nuclis de població que ni tan sols estan d'acord amb els criteris establerts per la Unió Europea. Jo crec que això ho hem de repensar, sense que això signifiqui la limitació que vostès es puguin autoorganitzar i garantir aquests serveis de qualitat.

I per altra banda, el que sí que lamento és que vostè hagi caigut en el parany que li han parat des del Grup de Convergència i hagi acceptat aquestes consultes, que jo reconec que són molt bones, però jo el que crec és que són un element que afavorirà que no es creïn aquests consells comarcals i que no es creïn aquestes comarques. És a dir, vostè ha caigut en aquesta trampa. És cert que hi ha competències per convocar-les, eh?, però el que jo crec és que a vostè li han posat una trampa i vostè ha caigut de quatre potes. I per això, no les votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. D'entrada, agrair, òbviament, l'esforç de l'alcalde de Moià i diputat d'aquest Parlament per explicar pedagògicament exactament tot el que havia passat durant aquest temps. Nosaltres, bàsicament, donem i donarem suport a la creació de la comarca del Moianès, òbviament, d'acord amb el que demana el territori de forma majoritària; entenem que és una reivindicació persistent, històrica i actual, que és el Moianès una unitat territorial concordant, és a dir, susceptible de generar una comarca, i que, a més a més, se n'ha fet, al Moianès, una gestió racional, racionalitzada i mancomunada de serveis a través del consorci que en els últims anys ha estat exemple de gestió mancomunada de serveis. Això d'una banda.

Entenem que és un debat que es precipita, i molt, amb l'arribada de l'LRSA, i, per tant, el fet que el 2015 s'elimini el consorci, per tant, entenem com a pas més ràpid, abans d'abordar els altres tres, que s'asseguri que com a mínim el consorci no queda eliminat; és la garantia i és la base sobre la qual s'ha de construir la comarca, i, per tant, d'entrada, votem que sí al punt número 4 per garantir que el consorci, sobretot, no quedi fora. No obstant això, entenem precipitat el procés ara mateix, en aquest últim trimestre de l'any, i

no acabem d'entendre el procediment de les consultes populars, que, si s'han de fer en el marc legal suspès, no acabaran de fer-se. És a dir, quin marc és el de les consultes?

Nosaltres la crítica que tenim en el procés de creació de la comarca precipitadament en el temps en els propers tres mesos, la crítica o l'únic inconvenient que tenim, és una necessitat que, òbviament, la urgència impedeix fer-ho amb cura, de debat ciutadà, debat popular, no sobre l'acord perquè hi ha hagi una comarca del Moianès, sinó què suposarà tenir consell comarcal, amb quins serveis, si les noves competències, etcètera, suposaran aquest nou consell comarcal; si tindrà estructura política, si no tindrà estructura política; si el governarà un consell d'alcaldes, si no el governarà un consell d'alcaldes, sinó consellers comarcals; aquests consellers comarcals d'on sortiran, quines noves competències tindran; quines que depenien dels anteriors consells comarcals on el Moianès està repartit passaran a formar part d'aquesta comarca, des d'on es prestaran els serveis, de forma centralitzada o descentralitzada... Un debat que és necessari per a la població i que pot culminar perfectament amb una consulta, però que no volem que el fet de celebrar consultes sigui impediment perquè pugui prosperar la creació de la comarca del Moianès.

I tal qual el mateix, òbviament, amb la *coletilla* aquesta que posa aquí, de «si aquesta és la voluntat dels municipis»..., lògic, amb el Lluçanès té tota la lògica, òbviament, i li donarem...

Certament, se'ns escapa Sant Julià de Ramis i..., se'ns escapa. No tenim una valoració pròpia, més enllà del que s'ha exposat, de quina és la seva solució. Entenem que és, òbviament, a petició del territori i, per tant, també, hi donarem suport, com també donarem suport a que es presenti un informe sobre l'Alta Segarra.

I sobre la vegueria del Penedès, home, senyora Dolors Montserrat: *estábamos*, no «estem», *estábamos* a favor de la vegueria del Penedès. Que quan se'ls ha demanat suport, els darrers mesos, als dos diputats de la vegueria del Penedès, als dos o als tres diputats de la vegueria del Penedès que té el Partit Popular, l'han negat, ja no els interessa, que és molt similar..., això passa moltes vegades, però és molt similar..., com quan els alcaldes convergents també signaven a favor de la plataforma «No fem el CIM» al Penedès. I va ser perdre el tripartit, entrar Convergència a la Generalitat i posar-s'hi tots d'acord a favor. Però «estàvem», a veure si hi tornen, a estar a favor de la vegueria Penedès.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. No sé..., no sé... Bé, primer, aquest diputat, coincideix que és l'alcalde de Moià i que és el president del Consorci del Moianès; i els agraeixo a tots els portaveus que han intervingut... El mèrit no és en absolut, gens, meu; és la feina de vint anys d'alcal-

des, alcaldesses, regidors i regidores, empresaris, treballadors, societat civil, que han fet que aquests vint anys hagin estat un cúmul d'èxits i un exemple, en la nostra modestia, que si algú el pot aprofitar, doncs, perfecte.

Estic absolutament d'acord amb totes les intervencions. Senyora Mejías, ahir vam tenir una conversa fantàstica, i entenc perfectament tota la crítica i, fins i tot, el *zasca* que m'ha fet. L'hi accepto –l'hi accepto–, té raó.

A la senyora Dolors Montserrat, que n'hem estat parlant també, i m'ha explicat les seves coneixences de la gent del Moianès, Castellterçol, els viatges que ha fet allà quan feia de secretària d'organització, si no ho entenc malament... Per tant, coneix bé la realitat. També li accepto tots els *zascas* que m'ha fet, perquè la veritat és que ha sabut complementar una part important, que és el reconeixement d'una feina, i una crítica, que jo l'entenc com a constructiva, a la seva posició.

Al senyor Jaume Bosch, doncs, què li he de dir? Coneix perfectament el territori. Li accepto, i a més a més les incorporem, aquestes esmenes que ha presentat, perquè totes són de gran sentit comú. Per tant, moltes gràcies.

A l'alcaldessa Núria Parlon, també, li agraeixo moltíssim el seu posicionament, com ha defensat..., ha defensat fins i tot millor que jo les dades, els números, perquè ha pogut dedicar-s'hi més, a aquesta intervenció, i havia de fer altres coses. Per tant, moltes gràcies.

Al senyor Corominas, bé, «amb il·lusió», tot ho farem (*rialles*), però..., però bé... Ens en sortirem, perquè crec que quan..., no jo, no el Moianès, però quan hi ha una eina útil, quan es té raó, quan la feina ha de ser en positiu i s'ha de ser proactiu per dinamitzar el territori, perquè la gent empenyi, perquè tinguï possibilitats i tinguï opcions, doncs, ens posarem d'acord. Nosaltres entenem que hi han maneres més ràpides. Ens parlava de la consulta. Qui ha de ser menys que Esquerra a favor de la consulta? –no dic menys que vostès, o menys que d'altres, eh? Però ho han explicat molt bé els altres portaveus: han dit perfectament que no podem..., que una cosa que no està..., que no podem canviar les normes d'avui per demà en una cosa que fa quatre anys que corre i fa vint anys que treballa. Per tant, buscarem la solució, però el 31 de desembre cau una llosa, i aquesta llosa aquest diputat i aquest grup parlamentari, i vostè també, i tots, ho hem deixat molt clar aquí: si ens falla, si ens fallem, tindrem un «*lio serio*».

El diputat Arrufat, que no li ho he dit abans: també li accepto tot el que ha dit. També, tots aquests canvis d'última hora, els entenc. I que el seu posicionament sigui una abstenció, doncs, des del territori també li ho agraïm, perquè segur que la voluntat d'aquest Parlament és la de tirar endavant els territoris: Moianès, Lluçanès, Medinyà, Alta Segarra... Si volem un país on les persones visquin i les persones es desenvolupin, hem de posar les eines... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Veus de «Molt bé.»*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Lluís M. Corominas i Díaz demana per parlar.*) Senyor Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Sí, presidenta. Molt breument...

La presidenta

Trenta segons.

Lluís M. Corominas i Díaz

...per contradiccions..., ai, per al·lusions. Bàsicament, perquè en la primera intervenció no m'he referit a agrair-li la feina al senyor Guiteras, que n'ha fet molta, i, per tant, que no és que m'ho hagi passat; senzillament, és que tot això precisament és aquí perquè algú s'ha preocupat de poder-ho tramitar.

I, d'altra banda, en el que sí que no hem d'entrar és en això que ha dit ell, no?: qui s'estima més el territori i qui vol més aquesta creació de les comarques del Moianès i del Lluçanès. Entre altres coses, perquè jo no podria tornar a casa els meus pares, a Granera, que és, com tothom sap, Moianès. Vinga.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Per demanar votació separada, pel que fa a nosaltres, dels tres primers i els tres últims punts. O sigui que..., són sis; doncs, els tres...

La presidenta

Molt bé.

(*Pausa.*)

Passem a la votació de la moció. Tinc petició de votació separada de l'1, 2 i 3, per una banda, i 4, 5 i 6, per una altra. Va bé? (*Pausa.*)

Doncs, comencem a votar els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 101 vots a favor, 9 en contra i 18 abstencions.

I votem ara els punts 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 101 vots a favor, 9 en contra i 17 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre els ens locals (tram. 302-00212/10)

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, i últim: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els ens locals... (*Forts aplaudiments. Remor de veus. Pausa.*) La darrera moció és presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó –que no comenci fins que no marxin els que estan pels passadissos.

(*Pausa.*)

Ja pot començar.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, diputats, diputades, la moció que avui presentem té dues parts ben diferenciades, tal com ja vam expressar en la interpellació a la vicepresidenta. Per una banda, va referida a la consulta –que, per cert, totes les preguntes que vam fer a la vicepresidenta van rebre la mateixa resposta, que era el silenci i la no-resposta– i l'altra part és la referida als deutes de la Generalitat amb els ens locals. Em sembla, presidenta, que m'ha de posar el temps; si no, els diputats de Convergència s'exciten... (*Remor de veus.*) Però bé, està bé –està bé–, excitar-se. Està bé –està bé. Sí, és sa –és sa. Com deia, l'altra part referida als deutes de l'ajuntament envers la Generalitat.

Què proposem, nosaltres? Proposem, per una banda, instar el president de la Generalitat i el seu Govern que no duguï a terme cap actuació que resulti d'aplicar els articles suspesos de la Llei de consultes ni del decret de convocatòria –que és una obvietat–, però alhora, també, que s'abstingui d'impulsar processos que tinguin com a objecte els mateixos fins que els perseguits per la convocatòria de la consulta; que no exigeixi ni tampoc demani als alcaldes promoure cap acte relatiu a la convocatòria de la consulta ni al seu procés electoral, ni altres actuacions que pretenguin substituir-la, perquè és contrari a dret. I també demanem que no demani promoure la cessió de dades del padró municipal, ni demanar als ajuntaments el seu suport amb recursos humans, materials i logístics per realitzar aquesta consulta, o altres accions amb la mateixa finalitat; així com també que no demani l'autorització per a l'ús d'espais municipals per celebrar-hi actes vinculats amb aquesta. Per tant, queda clar: no demanin suport als ajuntaments per a la consulta o per al succedani de consulta.

Aquesta moció pren tot el seu sentit, aquesta part de la moció, quan vam (*veus de fons*) conèixer... –sí, home sí–, vam conèixer pel *Periódico* el que realment pensava el president de la Generalitat, quan afirmava allò de: «Hem d'enganyar l'Estat» –i, per tant, té tot el sentit que avui portem a aprovació aquests punts– i quan estava disposat a destituir a tots els consellers del seu Govern –això sí que és confiança i treball en equip, eh?, vicepresidenta.

Però bé, respecte a la segona part, que també és molt, molt important, envers els deutes de la Generalitat, també instem la Generalitat de Catalunya que faci amb la resta d'ajuntaments el que ha fet amb l'Ajunta-

ment de Barcelona, que és signar aquells acords –especifiquem «en un termini de dos mesos»– per fixar un calendari dels compromisos de pagament dels deutes que té amb cada ajuntament, dels deutes corresponents a l'any 2013 i anteriors. També demanem al Govern de la Generalitat que faci efectiu abans de finalitzar l'any 2014 els pagaments pendents de l'any 2013 i anteriors; ja no parlem de l'any en curs, sinó que parlem del 2013 i de l'anterior.

També demanem que s'adoptin les mesures pressupostàries necessàries per tal que els deutes comptables que encara no han estat reconeguts per la Generalitat, amb els ens locals, puguin tindre la consideració d'ingrés pressupostari en els pressupostos dels ens locals. I aquí sí que interpel·lem d'una forma molt directa el Grup d'Esquerra Republicana amb aquesta mesura, si realment ens creiem això de la transparència. Què demanem? Una cosa òbvia: que es publiqui al web de l'ajuntament quin deute té la Generalitat amb cada un dels ajuntaments. I això, si ens creiem la transparència, hauria de ser un punt que hauria de merèixer el suport de tots els grups parlamentaris.

Demanem també que en un termini màxim de dos mesos el Govern compleixi el seu compromís de presentar el Projecte de llei de finances locals.

I també demanem que s'inclouï en el pressupost de la Generalitat per a l'any 2015 un finançament just per part de la Generalitat de les escoles bressol, les escoles de música, les escoles d'art municipals, serveis que són competència de la Generalitat, que correspondria prestar a la Generalitat, però que estan finançant de forma injusta els ens locals. I això també és important, que això no serà possible si anem abocats a una pròrroga pressupostària. Això només serà possible si hi ha un nou pressupost per a l'any 2015.

I volem acabar també amb una crida directament al món local, sobretot als alcaldes i als governs locals. I els demanem una cosa que és òbvia: que volem uns ajuntaments neutres políticament, uns ajuntaments que respectin la pluralitat dels seus ciutadans, uns ajuntaments que no prenguin part a favor de la independència adoptant acords i símbols en aquest sentit.

Perquè hi ha una cosa que és evident: quan els ajuntaments, i ho estan fent vostès en el territori, i aquesta és la seva responsabilitat: prenen part a favor de la independència amb els seus actes, i aquí seria molt llarg d'explicar tot i cada un dels actes que s'estan adoptant, això és incompatible amb expressar alhora la voluntat d'escoltar els ciutadans. Quan prenen part és que ja no volen escoltar els ciutadans, el que volen fer és imposar als ciutadans la seva decisió d'una Catalunya independent, i això és al que nosaltres ens revelem.

Demanem aquesta neutralitat als ajuntaments i que els ajuntaments no siguin aquest instrument que vostès estan emprant per a aquesta causa independentista. Quan diuen vostès que donen suport al món local el que realment estan fent és utilitzar els ajuntaments per aconseguir el seu objectiu polític de la independència, i creiem que això és absolutament injust.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per presentar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. El senyor Calbó ho ha explicat; aquesta moció té dues parts ben diferenciades, una primera part en què el Partit Popular manipula les necessitats del món local per atacar el dret a decidir, així de clar, una primera part en què, a més, amb un clar despropòsit és aquells, eh?, el Partit Popular, aquells que han estat perseguint i estigmatitzant el món local com a culpables de la situació econòmica que s'està vivint a Catalunya i a Espanya els que ara ens posen aquests punts a votació, aquell Partit Popular que ha eliminat o limitat al màxim la capacitat política del món local per donar resposta a les necessitats de la seva ciutadania. I sí, el món local ha continuat fent els deures com pot, cada vegada amb menys recursos, a banda de menys eines, i amb menys recursos perquè altres no compleixen els compromisos: l'Estat per començar –l'Estat per començar–, però també, és cert, la Generalitat. I en això és en l'única part en què podem coincidir amb aquesta moció del Partit Popular. Hi coincidim, bàsicament, perquè Iniciativa i Esquerra Unida ha insistit amb esmenes als pressupostos, amb mocions, amb resolucions als debats de política general, amb moltíssimes intervencions a partir de mocions d'altres grups en molts dels punts que es posen a votació en el que és la segona part d'aquesta moció, i per tant, evidentment, haurem de fer suport a alguns d'aquests punts i farem suport perquè són punts que hem defensat en múltiples ocasions la gent d'Iniciativa i Esquerra Unida en aquesta mateixa cambra.

Farem suport a aquells punts en què es reclama, com ara els deia, en el pagament dels deutes pendents des del 2013 i abans al món local, amb acords com el que ja s'ha fet a Barcelona. Farem suport a aquell punt en què es reclama consignació pressupostària per a l'any 2015 per pagar els deutes de la Llei de barris de 2013 i abans al món local. Farem suport a la publicitat, a la publicació dels deutes que la Generalitat manté amb el món local; i sí, farem suport a aquell punt que nosaltres intentàvem arreglar en redactat i que finalment ha quedat com afegit en un punt extra, un punt que reiteradament la diputada i alcaldessa Núria Parlon ha tret en aquest Ple amb preguntes al Govern, que el món local requereix, que és que se'ls reconegui el deute pendent perquè puguin, en els seus balanços i pressupostos, fer constar, encara que no cobrin aquest deute, però almenys fer constar que hi ha un deute pendent i no es quedin, doncs, al descobert en els seus balanços i els seus pressupostos amb aquestes exigències extremes que actualment l'Estat, del Partit Popular, posa als ajuntaments de dèficit zero. I també farem suport que hi hagi un finançament suficient –ho he modificat amb una esmena nostra– per a les escoles, per a les escoles de música i per a les escoles d'art municipals. Sé que Convergència i Unió dirà que s'ha avançat en alguns d'aquests punts en la resolucions que hi va haver en

el debat de política general del passat més de setembre, és cert, però no fins al punt del que s'està posant a votació en els acords que avui ens planteja el Partit Popular respecte d'aquests aspectes i, per tant, hi farem suport.

Voldria fer esment també a un altre dels punts de la moció en què també farem suport des d'Iniciativa i Esquerra Unida, que és de nou la reclamació que es faci la llei de finances locals. Portem no sé quants anys fixant terminis en aquesta cambra perquè es faci la llei de finances locals, insistim com a Iniciativa i Esquerra Unida; no pot ser que no hi hagi entrada al Parlament de Catalunya una llei de finances locals mentre estem tramitant la llei de governs locals. Hem d'estar tenint resposta, senyora Ortega, de com està la tramitació, com està el procediment, com està d'avançada la possibilitat d'una llei de finances locals. Ens diran que ja hi ha una comissió de treball funcionant, que hi ha una feina que s'està fent amb l'Associació i amb la Federació de Municipis. A nosaltres ens consta que aquesta comissió està aturada i ens agradaria saber com està tot plegat, ens agradarien els continguts de l'anàlisi fet per la comissió d'experts, ens agradaria conèixer-ho.

I toca ja no només paraules, ja no només acords que s'aprovin en aquest Parlament sinó resultats –resultats–, senyora Ortega, resultats, companys de Convergència i Unió, resultats, companys d'Esquerra Republicana. Per tant, cal, i sí, votem que en menys de dos mesos en aquesta cambra entri una llei de finances locals.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conselleres, diputades, diputats, miri, ja li avanço, senyor Calbó –senyor Calbó–, vostè abans m'apel·lava, l'apel·lo a vostè i, en tot cas, no donarem suport a la seva moció, a cap dels punts li donarem, bàsicament perquè es tracta d'una moció trampa, eh?, utilitzant el seu llenguatge tan utilitzat per vostès sobre la trampa i les actituds d'altra gent i, en tot cas, vostès porten aquí una moció disfressada. En tot cas, vostès diuen que vénen a parlar dels ens locals; vostès no vénen a parlar dels ens locals, vénen a parlar del tema que sembla que sigui l'únic que els importi i els ocupi, que és el tema de la consulta, majoritàriament, la majoria d'acords tracten sobre el tema de la consulta i, per tant, diguem, no és una moció sobre els ens locals –penso que està mal formulat el títol de la seva moció i de la seva interpel·lació–, sinó que era una moció sobre la consulta, sobre alguns efectes de la consulta i, de retruc, de refilada, alguns efectes sobre el món local.

Miri, i no li donarem suport, tot i que podem estar d'acord en algun dels punts, eh? Vostè ens apel·lava a la transparència, estem d'acord que ha d'haver-hi transpa-

rència, però igual que vostès demanen la transparència aquí, ens agradaria que també mantinguessin aquesta exigència de transparència a altres governs, com el Govern de l'Estat, en el qual sembla que allà no hi ha d'haver tanta transparència i que, en tot cas, l'opacitat constant i la negació de la creació de comissions al Congrés dels Diputats és una feina habitual per evitar que els diputats puguin investigar la feina del Govern; per tant, no són vostès, diria, els més apropiats per parlar-nos de transparència. En tot cas, ens parlaran de comptes a Suïssa, però no ens podran parlar de transparència.

Podríem estar d'acord també en el tema de la Llei de finances locals, i ho hem exigit, ho hem demanat, i en altres ocasions quan s'ha debatut en aquest Parlament ho hem fet, hi hem donat suport. No li donarem suport en aquesta ocasió perquè ja ha estat aprovat i, per tant, ens sembla que no cal. Vostès ara surten com a grans defensors, es vénen a preocupar dels ajuntaments, però fa quatre dies ens han aprovat una LRSAL, una LRSAL que ha estat portada al Tribunal Constitucional per la gran majoria dels ajuntaments d'aquest país; per tant, diguem, no ens sembla que vostès tinguin gran preocupació pels ajuntaments d'aquest país, sinó que tots ells s'han rebel·lat contra les seves normatives. Diguem que l'únic que fan és imposar una recentralització de competències i deixen un marge de maniobra molt –molt– curt als ajuntaments.

És vergonyós i és vergonyant que es dediquin vostès a fer de bombers piròmans; és indignant que vostès vinguin a exigir el pagament al Govern de la Generalitat cap als ajuntaments, que nosaltres també reclamem que es facin aquests pagaments, quan el Govern de l'Estat és incapaç de pagar els seus deutes al Govern de la Generalitat i, per tant, és indignant que vostès, que no compleixen... –sí, sí, bufi, senyor Calbó, bufi, que aquesta és la realitat, tristament és la nostra realitat, és la nostra realitat–, i vostès s'inventaran, eh?, i vostès utilitzen aquesta teoria, apliquen aquesta teoria del bomber piròman: primer ens incendien, primer deixen de pagar, i després vénen a inventar-se el FLA i no sé quantes històries per intentar salvar l'economia catalana com si vostès salvessin els ajuntaments. Escolti, vostès ens han posat en aquesta situació per la manca dels ingressos que corresponien al Govern de la Generalitat i que vostès han ignorat una vegada donar l'altra.

I deixi'm que entri a la part majoritària de la moció, que vostès es preocupen, una vegada més l'obsessió malaltissa, si em permet l'expressió, aquesta obsessió malaltissa contra qualsevol forma de participació, digui-li consulta, digui-li procés participatiu. En tot cas, vostès del que tenen por és del sentir i el que opina la majoria del poble de Catalunya. No veiem quina ha de ser la por a consultar, a saber què pensa el país sobre qualsevol qüestió i, per tant, una qüestió tan transcendental com aquesta. Vostè ens deia que si es manipulen els ajuntaments, que si els ajuntaments aquí, els ajuntaments allà; en tot cas, el que estem intentant és saber què vol la ciutadania de Catalunya i que, per tant, ens sembla que aquest és el que pertoca.

Vostès han utilitzat la Constitució no com un punt de trobada, que és el que va ser el 1978, sinó com un codi penal, com una presó de pobles i com una presó de ciutadans. Ja n'hi ha prou, el país ha dit prou i la gent ha dit prou, vostès s'ho trobaran més endavant. Si la seva estratègia és la d'intentar fer oïdes sordes, allà vostès, vostès s'ho trobaran perquè la realitat d'aquest país i la voluntat democràtica de la ciutadania expressada de moltes maneres trobarà el seu camí, no pateixin. Vostès vagin fent invents, vostès vagin demanant informes al Consell d'Estat, vostès vagin traient resolucions del Tribunal Constitucional, és igual, tot això quedarà en un no res quan la voluntat majoritària d'aquest poble pugui expressar-se a través de les urnes.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Nosaltres hauríem agraït que el Partit Popular hagués fet dues interpellacions per temes diferenciats i que no barrejés la primera part de la moció, que té a veure a qüestions clarament, podríem dir, d'opció política, amb la realitat dels governs locals i el maltractament financer que reben els ajuntaments per part de diferents administracions, inclosa la de l'Estat.

Nosaltres farem un vot diferenciat del contingut d'aquesta moció bàsicament per dues raons; la primera part de la moció crec que respon, en definitiva, a com al Partit Popular interpreten que han de ser o han de regir-se els ajuntaments; de fet, de la legislació, de l'LRSAL, es deriven qüestions molt greus amb relació a l'autonomia local; els ajuntaments passen a ser considerats entitats subordinades, amb escassa autonomia i maduresa, amb una inseguretat jurídica i situacions de transitorietat en la prestació de serveis bàsics cap a la ciutadania, parlem dels serveis socials, parlem dels serveis educatius, parlem de la nostra implicació en la prestació dels serveis assistencials vinculats amb la dependència, i, en definitiva, la primera part de la moció l'únic que demostra és que de nou ens han de tutelar per prendre les decisions i per acatar la llei, i no és necessari, no és necessari perquè barrejar les coses a vegades té males conseqüències.

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta part de la moció perquè no ens agrada que, una vegada més, el Partit Popular ens hagi de dir com ens hem de comportar els ajuntaments davant el compliment de les diferents resolucions que es deriven de la legalitat. Els ajuntaments sempre complim amb la legalitat, fins i tot ens mengem els seus caramels enverinats, perquè vostès ens plantegen que hem de pagar els proveïdors a trenta dies i per poder pagar proveïdors, com que la Generalitat no ens paga perquè vostès no els paguen, ens hem d'endeutar i hem de pagar uns interessos altíssims per poder pagar els proveïdors a trenta dies, per-

què, només faltaria!, els proveïdors han de cobrar i tenen necessitats.

Però resulta que els crèdits als mercats són més barats que l'interès que vostès ens ofereixen, per això l'Ajuntament de Santa Coloma hem sortit del Pla de proveïdors i hem anat al mercat perquè l'interès era més baix, per tant, deixem-nos de fer trampes al solitari.

O quan vostès s'equivoquen en el càlcul de la prestació en els tributs de l'Estat i resulta que després hem de pagar en terminis allò que ens han donat de més per un mal càlcul. Per tant, deixin de tutelar-nos. Perquè els ajuntaments formem part de l'estructura democràtica d'aquest país i de l'Estat, també. I, per tant, deixin-nos gestionar els serveis des de l'eficàcia i l'eficiència que hem demostrat en molts casos i deixin de dir-nos que hem de complir la legalitat, perquè nosaltres complim sempre la legalitat. Per això a la primera part de la moció, per nosaltres..., farem un vot en contra.

Amb la resta, com ha dit la diputada Marta Ribas, estem totalment d'acord, perquè hem fet per activa i per passiva propostes de resolució, propostes de resolució en el marc del debat de política general, hem fet preguntes, sobretot reivindicant que els ajuntaments necessitem cobrar i, a més a més que necessitem cobrar, per altra banda, com a mínim necessitem el reconeixement del deute per complir amb els criteris d'estabilitat pressupostària que en aquest cas ens imposa també el Govern de l'Estat... Per tant, evidentment que estem d'acord, però perquè són les nostres propostes en una part molt important. I, com que tenim sentit de la responsabilitat, doncs, això ho votarem a favor.

Al punt 2.g de la moció, també valorem les incorporacions, en aquest cas, que s'han fet de les esmenes que feia Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, que crec que és important haver-les incorporat.

Amb relació a la segona part, tot i que amb tot el que fa referència al cobrament dels deutes, al reconeixement dels deutes, a la publicació al web de la Generalitat..., recordem que nosaltres ja vam fer una moció en aquest sentit, que se'ns en va aprovar la meitat, és a dir, només allò que s'havia reconegut, i no el que estava pendent de reconèixer; per tant, a tota aquesta part hi donarem suport.

I una altra vegada, que aquí es cola un punt g que hauria d'anar a la primera part, això també ho votarem en contra, per les mateixes raons que he esgrimit anteriorment.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Calbó, la veritat és que en aquest Parlament se senten coses absolutament extraordinàries, eh? Diu

la senyora Parlon, diu: «No cal que..., i convidem els ajuntaments a complir la legalitat.» I en l'àmbit a què vostè fa referència, doncs, té vostè tota la raó, escolti'm, vostès tenen autonomia local i, per tant, es poden organitzar. Però és que, clar, la moció no parla d'això, sobretot en la primera part, senyora Parlon, la moció no parla d'això. La moció parla que els ajuntaments s'han posat al servei o s'han convertit en un instrument d'un projecte polític que és una estafa política. I, per tant, aquí passen coses tan absolutament extraordinàries com que des del Parlament s'hagi de reclamar a les institucions en general, inclús al Govern de Catalunya, doncs, una cosa tan extraordinària com que es compleixin la llei i les sentències dels tribunals, que és això el que diu la primera part de la moció, és a dir: complim els acords dels tribunals i la llei, i, per tant, estarem dintre de la legalitat, que és una cosa absolutament extraordinària, últimament, a Catalunya.

Perquè, clar, miri, a Catalunya s'han començat a donar els primers símptomes del que serà el nou país, o el país nou –no sé ben bé què..., com. Un país en què, com que no hi hauran lleis, es veu que no hi hauran lleis, doncs, es podran desobeir quan no agradin, a petició d'uns quants, no? I, per tant, en aquest nou país la democràcia serà a mida dels interessos del Govern: unes vegades d'una manera, unes altres d'una altra, no? Un país on es parli de transparència, però, en canvi, l'estratègia política s'amagui darrere de l'astúcia; on el màxim representant del Govern de l'Estat a Catalunya, doncs, faci titulars que diuen «Hem d'enganyar l'Estat.» Doncs, home, això com a frau de llei està bé, però la veritat és que no ens dona ni prestigi ni elegància. Un nou país on es treballi únicament per dividir i enfrontar la societat i per classificar-la en bons i dolents, en funció de si estem d'acord o no amb el que fa o pensa el Govern, un país en què es marca els comerços en funció de si són afectes o no al que diu l'organització que li dicta l'agenda al Govern. Un país nou on el projecte estigui basat en una estafa política, on s'enganya no només els ciutadans, sinó també els socis, i els socis «traguem», no?, i saben que a més a més se'ls han fet promeses que mai es podran complir. Un país nou on es defensa un projecte insolidari, perquè el que pretén és aixecar fronteres per blindar privilegis. Un país on primer es paga la propaganda que la farmàcia o que les escoles bressol. Un país nou on el Govern manipula els mitjans de comunicació fins que afarten els sindicats, que fan un comunicat per dir: «Escolti, ja està bé de donar consignes polítiques», i a més a més, no contents amb això, també fan crides perquè els mitjans de comunicació privats facin propaganda de la seva estafa política. O un país on es trasllada la responsabilitat de la irresponsabilitat del Govern als alcaldes, als funcionaris i als professors, i se'ls deixa en fals. Doncs, miri, aquest país a Ciutadans no li agrada.

I tot això, a més a més, vindrà de la mà d'una paròdia de consulta, amb urnes de cartró, que deixarà ben palesa la indignitat democràtica a què ens arrossegueu a tots els catalans. I com que no ens agrada, doncs, nosaltres sí que estem disposats que se'ls convidi, al Govern de Catalunya, als ajuntaments i a les institucions, a complir la llei i a complir les sentències dels tribu-

nals; més que re per allò del principi de legalitat com a regla d'or de l'estat de dret, i més que re per ordenar una mica la convivència, no?

Per tant, seria bo, senyor Calbó, que li fessin cas, seria bo. Però ja sap allò que diuen: que pels seus actes els coneixeran. I crec que la tendència i l'actitud del Govern, doncs..., no sembla que tingui massa interès a acabar amb aquesta paròdia democràtica organitzada per independentistes, controlada per independentistes, en què votaran únicament independentistes, i que no tindrà cap validesa però ens arrossegà al desprestigi més greu davant tot Europa i la resta d'Espanya, que tardarem anys a recuperar.

Dit això, respecte a la seva part de la moció, nosaltres estem d'acord que es paguin els deutes als ajuntaments, però, escolti, vostès, en això també tenen una certa responsabilitat, perquè està en les seves mans obrir la negociació d'un nou model de finançament que garanteixi la suficiència financera de les comunitats autònomes i que, per tant, garanteixi també la suficiència financera dels municipis. Per tant, aquí seria bo que també el Partit Popular, doncs, tingués un gest, obrís aquesta negociació i garantís precisament un nou model de finançament autonòmic que garantís aquesta suficiència financera i que, per tant, garantís el pagament dels deutes, i també la suficiència financera dels municipis. Per tant, aquesta responsabilitat sí que és seva, senyor Calbó, i esperem que la compleixi.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Home, jo, quan sento que la consulta és un desprestigi que haurem d'arrossegar de cara a Europa, penso: no sé el prestigi que té ara mateix l'Estat espanyol, amb 1.700 casos de corrupció política i amb una classe política bàsicament que s'enfonsa en ella mateixa, no sé... I aquí, igual, eh? Per això, que no sé si justament el desprestigi ve per intentar articular un moviment democràtic, eh? No ho sé. Són vares diferents de mesurar, les que tenen vostès, de les que tenim uns altres.

Nosaltres... Òbviament, aquesta és una moció hàmbster, no?, és la moció, una altra vegada, del hàmbster que està dins de la rodeta. I, òbviament, la intenció del Partit Popular és dir: «Escolta, per contrarestar que sempre em critiquen que no finanço correctament l'autonomia i que estic escanyant totes les autonomies, les del meu color i no del meu color, però, en tot cas, que els estic fent pagar a elles la crisi i l'explicació de les retallades a la població, faré, doncs..., com que els ajuntaments reben diners de la Generalitat, ah!, ja ho tinc, eh?: ara els puc dir que ells tampoc paguen als ajuntaments, i així intento anullar...» Això és bàsicament la rodeta del hàmbster, no?, que no se'n surt mai. I, per tant, aquí no hi ha cap proposta de solució, no hi ha..., òbviament, no està feta amb perspectiva de solucionar absolutament res; els importa bastant poc que se solucioni

el tema, és bàsicament un *toma y daca* del hàmbster, del ratolí que dona voltes al hàmbster, que és bàsicament el joc de l'autonomisme entre uns i altres i en el qual els ciutadans són els que paguen les conseqüències de tot plegat. Bé, felicitats.

El nivell, diguéssim, de la moció, doncs, és el que és, no? I el nivell de reivindicacions que fa, doncs..., s'han passat moltes vegades per aquí (*veus de fons*), i és el que és –des d'aquí el sento, senyor Coto. (*Rialles.*) Perquè, clar, quan va començar la crisi i van començar a anar malament les coses als municipis, vostès, des de l'Estat, van optar per reduir la subvenció directa als municipis, el conegut com a PIE; van eliminar pràcticament la majoria de subvencions finalistes, que anaven a programes socials i a programes de formació ocupacional i a molts altres; van fer retallades als programes que gestiona la Generalitat però que reverteixen en els municipis; va desaparèixer la inversió al territori, especialment a Catalunya; van començar a deixar de pagar els deutes que tenien contrets amb la mateixa Generalitat; van imposar-li a la Generalitat un estrès de liquiditat, no només fruit d'això, però en part fruit d'aquests impagaments, que van solucionar mitjançant el FLA, que ens ha costat 1.000 milions d'euros als catalans i a les catalanes, que paguem de la nostra butxaca, del nostre treball i del nostre esforç, quan en realitat són diners nostres que ens autopresten a nosaltres però que se'ls emporten cap a l'Estat espanyol; van imposar una llei de morositat absolutament d'aparador, cosmètica, no?, amb la qual a ajuntaments que estaven ofegats fins al coll i que feien el que podien amb els serveis, amb les factures i tal, els van dir que paguessin a trenta dies sense explicar com; van imposar crèdits ICO que ens estan costant milionades d'euros dels nostres serveis públics, dels ajuntaments, per poder-los pagar, a vostès no, a la banca, en bancarrota, perquè van fer-ho perquè els els paguéssim a la banca en bancarrota i un rescat encobert de la banca, i a més a més els van fer, aquests crèdits ICO, perquè poguessin pagar aquelles factures endarrerides, a qui?, a les grans empreses prestadores de serveis –Florentino Pérez, germanes Koplowitz, etcètera–, que era el que realment els urgia, amb els crèdits ICO.

Aquesta és la seva política envers els ajuntaments. No només aquesta, sinó que, a més a més, aproven una sèrie de mesures, uns i altres, aproven una sèrie de mesures d'estabilitat pressupostària i de racionalització de l'Administració, que li'n diuen vostès, que són eufemismes per, bàsicament, recentralitzar, treure competències, treure poder i treure capacitat política de fer política pública, justament, i limiten la capacitat de despesa dels ajuntaments; obliguen els municipis a destinar de manera absolutament prioritària la despesa a pagar el deute, ja siguin interessos o capital, i, per tant, en detriment de serveis públics molt més necessaris i molt més bàsics; imposen als ajuntaments la tirania del dèficit zero; prohibeixen constituir empreses municipals i contractar personal, quan potser seria útil, quan potser seria una política pública útil, i prohibeixen als ajuntaments demanar crèdit si superen el límit d'endeutament màxim, amb la qual cosa treuen una eina més per dinamitzar l'economia, per promoure economia, etcètera.

Doncs, què vol que li digui? El joc és de suma zero, el que proposen vostès. I, per tant, nosaltres votarem a favor de les mesures, perquè ja s'han votat més..., de les que tenen a veure amb el tema dels ajuntaments.

I, pel que fa al tema de les consultes, òbviament, hi entrat menys, perquè em sembla molt obvi que no hi pinta res en aquesta moció. O l'agafava per una banda o l'agafava per l'altra; les dues alhora em sembla bàsicament de P3.

Partim d'una pregunta concreta. Perquè vostès són l'Estat, són el Partit Popular, no són qualssevol. Aquestes mesures, les presenta un altre grup i és un altre tema. Però quan vostès diuen: «Prendre part a favor de la independència és incompatible amb expressar una voluntat d'escoltar els ciutadans», això és una descripció, això és un consell, és una recomanació, o és una amenaça, o és una avantsala d'il·legalitzacions? Què és, de totes aquestes coses? Perquè vostès són estat, i, per tant, això ho poden evitar, si volen, i ja saben com ho poden fer, perquè ho han fet en altres casos.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Recasens.

Joan Recasens i Guinot

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, diputades, diputats..., senyor Calbó, quan vaig veure que interpellava la vicepresidenta per temes d'administració local i pensant en els ajuntaments, vaig dir: «Mira, poder hi traurem alguna cosa. Un diputat del Partit Popular, que és regidor del seu poble i que potser dona un cop de mà...» (*Veus de fons.*) Ciutat –ciutat. Jo, del meu poble, que és més gran que el seu, mal que em pesi, encara en dic «poble», perquè m'agrada que li'n diguin «poble». La seva ciutat. Dius: «Potser dona un cop de mà al món local, potser dona un cop de mà als ajuntaments.» Però no, perquè vostè no venia a parlar dels ajuntaments. Vostè, escolti'm..., ja ho ha dit: «Està dividida en dues parts, la moció.» No. Vostè ha esgotat gairebé tot el temps parlant de la consulta i parlant del dia 9. La moció no està dividida en dues parts. La primera part fa tota referència al dia 9, a la consulta, i la segona part, una mica. I després, per farcir-ho, parla del món local.

Quan va interpellar la consellera, vostè les va dir de l'alçada d'un campanar –de l'alçada d'un campanar. Avui estava més suau; potser se li ha encomanat una miqueta el to conciliador de la Dolors Montserrat en la moció anterior, i avui ha anat més suau. Però fa quinze dies les va dir grosses. Va dir: «Paguin el que deuen als ens locals i deixin d'utilitzar-los com un simple instrument per a la seva causa independentista, revestida de consulta.» Escolti, què més voldríem, que pagar als ajuntaments?

I totes les intervencions que m'han precedit ho han dit, tot i que després probablement semblin que entren en contradicció quan li voten alguns punts de la segona part de la moció. Escolti, que pagui l'Estat, que compleixi, però sobretot que compleixi l'Estat amb Cata-

lunya. Si complís l'Estat amb Catalunya, no hi hauria cap problema perquè la Generalitat complís amb els ajuntaments.

Es va atrevir a dir que «Convergència i Unió mai ha cregut realment en el municipalisme, sempre ha tingut una visió instrumental, l'important era la Generalitat i els ajuntaments sempre al servei de la Generalitat». Vostè probablement només coneix els alcaldes del Partit Popular, que són poquets, afortunadament; però, si conegués la majoria d'alcaldes d'aquest país, sabria que tots –tots– van a la Generalitat amb fermesa a defensar els interessos dels seus veïns i dels seus pobles i de les seves ciutats, amb absoluta fermesa, però amb absoluta lleialtat institucional –amb absoluta lleialtat institucional–, senyor Calbó.

La Generalitat ha de tenir una visió de país i els alcaldes i alcaldesses han de defensar els seus pobles, les seves ciutats i els seus veïns. I això és el que fan. I ningú..., ningú que jo conegui –poder he tractat poc amb els seus– té altre objectiu que aquest. Clar, el seu únic objectiu, la seva única prioritat és el Partit Popular espanyol i l'Estat espanyol; aquesta és la seva única prioritat i és la seva servitud.

Es va preguntar quin és el deute que té la Generalitat amb els ens locals, amb els ajuntaments, amb els consells comarcals i amb les diputacions. Això s'ho va preguntar, en cascada. I quin deute té l'Estat amb la Generalitat? Està maltractada Catalunya? Per què no s'ho va preguntar? Escolti, faci-la tota –faci-la tota. Només va fer una referència a un ajuntament, al seu, i només li preocupava una cosa: la llaçada groga que tenia a la façana l'Ajuntament d'Igualada. Això és l'únic que li preocupava de l'Ajuntament d'Igualada! No li preocupaven els 894.000 euros que té pendents de cobrament el Consorci Sanitari d'Igualada; no li preocupava això, igual que no li va preocupar en el darrer Ple de l'Ajuntament d'Igualada, li preocupava la llaçada. I aquí es perden.

Escolti, al Pla d'habitatge 2009-2012 falten per transferir 70 milions, i aquí rep també el Consorci Socio-sanitari d'Igualada. Preocupi's per això i no pels llaços, i ajudi per aquí.

I, llavors, ja va dir que nosaltres fèiem venir..., que la Generalitat, el Govern de la Generalitat feia venir els representants municipals a *rendir pleitesia*.

Miri, el passat 4 d'octubre 920 de 947 alcaldes i alcaldesses van portar al Palau de la Generalitat les mocions de suport al procés, que havien estat aprovades als seus plens. Els plens dels ajuntaments poden adoptar acords de posicionament polític o no? O només poden adoptar acords de posicionament polític que els envien vostès o els que vostès autoritzin? Perquè els que vostès envien als seus grups municipals sí que demanen que s'aprovin; afortunadament se n'aproven pocs. Escolti, respecte absolut a l'autonomia municipal.

I, evidentment, el que sí que ho va rematar i avui ho ha seguit rematant és amb una falta de respecte al procés participatiu, i ja només ens falta que ens diguin que té poques garanties democràtiques. Li diré el que ja els va dir la vicepresidenta ahir: facin-se voluntaris,

i, escolti'm, així tindrem encara més garanties... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Nosaltres les dues esmenes de l'únic grup que ha volgut, realment, contribuir al debat amb esmenes ha sigut el d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa i les hem acceptat.

La resta han fet aquí, doncs, un discurs però que no es referia a la moció. Perquè diuen: «Escolti, està disfressat això.» Dic, miri, acords: consulta, quatre acords; respecte als deutes de l'ajuntament, sis acords proposats més dos de les esmenes incorporades, vuit. Vuit a quatre, aquesta és la proporció del que estem debatent.

Clar, jo és que a la CUP se'm fa difícil contestar-li, perquè si el gran argument que té és que això són arguments de P3, doncs, evidentment el debat no és difícil. Però miri el que sí que li direm, una cosa clara: vostè, com a diputat, també és estat, encara que no li agradi, però vostè és estat. Per tant, aquí no som només uns estat, som tots estat. I, clar, si vostè això no ho entén, és molt difícil fer un debat amb la CUP.

Anem per parts. El que és incompatible és dir «escolti'm, nosaltres donem suport al món local» i votar en contra d'aquest punts. Això sí que és incompatible. Si-gui coherent, digui: «Escolti, com que ho proposa el Partit Popular, no li ho votem.» I ja està, i es fuma un puro i ja està! *(Veus de fons.)* Però no digui que li preocupa el món local! Digui que com que ho proposa el Partit Popular no li ho votarem.

Però, des d'aquest punt de vista, miri..., quan deia la senyora Núria Parlon «oh, els crèdits...», 40.000 milions és el deute que té la Generalitat amb l'Estat, perquè és el finançament que ha facilitat l'Estat a la Generalitat, 40.000 milions d'euros. I quan vostè deia: «Escolti, ens han ficat un interès...» Sap quin problema tenien els ajuntaments en aquell moment? És que anaven al mercat bancari i no els donaven cap crèdit. *(Veus de fons.)* No, a la majoria dels ajuntaments els passava això, i no els donaven cap crèdit. Llavors per això el Govern de l'Estat va ficar en funcionament aquests crèdits. I ara, amb una mesura que s'aplicarà el 2015, ja es rebaixaran encara més els tipus d'interès.

Transparència, vostè parlava. Escolti, ha tingut de vindre un govern del Partit Popular perquè a Espanya hi hagi una llei de transparència. Miri..., miri si anem amb el cap ben alt parlant de transparència.

I vostè, la senyora Parlon, em deia: «Escolti, nosaltres complim amb la legalitat, amb la consulta.» Jo li pregunto una cosa: en virtut de quin acord de la Generalitat vostès, els seus ajuntaments, estan col·laborant en aquest procés del 9-N? Em pot ensenyar quin acord s'ha pres perquè els seus ajuntaments i el

conjunt d'ajuntaments col·laborin amb el 9 de novembre? Perquè el senyor Homs ho descriu amb que és una cosa que no existeix, ho descriu d'aquesta manera. Per tant, com està, vostè, complint la legalitat?

Se'ns fa moltes coses..., però sí que li diria una cosa, al representant de Convergència i Unió, miri si respecte l'autonomia municipal que no em preocupa gens que els seus companys de Convergència Democràtica l'hagin espiat a vostè, no em preocupa absolutament res. *(Remor de veus.)* Per tant..., perquè és una cosa de l'àmbit municipal. Escolti, miri si em preocupa!

Però el que està clar és una cosa que li diré d'una forma clara: el Partit Popular no ha tingut d'esperar a un model de finançament nou per ajudar tant els ajuntaments com el Govern de la Generalitat facilitant-li aquest finançament que d'altra manera no haurien obtingut. I això s'ha de tindre clar.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.) Senyor Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

Votació separada de les dues parts de la moció, bé, de les dues mocions, que són una.

La presidenta

U i dos.

(Núria Parlon Gil demana per parlar.) Senyora Parlon?

Núria Parlon Gil

Sí, demanem també la votació separada de les dues parts de la moció.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

Disculpes. I del punt g de la segona part, també votació separada.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribas?

Marta Ribas Frías

Per demanar votació separada, presidenta.

La presidenta

De què?

Marta Ribas Frías

Del punt 1 i del punt 2.g.

La presidenta

D'acord, doncs ja està.

(Pausa.)

Passem a la votació d'aquesta moció.

Votarem, en primer lloc, tot l'apartat 1 –tot l'apartat 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor i 98 en contra.

Votem ara, de l'apartat 2, el punt g.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 99 en contra.

I votem ara la resta del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor i 67 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dotze minuts.